

Năng Gắt

Contents

Năng Gắt	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	5
3. Chương 03	8
4. Chương 04	10
5. Chương 05	14
6. Chương 06	18
7. Chương 07	20
8. Chương 08	24
9. Chương 09	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13	41
14. Chương 14	46
15. Chương 15	49
16. Chương 16	51
17. Chương 17	53
18. Chương 18	56
19. Chương 19	60
20. Chương 20	64
21. Chương 21	66
22. Chương 22	68
23. Chương 23	70
24. Chương 24	72
25. Chương 25	74
26. Chương 26	76
27. Chương 27	80
28. Chương 28	84
29. Chương 29	87
30. Chương 30	91
31. Chương 31	96
32. Chương 32	101
33. Chương 33	106
34. Chương 34	110
35. Chương 35	116
36. Chương 36	119
37. Chương 37	122
38. Chương 38	125
39. Chương 39	128
40. Chương 40	132

Nắng Gắt

Giới thiệu

Link: [http://saharavuong.wordpress.com/co-ma%CC%A3n/nang-gat-co-man/Học kỳ cuối đại học 1](http://saharavuong.wordpress.com/co-ma%CC%A3n/nang-gat-co-man/Học_kỳ_cuối_đại_học_1)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nang-gat>

1. Chương 01

Chuyển ngữ: Sahara

Cuối tháng ba đại học năm tư, tôi kết thúc kỳ thực tập làm kế toán viên ở Vô Tích, trở về đại học Nam Kinh. Thực ra tôi rất muốn ở nhà dưỡng bệnh nửa tháng nữa để tiếp tục làm một con sâu gạo, nhưng mà tình thương của mẹ yêu dành cho tôi đã nhanh chóng cạn kiệt, tôi đành phải phải xị mặt mà càn quét tủ lạnh lần cuối cùng, tay xách nách mang buồn thiu quay về Nam Kinh.

Lúc lên xe tôi tiện nhắn tin cho mấy đứa bạn cùng ký túc xá: “Đưa hấu bản cô nương sắp về tới Nam Kinh rồi, các người mau mau từng người ra xếp hàng ngoài cửa nghênh đón đi.”

Mười phút sau, Tư Tịnh nhắn lại: “Nàng là ai? Ta không biết?”

Tôi tùm tùm cười, nhanh chóng soạn tin: “Haizz... Thôi bỏ đi! thật đáng thương cho mình, tay trái xách gà, tay phải xách vịt, nặng chết đi. Lát nữa vứt lại trên xe vậy...”

Lần này chỉ mới có mười giây, hơn nữa không chỉ có một tin nhắn.

Tư Tịnh: “A! Hóa ra là tình yêu đã về rồi đấy ư? Đứng ở cổng trường đừng đi đâu, chị đây ra đón em!”

Tiểu Phượng: “Đưa hấu, ngày ngày nhớ chàng không thấy chàng, mãi tới hôm nay mới được cùng nhau gặm chân vịt...”

Đúng thật là nhiệt tình tới mức khiến người ta sờn da gà mà!

Bắt taxi đi một lúc là tới trường, quả nhiên tôi nhìn thấy một đám người rất gây chú ý đang đứng ngoài cổng chính. Tổng cộng phòng ký túc của tôi có sáu người, vậy mà hiện giờ chỗ kia có tới chín người, năm nữ, bốn nam.

Tôi chỉ có một con gà và một con vịt, không cần phải mang theo cả gia quyến tới thế kia chứ? Tôi âm thầm hối hận, biết vậy lúc ở trên xe gặm luôn một cái đùi gà cho rồi.

“Ha ha ha... Mọi người quá long trọng rồi...”

Lão đại chạy tới véo tai tôi: “Con bé chết tiệt này, cậu thật là biết lựa thời trở về, hôm nay mọi người đang định đi Hà Thịnh liên hoan.”

Đối với hai chữ Hà Thịnh này, tôi vốn đã sớm hình thành phản xạ có điều kiện: Hà Thịnh = đệ nhất cá kho dưa = đệ nhất thịt xé vị cá = đệ nhất canh cua đậu.

Tôi vừa nuốt nước bọt, vừa giơ hai con gà và vịt trong tay lên. “Mình có thể dùng cái này để đổi lấy không cần trả tiền hay không?”

Tư Tịnh tỏ ra hết cách với tôi: “Cậu thật biết cách làm cho phòng ký túc chúng ta mất mặt, hôm nay Trang Tự mời khách.”

Tôi sững sốt, Trang Tự ư...

Tôi nhìn về phía người đang đứng đằng xa kia. Thấy tôi, những người khác đều chạy lại vài bước, chỉ có người ấy đứng nguyên chỗ cũ. Người ấy mặc chiếc áo len màu tro, vẻ mặt điềm nhiên không có bất cứ biểu hiện gì.

Trang Tự, đối với cái tên này, tôi cũng đã hình thành phản xạ có điều kiện: Trang Tự = sinh viên nổi tiếng nhất khoa Quốc kim (gần như chuyên ngành tiền tệ) = chỉ cần đi ra ngoài là có thể khiến cho trường chúng tôi được nâng thêm một vị trí nữa trong hàng các trường có nhiều soái ca = “bạn bè” ám muội của Dung Dung...

Giống như...

Niép Hy Quang là một tên ngu ngốc đại ngu ngốc!

Hình như mắt có chút cay cay, đã lâu như vậy rồi, thật là không tiến bộ lên được chút nào... Có thứ gì đó trực trào ra...

Tôi lập tức ngẩng đầu nhìn trời, một giây, hai giây...

“Rốt cuộc đang nhìn gì thế hả?” Lão đại xưa nay vốn rất bạo lực đang tàn ác mà véo tai tôi.

Bọn họ cũng theo tôi ngẩng đầu lên nhìn nửa ngày, tôi ấp úng cười, nháy mắt mấy cái: “Thật kỳ lạ, trên trời đâu có mưa đỏ nhỉ!”

Trang Tự xưa nay chưa từng mời cơm ai, cho dù là đạt được học bổng hạng nhất. Tất cả mọi người đều biết bố của anh ta mất sớm, mẹ thì ốm yếu bệnh tật quanh năm, anh ta còn có một cậu em trai đang học cấp ba. Vậy mà ngay cả trợ cấp sinh viên khó khăn anh ta cũng không thêm xin.

Câu kia cô nói ra rồi mới phát hiện nó mang đầy ý châm chọc, mọi người đều ngượng ngùng. A Phân nhìn tôi trách móc, dưới ánh mắt trừng trừng của mọi người cô ấy véo tay tôi một cái.

(“Thật kỳ lạ, trên trời đâu có mưa đỏ nhỉ!” – biểu hiện sự kinh ngạc trước một việc hiếm có. Có thể hiểu như câu “Đúng là mặt trời mọc đằng Tây.” Ý của nhân vật “tôi” là việc Trang Tự mời cơm thật hiếm có.)

Đau chết đi! Móng tay cô ấy không biết đã bao lâu rồi chưa cắt! Nước mắt còn chưa kịp trào ra của tôi đã nhanh rơi ra vì bị cô ấy véo rồi.

Tôi thật vô cùng đáng thương, bị bạn bè trong ký túc ngược đãi thảm hại cũng chỉ có thể tức giận mà không dám mở miệng nói gì, trong lòng vô cùng ảm ức. Đâu phải tôi cố ý chứ, chó dữ thì đều sẽ cắn người mà, tôi nóng lên thì đương nhiên cũng sẽ...

Cuối cùng, lại chính Dung Dung lên tiếng giải vây: “Trang Tự vừa ký hợp đồng với ngân hàng A ở Thượng Hải, lương tháng hơn vạn đấy.”

“Ồ.” Ngân hàng A, tiền lương hơn vạn, mức lương này ngay cả nghiên cứu sinh cũng khó mà có được.

Tôi kinh ngạc nhìn Trang Tự, anh ta cũng ngẩng đầu nhìn lại. Con người đen kịt ấy nhìn chằm chằm tôi, giống như muốn biết xem tôi sẽ có phản ứng thế nào...

Đây... là ảo giác ư?

Mặc kệ, dù sao tôi cũng nên chúc mừng anh ta. Tôi đi lên phía trước, chân thành nói: “Trang Tự, chúc mừng... ừm... Sau này đến Thượng Hải chơi phải nhờ cả vào cậu rồi, nhất định phải bao ăn bao ở đưa đi chơi...”

“Không phải là mai cậu mới quay về à?”

Mấy lời vớ vẩn của tôi bị giọng nói trầm ấm của anh ta cắt ngang. Tôi giật mình, nhìn dáng vẻ anh ta đang cúi xuống nhìn tôi, đầu óc tôi chợt hồ đồ, anh ta đang hỏi tôi cái gì thế?

A Phân đột nhiên chạy lại kéo tay tôi đi theo hướng tới Hà Thịnh: “Trang Tự, cậu còn không mời à, chúng tôi sắp chết đói rồi đây!”

Sau đó, khi ngồi trước một bàn ăn thịnh soạn ở Hà Thịnh rồi tôi mới nhớ ra, nếu như không phải mẹ cần nhàn thì ngày mai tôi mới quay về đây. Hôm qua tôi còn gọi điện thoại nói chuyện với mọi người trong ký túc là mai mới về.

Trang Tự... Anh ta căn bản không muốn mời tôi.

Theo đúng nguyên tắc mà nói, người có khí phách thì lúc này nhất định là sẽ quăng đôi đũa mà bỏ đi, nhưng... tôi là người có khí phách đó sao?

Hừm! Tôi hung hăng gặm sườn lợn, ăn gấp đôi bình thường mới là bản tính của tôi. Vì thế tôi thấy gì thì ăn nấy, ăn hết mấy món đắt tiền còn đòi uống nước hoa quả.

Ăn như gió bão cần quét, ăn như hổ đói, ăn như thần đũa...

“Dưa hấu, cậu rất giống một loài động vật nào đó.” Tiểu Phượng ngồi bên trái nhìn tôi đầy kính nể.

Giờ tôi mới phát hiện ra mình là tiêu điểm cả bàn ăn, không biết mọi người đã dừng đũa lại từ bao giờ nhìn tôi một mình chiến đấu. Trang Tự ngồi đối diện nhìn tôi, sau đó gờ tay gọi người phục vụ.

“Cho chúng tôi gọi thêm vài món.”

Mặt tôi còn chưa kịp đỏ lên thì lão đại ngồi bên phải đã hung hăng véo chân tôi một cái: “Cậu giữ mặt mũi cho mình một chút đi.”

Lại cầu tôi...

Thật là, chẳng phải tôi đang biến đau thương thành thành sức ăn sao, cần gì phải bạo lực như vậy chứ?

Không ăn thì không ăn, dù sao tôi cũng ăn không vào. Tôi chán nản chọc đôi đũa vào miếng giò trong bát, chẳng hiểu sao khi nãy tôi ăn kiểu gì được nhỉ, dầu mỡ ngấy thế này...

Bầu không khí trên bàn ăn bỗng náo nhiệt rất nhanh. Mọi người tập trung xoay quanh câu chuyện về công việc của Trang Tự. Bạn trai của A Phân và Tư Tịnh đều ở cùng ký túc với Trang Tự, rượu bia no nê rồi hai người bọn họ một trái một phải vỗ vai Trang Tự mà nói: “Trang Tự, khoa mình trâu bò nhất là cậu đấy, huynh đệ sau này sẽ cùng theo cậu lăn lộn.”

A Phân và Tư Tịnh cười khanh khách. Tư Tịnh nói: “Vậy Dung Dung lại phải tìm công việc rồi.”

Tiểu Phượng vừa ăn nhồm nhoàm vừa nói mấy lời không rõ: “Sao phải tìm? Như hiện tại không tốt à?”

“Bởi vì ... công việc hiện giờ ở Nam Kinh, cách Thượng Hải quá xa.” Tư Tịnh nói một cách đầy mờ ám, lại còn nháy mắt mấy cái.

“Ồ...” Tiểu Phượng làm ra vẻ hiểu ra điều gì, kéo dài giọng ồ, rồi bỗng nhiên chuyển hướng sang tôi: “Dưa hấu!”

“Hả!” Tôi đang tập trung chọc miếng giò, bị cô ấy làm cho giật mình, không phải đang nói về Dung Dung ư? Gọi tôi làm gì?

“Gà cậu mang đến ăn ngon thật đấy.” Cô ấy thỏa mãn nói.

Tôi không nói gì.

Tiểu Phượng, cậu mới là trư bát giới.

“Cậu đúng là đầu heo.” Lão đại không lưu tình chút nào mà nói ra tiếng lòng. Xem ra không phải một mình tôi có ý nghĩ như thế!

Tư Tịnh cười, lại quay trở lại trọng tâm câu chuyện: “Vừa rồi hình như có một buổi hội thảo tuyển dụng ở Thượng Hải thì phải, Dung Dung, cậu có đi xem không?”

“Sao hỏi như vậy, đương nhiên là đi.” Dung Dung nhả nhận buông đôi đũa. “Ồ Thượng Hải cơ hội phát triển nghề nghiệp rất lớn, mình trước đây lúc nào cũng đặt ở đầu sơ yếu lý lịch.”

Tư Tịnh chớp mắt: “Chúng mình còn chưa nói cậu cái gì sao mà đã vội vàng thanh minh thế?”

Rốt cuộc, tôi gấp miếng giò đã chịu hành hạ từ trong bát lên bỏ vào miệng. Bỗng nhiên tôi cảm thấy bữa cơm này thật là dài, hay là bởi vì tôi đã ăn no rồi? Tôi không tự chủ được mà nhìn về phía Trang Tự, anh ấy đang nghiêng đầu nói gì cùng với Trác Huy – bạn trai của Tư Tịnh, hình như không chú ý tới những gì mấy đứa con gái chúng tôi đang nói

2. Chương 02

Chuyển ngữ: Sahara

Ngồi hơn một tiếng đồng hồ, cơm no rượu say, mọi người mới ra khỏi bàn ăn. Trang Tự đi ra quầy thanh toán trả tiền, tôi cố gắng đi sau cùng, cách mọi người thật xa, bởi vì tôi đã bắt đầu có dấu hiệu... ợ no!!!

Ra ngoài cửa thì nhất định phải đi qua quầy thanh toán mà Trang Tự đang đứng, tôi che miệng muốn đi thật nhanh qua anh ấy nhưng không ngờ đúng lúc này cổ họng không chịu hợp tác mà ợ lên hai tiếng!

Người tôi cứng đờ, nhìn bóng người cao ngất của Trang Tự.

Anh không nghe thấy, không nghe thấy, ngàn vạn lần xin đừng quay đầu lại.

Đáng tiếc, ông trời không giúp tôi, Trang Tự đang tính tiền bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn chằm chằm tôi, lại còn thần nhiên đi vòng quay lại.

Tôi vội vàng đi ra ngoài, mặt mặt chết đi được!

Vừa ra khỏi cửa, tôi liền bị lão đại và Tiểu Phượng không nể mặt mà cười nhạo một trận, lại càng thêm buồn bực. Bọn Tư Tịnh đang thảo luận tiếp theo sẽ đi đâu chơi thì Trang Tự đi tới. Anh ấy lúc nào cũng trầm mặc nhưng lần này lại đề nghị: “Đi hát karaoke đi.”

“Oa, Trang Tự hôm nay hào phóng thật đấy. Đạo này đi karaoke rất đắt đỏ đấy!”

“Đúng vậy, không phải đã nói là sẽ đi uống nước, đánh bài ư, hay là đi chợ đêm đi!”

“Không sao, nhất thời thích mà thôi.” Trang Tự nói rồi bỗng nhiên nghiêng đầu liếc nhìn về phía tôi, ánh mắt thâm trầm, khóe miệng như đang cười.

Tôi ngây người.

Tất cả mọi người đều tán thành, vô cùng hưng phấn, chỉ có Tiểu Phượng phản đối: “Không được không được, Dư Hấu vẫn đang nắc, làm sao mà hát được!”

Đúng vậy, bộ dạng hiện giờ của tôi, chẳng lẽ hát một câu nắc một cái sao? Nghĩ mà buồn cười.

Trang Tự anh ta biết rõ mà, như thế... là anh ta cố ý sao? Nghĩ vậy, tôi bỗng thấy khó xử, mặt nóng bừng như bị thiêu cháy.

Có điều, cũng có thể anh ta không nghĩ vậy, tôi đâu cần phải nhạy cảm như thế chứ. Nhưng, ánh mắt vừa rồi của anh ta là có ý gì?

Nghe Tiểu Phượng nói vậy, mọi người đều tỏ ra mất hứng. Lão đại lại nhéo tôi một cái: “Chính là do tật xấu của cậu quá nhiều, phát bệnh không đúng lúc gì cả!”

“Hi, mình không đi nữa, các cậu đi chơi đi.”

“Cậu về một mình làm gì chứ.” Tư Tịnh nói.

“Mình...” Tôi đang tìm có thì điện thoại bỗng nhiên đổ chuông. Tôi nhanh chóng lấy di động đi sang bên cạnh vài bước để nghe.

Là cậu tôi gọi tới.

“Hi Quang, mẹ cháu nói cháu đã quay về Nam Kinh rồi, sao không gọi điện cho cậu?”

“Cháu vừa mới tới thì đúng lúc gặp bạn học đang tụ tập ăn uống.”

“Vây chơi với bạn đi, tối nay tới nhà cậu, cậu bảo thím Trương thu xếp giúp cháu.”

“Dạ... cháu cũng đang định đi.”

“Cháu ở đâu, cậu bảo lão Trương tới đón.”

“Không cần đâu ạ, cháu bắt xe tới.”

Nói vài câu với cậu xong, tôi quay về chỗ các bạn. Bọn họ đang cười đùa cái gì đó, không khí rất vui vẻ. Ngẫm lại lúc này, tôi cảm thấy có lẽ tôi không đi thì tốt hơn.

Không, lẽ ra là từ nửa năm trước tôi đã không nên chuyển vào ký túc ở.

“Mình không đi cùng các cậu nữa.” Tôi đi tới gần bọn họ rồi lên tiếng: “Mình tới nhà cậu.”

Tôi không kìm được bản thân nhìn về phía Trang Tự, trong lòng thầm nghĩ có lẽ tôi làm vậy anh ấy sẽ bớt khó xử hơn. Nhưng anh ấy chỉ nghiêng đầu, vẻ mặt không rõ ưu buồn, nụ cười trên khóe miệng đã sớm vụt tắt.

“Mượn chút nữa rồi đi không được sao?” Tư Tịnh giữ tôi lại.

“Thôi ạ, mình ngồi xe mệt chết rồi. Không còn sức để chơi nữa.” Tôi phát phát tay, “Mình đi trước nha, bye bye!”

Chia tay bọn họ xong, tôi thông thả đi bộ tới trạm xe buýt. Từng chiếc từng chiếc đi tới, nhưng mãi không có xe 12X tôi đang đợi. Xe buýt ở Nam Kinh lắm lúc rất thích tụ tập một chỗ, mãi mới có xe, mà khi có thì có tới vài cái cùng một lúc. (hì hì, giống xe 26 Hà Nội quá nhỉ)

Đang chờ xe thì điện thoại lại đổ chuông, lần này là em họ tôi gọi tới.

“Chị lên xe chưa?”

“Chưa.”

“Chị nhớ mang PSP(*) cho em đây, quên bao nhiêu lần rồi!”

“Á!” PSP tôi mượn của nó từ lâu rồi, mỗi lần bảo đem trả nó tôi lại quên. Nhưng mà đồ đạc còn đang ở ký túc xa, chẳng lẽ lại bắt xe về trường lấy ư?

“Để lần sau chị mang cho được không?” Tôi thương lượng.

“Không được.” Em họ kiên quyết, “Chị mắc chứng hay quên của người trung niên, lần sau lại lần sau, em không tin tưởng được chị!”

Chứng bệnh hay quên của người trung niên?!

Tôi mới chừng này tuổi, dù sao cũng nên nói là chứng bệnh hay quên của thiếu nữ mới đúng chứ! Tên tiểu tử này đúng là thiếu dạy dỗ đây mà!

Bất đắc dĩ tôi lại phải quay lại ký túc, cũng may là ký túc cách trạm buýt không quá xa, chỉ có điều phải leo bốn tầng lầu.

Giường của tôi sát cửa sổ. Cũng giống như giường của những bạn khác, đều có một tấm màn gió che bên ngoài để có thể có một không gian riêng tư nho nhỏ. Vốn dĩ tôi không muốn che nhưng mọi người ai cũng che, tôi mà không làm thì đúng là người khác thường nhất.

Tôi leo lên giường, đang tìm kiếm PSP thì cửa phòng bị đẩy ra. Tôi nghe thấy tiếng Tư Tịnh: “Tranh luận cả nửa ngày cuối cùng lại đi dạo phố.”

“KTV chẳng còn phòng chống nào, hôm nay cũng đâu phải cuối tuần chứ, sao lại nhiều người như thế? Chẳng trách Trang Tự vẫn bình tĩnh như vậy.”

Giọng nói này là của Tiểu Phượng. Kỳ lạ, bọn họ đều đã về rồi ư?

“Nhanh nhanh thay giày đi, mọi người đang chờ dưới lầu đấy.”

“Đợi mình một lát, mình lên giường lấy áo khoác, tối sẽ lạnh đấy.”

“Cậu lắm chuyện thì có.”

Nhìn qua tấm màn mỏng, tôi thấy Tư Tịnh và Dung Dung đang ngồi trên giường đi giày, Tiểu Phượng cũng đang ở giường của cô ấy.

Tôi đang định lên tiếng gọi bọn họ thì bỗng nhiên Tư Tịnh hỏi: “Dung Dung, cậu và Trang Tự sao thế, cả ngày hôm nay không nói với nhau câu nào.”

Tim tôi bỗng dưng nhảy lên, tôi nhắm mắt lại, im lặng.

Dung Dung cười khê: “Chúng mình có quan hệ gì? Ai quy định chúng mình phải nói chuyện với nhau?”

“Quan hệ gì?! Hai người là thanh mai trúc mã, là đôi kim đồng ngọc nữ được đại học A công nhận. Mình thật không biết hai cậu làm sao nữa. Rõ ràng cả hai đều có ý mà cứ khẳng khẳng không chịu nói ra. Nếu như hai cậu sớm làm rõ quan hệ thì lúc trước Dư Hựu cũng sẽ không...” Tiểu Phượng dừng lại, khê hừ một tiếng.

Giọng nói của Tư Tịnh ôn hòa hơn rất nhiều: “Hai cậu rốt cuộc dự định thế nào, cứ thế này sao? Sắp tốt nghiệp rồi đấy, Dung dung, hai người các cậu đều quá kiêu ngạo, đôi khi lùi một bước không có nghĩa là thua.”

Im lặng một lúc, Dung Dung mới lên tiếng, giọng nói có phần tự giễu: “Diệp Dung ngày hôm nay vẫn là Diệp Dung của năm xưa, nhưng các cậu cho rằng Trang Tự bây giờ vẫn là Trang tự của ngày xưa ư?”

Tiểu Phượng cảm thấy rối mù: “Cậu nói vậy là sao? Chẳng lẽ Trang Tự vì món tiền lương hơn một vạn kia mà chán cậu rồi ư?”

Tư Tịnh lại làm ra vẻ hiểu rõ mà hỏi: “Dung Dung, cậu hối hận đúng không?”

Dung Dung đứng lên: “Tiểu Phượng, cậu lấy áo xong chưa, chúng ta đi thôi.”

Các cô ấy đi rồi, tôi mới tìm thấy PSP rồi cũng ra khỏi phòng. Tôi không bắt xe nữa mà đi bộ tới nhà cậu.

Nhà cậu không xa lắm, ngồi xe buýt từ đại học A chỉ mất mười lăm phút. Tôi đã ở nhà cậu ba năm từ năm nhất đến năm ba.

Cậu mợ đều là người làm ăn, suốt ngày bay tới bay lui khắp cả nước. Mặc dù có thuê người tới chăm sóc con trai, nhưng vẫn luôn lo lắng, sợ nó học thói xấu, cho nên năm ấy biết tôi thi vào đại học A thì cậu mợ lập tức bảo tôi tới ở nhà họ.

Bởi vậy chỉ có tháng đầu tiên năm nhất tôi ở trường để học quân sự, sau đó chuyển tới nhà cậu làm bảo mẫu và cái máy giặt cho em họ!

Khai giảng năm tư tôi mới chuyển vào ký túc, lý do đưa ra cho cậu mợ là vì muốn tiện tìm công việc và tới thư viện làm luận văn, chỉ có thằng em họ lén lút cười nhạo tôi là ý tại ngôn ngoại.

Lần đầu tiên tôi thấy thằng em học ngữ văn trung bình này dùng thành ngữ chính xác đến vậy!

Khi đó là kỳ nghỉ hè năm ba, tôi quen được Trang Tự – gia sư của em họ, là sinh viên cùng trường đại học A với tôi.

=====

(*) PlayStation Portable (viết tắt PSP) là một thiết bị giải trí cầm tay do Sony Computer Entertainment thiết kế và sản xuất)

3. Chương 03

Chuyển ngữ: Sahara

Ở nhà cậu một đêm, hôm sau tôi lại quay về trường, vì luận văn của tôi sắp không kịp hoàn thành mất rồi.

Bài luận văn của tôi lấy đề tài là “Bọn đầu sỏ độc quyền thao túng nền kinh tế trên mạng.” Thực ra, hic, cho tới tận lúc này tôi cũng không biết cái đề tài này nghĩa là gì? Trước tháng ba, công việc ở chỗ thực tập quá lu bù cho nên luận văn của tôi căn bản không nhúc nhích được chữ nào. Bây giờ mới bắt đầu vội vội vàng vàng viết, lại còn bị thầy giáo hướng dẫn hung hăng đe dọa một phen, lòng càng như lửa đốt, tôi phải lập tức lao ngay vào thư viện.

Tiểu Phượng nhắn tin tới lúc tôi đang ở thư viện tìm tài liệu. Nội dung là “Quán Tây Mặc, ba thiếu một(*)”, nhìn thấy thế nhưng tôi vẫn còn đang bận mượn sách, thế nào cũng không thể chùn bước mà hùng hổ đi cứu cô ấy được.

(*) Đang ở quán Tây Mặc đánh bài, ba chân thiếu một chân

Với sinh viên năm tư sắp tốt nghiệp thì đánh tiến lên là một trong những hoạt động phổ biến. Phòng chúng tôi sáu người, chỉ có Dung Dung là không chơi, tôi và Tiểu Phượng vừa mới học trò này, ba người còn lại kia thì đều là fan cuồng đánh bài.

Cho tới khi tôi bị kích động quá phải chạy tới quán Tây Mặc, thì người đầu tiên tôi nhìn thấy là Trang Tự. Dung Dung yên lặng ngồi ngay bên cạnh anh ấy, có lẽ là nghe được tiếng chân, cô ấy quay đầu lại.

“Hi Quang, cậu đã đến rồi.”

“Ừ.” Tôi gật đầu, đi chậm lại.

Bọn họ đã bắt đầu chơi rồi, còn gọi tôi tới làm gì?

Tiểu Phượng ngẩng đầu nhìn tôi, kêu to: “Dưa Hấu, Dưa Hấu, mau tới giúp mình xem bài này đánh thế nào!”

Tôi đi tới sau lưng cô ấy, nhìn thoáng qua bài. Bài của cô ấy nát be bét, không thể xoay chuyển tình thế được, tôi bất lực: “Đánh bừa đi.”

Dù sao cũng nhất định không cứu cô ấy.

Quả nhiên, Tiểu Phượng và Tư Tịnh bị thua tới bời, Trang Tự nhìn qua không có phản ứng gì, chỉ có người hợp tác cùng anh ấy là lão đại thì vui chết đi được, hớn hờ xáo bài quay sang hỏi tôi: “Sao cậu lại tới đây?”

Tôi buồn bực: “Không phải các cậu gọi mình tới sao?”

Tiểu Phượng xấu hổ nói: “Ngại quá, Dưa Hấu. Vừa nhắn tin cho cậu xong thì nhìn thấy Dung Dung và Trang Tự đi qua nên kéo hai người ấy vào đánh cùng.”

“Không sao, tối mời mình ăn lẩu cay là được rồi. Mình về phòng đọc sách tiếp đây.”

Trong lúc Tiểu Phượng đang muốn kêu gào phản đối tôi chạy đi, thì lão đại nhận được một cuộc điện thoại. Tắt máy xong, cô ấy đứng lên: “Lão già chết tiệt, đang yên đang lành lại gọi mình tới văn phòng. Đúng lúc mình chơi đang gặp may.”

“Ai?” Tư Tịnh hỏi.

“Địa Trung Hải.” Địa Trung Hải là biệt danh thân mật mà chúng tôi đặt cho thầy chủ nhiệm hói đầu.

Lão đại quẳng bộ bài xuống, liếc qua tôi, rồi lại liếc Dung Dung, do dự một chút rồi nói: “Dung Dung, cậu đánh thay mình.”

Dung Dung lắc đầu, cười: “Cậu biết là mình không biết đánh mà.”

Lão đại ha hả cười, quay qua nhìn tôi với ánh mắt sắc mùi thuốc súng, khẩu khí ra lệnh: “Dưa Hấu, lại đây đánh, chỉ cho thắng, không được phép thua!”

Hợp tác cùng Trang Tự ư?

Tôi sững sốt, còn chưa nói gì, Tư Tịnh đã cười nói: “Gì chứ, cậu còn không biết trình độ của cậu ấy sao?”

Học kỳ đầu tiên của năm tư tôi chuyển vào ký túc, lúc ấy mới học đánh bài, được tám mươi điểm, trình độ tương đương với Tiểu Phượng. Đánh bài vô cùng bê bối, ai hợp tác cùng tôi đều vô cùng thống khổ, với người tính tình nóng nảy như lão đại, tôi mà làm hỏng bài thì cô ấy nhất định không để yên.

Trang Tự tính tình không tệ như thế chứ?

Bị lão đại kéo ngồi xuống, xáo bài, bốc bài.

Lượt tẩy đầu tiên là tôi.

Tôi sợ nhất là ra tẩy, lật thì sợ bị người khác ăn, úp thì sợ bị người ta lật. May mà bài trên tay tôi rất tốt, có nhiều át, phỏ bài cũng rất lớn, còn có đôi. Ha ha, tôi khoái chí úp bài, giấu hết phía dưới.

Bài tôi đúng là rất tốt, Trang Tự phối hợp cũng không tồi. Tiểu Phượng và Tư Tịnh đương nhiên không chống đỡ nổi, Tiểu Phượng bị đánh cho khóc âm lên, Tư Tịnh đang lăm bắm cái gì đó.

Tôi ra bài rất nhanh, trên tay chỉ còn lại ba quân bài, đều là quân to hết. Tô thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng không bị mất mặt trước Trang Tự nữa. Ông trời giúp tôi.

Lúc này Tư Tịnh bỗng nhiên kêu lên: “Chờ chút, cậu còn mấy lá bài?”

“Ba lá.”

“Vì sao mọi người đều còn những bốn lá?”

Trang Tự giơ tay ra đếm những con bài trên bàn chưa lật, ngẩng đầu nói: “Cậu rút chín lá bài rồi.”

Tiểu Phượng và Tư Tịnh cười rộ lên, ném bài: “Tự động rút lui, tự động rút lui.”

Trang Tự cũng cười, giơ tay ra thành thực sắp bài: “Lần sau cẩn thận một chút.”

Tôi còn tưởng rằng mọi người dù không mắng thì ít ra cũng làm mặt lạnh với tôi một hồi, thế nhưng tâm trạng anh ấy lại rất tốt. Chẳng lẽ tôi bốc sai bài lại có hiệu quả tốt như vậy sao?

Ván thứ hai, bài của mọi người đều bình thường. Tôi chăm chú nhìn Trang Tự ra bài, cẩn thận đánh.

Sau đó mỗi ván tôi đều rất cẩn thận, nhìn xem Tiểu Phượng và Tư Tịnh ra quân bài gì, cân nhắc xem Trang Tự sẽ đi thế nào... Lần đầu tiên chơi bài một đến thế, trước đây cứ thua là tôi lại mặt dày mượn cớ là bài xấu, rất ít khi tính toán đường đi nước bước cẩn thận.

Thấy tôi sắp về nhất, Tiểu Phượng thở dài: “Haizz... các cậu ăn ý quá đấy!”

Rõ ràng là một câu nói chẳng có ý gì khác, nhưng tôi vừa nghe xong thì tim nhảy dựng một cái, theo quán tính ngẩng đầu nhìn về phía Trang Tự. Anh ấy vẫn chuyên tâm nhìn bài, trên môi hình như thoáng qua nụ cười.

Tiểu Quang tôi thuận lợi về nhất, Tư Tịnh ném bài lên bàn: “Không đánh nữa, hai người mau mời bọn mình đi ăn đi!”

“Ồ, sao lại là bọn mình mời?” Dù sao cũng nên là người thua mời mới hợp lý chứ!

“Trước khi đánh có nói rồi, ai thắng mời cơm.” Tư Tịnh cười trộm, “Không tin cậu đi hỏi lão đại mà xem, Trang Tự cũng biết.”

Tôi té xỉu, nhịn không được nói với Trang Tự: “Biết vậy cậu còn đánh nghiêm túc thế làm gì? Nói sớm cho mình có phải tốt không. Đánh thắng thì mình không dám cam đoan, nhưng đánh thua thì chắc chắn có thể!”

Trang Tự khẽ cười: “Lừa dối là không tốt!”

Anh ấy... đang nói đùa ư? Tôi nghi hoặc nhìn về phía Dung Dung. Dung Dung cũng đang mỉm cười. Xem ra hai người này hôm nay tâm trạng rất tốt, có lẽ hôm qua đi chơi rất vui.

Thực ra, như vậy cũng tốt. Giống như bây giờ, bạn bè thảnh thơi vui vẻ nói chuyện đánh bài, không tôi chút nào.

Cho dù không thể làm người yêu, cũng không sao...

“À... đâu cần phải ủ rũ như thế chứ. Cậu như thế là có ý gì thế hả?” Tiểu Phượng khinh bỉ nói: “Tiểu thư à, kẻ có tiền, đừng nên nhỏ mọn như vậy chứ. Hơn nữa cậu thắng bài, tinh thần cũng được thỏa mãn, bỏ một chút vật chất ra mới cân bằng được.”

Thế nhưng, rõ ràng là tinh thần tôi đã bị đá kích mà, lại còn muốn cướp tiền của tôi nữa ư???

Vừa đi vừa nói chuyện một lúc thì tới quán cơm đĩa của lão Lâm. Tôi gọi một phần đậu phụ thịt. Tiểu Phượng nói: “Dưa Hấu, cậu đến già cũng vẫn ăn “thịt”. “Khẩu vị” quá nặng rồi!”

Phụt!

Tôi đang uống nước, nghe câu nói này xong kết quả bị sặc, ho một hồi.

Đại tỷ của tôi ơi, đang có con trai ở đây chị có biết không?

Tiểu Phượng làm vẻ mặt vô tội. Tư Tịnh đánh cô ấy, quay sang hỏi tôi: “Hi Quang, công việc của cậu sắp xếp ổn rồi phải không?”

“Ừ.” Tôi gật đầu, “Chính là ở cơ quan mình thực tập kế toán viên vừa rồi.”

“Người nhà tìm cho à?”

“Ừ.”

“Ồ Vô Tích?” Đây là Trang Tự hỏi.

Tôi tiếp tục gật đầu.

“Cậu tốt số thật.” Tiểu Phượng thở dài.

“Cậu mới tốt số ы, cậu được việc làm ở Hoa Chính (gọi tắt của – East China University of Political and Law – Học viện Chính trị Pháp luật Đông Trung Hoa).” Tôi trừng mắt nhìn cô ấy, “Hơn nữa, công việc của mình mệt chết đi, có người còn phải tăng ca tới tận ba giờ sáng, vậy mà lương rất thấp.”

Trong quán cơm đều sức mùi vị thơm lừng của thức ăn. Con sâu thèm ăn trong bụng tôi bắt đầu chui ra, tôi quay đầu lại xem món ăn tôi gọi sắp có chưa, bỗng nghe thấy Trang Tự lạnh lùng nói.

“Không vừa ý thì tự mình đi tìm lấy, công việc đáng đến tận cửa thì còn chê bai cái gì nữa.”

4. Chương 04

Chuyển ngữ: Sahara

Tôi sững sốt, chậm rãi quay đầu lại. Sắc mặt và giọng nói của Trang Tự đều lạnh như băng. Bàn ăn nhất thời an tĩnh, bầu không khí vui vẻ lúc trước nháy mắt đã vụt tan biến không còn sót lại chút nào.

“Không hẳn...” Một lát sau, tôi phun ra hai chữ, muốn giải thích là thực ra không phải tôi xoi mói, mà chỉ là lúc thực tập nghe mọi người trong công ty thảnh thơi oán giận mà kêu ca như thế. Nhưng mấy lời này, càng nói ra có vẻ càng giống nói sạo...

Tôi nhắm mắt.

“Vì sao không tự đi tìm việc, cứ bám lấy bố mẹ như thế không cảm thấy mất mặt sao?”

“...” Tôi ghen nửa ngày, nói: “Không thấy.”

Anh ấy không nói thêm gì nữa, ánh mắt nhìn tôi dường như toát ra vẻ thất vọng.

Tôi uể oải tách đôi dưa. Trước đây nghĩ làm bạn bè bình thường cũng tốt, nhưng quả nhiên là mơ tưởng hảo huyền của tôi rồi. Trang Tự rõ ràng là từ đầu tới chân đều không nhìn tôi vừa mắt. Chúng tôi cho dù có làm bạn bè cũng vẫn luôn cách xa vạn dặm.

“Trang Tự.” Tư Tịnh cắt ngang anh ấy.”Cậu nói như vậy rất vô lý, có nhiều người cũng như vậy, đâu phải chỉ một mình Hi Quang.”

“Vậy sao?? Mình chỉ biết một mình cô ấy.” Trang Tự dừng lại một chút, giọng nói nghiêm túc.”Hơn nữa, tôi đúng là nghĩ như vậy.”

“Đậu phụ thịt!” Người bán hàng lớn tiếng hét, sai người mang món thịt của tôi lên, phần của mọi người cũng được lần lượt mang tới. Tư Tịnh chuyển trọng tâm câu chuyện, bắt đầu nói chuyện khác.

Tôi ăn xong liền tìm cơ bỏ đi. Bữa cơm này, cuối cùng cũng khiến tôi hiểu được thế nào là ăn thịt mà không biết vị thịt.

Mấy ngày sau đó, tôi chỉ di chuyển trên đường thẳng nối liền ba điểm: thư viện – ký túc – căng tin, chăm chỉ viết luận văn. Lúc ấy tôi mới phát hiện luận văn tốt nghiệp khó khăn hơn rất nhiều so với tưởng tượng, hoàn toàn không như mấy cái bài luận vụn vặt trong quá trình học. Thời gian một tháng ngắn ngủi vốn dĩ không thể đủ, đặc biệt là với người mà bình thường không chịu tích lũy kiến thức như tôi, môn chuyên ngành thì học hành chẳng ra sao.

Có điều hiện tại ảo não cũng không kịp rồi, đành phải ngày nào cũng vắt chân chạy ra thư viện thôi!

Chớp mắt một cái mà đã tới cuối tháng.

Tối nay, trong phòng chỉ còn tôi và Tiểu Phượng, tôi dựa vào thành giường nghiên cứu tư liệu, Tiểu Phượng khẽ ngâm nga lời bài hát nào đó, ngồi viết sơ yếu lý lịch.

Một lát sau, tôi buồn chán buông tập tài liệu đang làm tôi quay cuồng kia xuống, quay sang nói chuyện với Tiểu Phượng: “Không phải cậu thi nghiên cứu sinh rồi ư? Sao còn muốn tới hội thảo tuyển dụng làm gì?”

“Đi xem có tóm được cơ hội béo bở nào không.” Tiểu Phượng vừa quay sang tôi nói, vừa nhanh nhẹn gõ bàn phím.”Hơn nữa cũng có thể trải nghiệm một chút cảm giác tuyển dụng thế nào, dù gì ba năm sau mình vẫn phải đi tìm việc cơ mà.”

Không ngờ rằng Tiểu Phượng bình thường thoát nhìn có chút ngốc nghếch, quên trước quên sau, mà trong lòng thực ra đã có dự định ổn cả. Cũng đúng thôi, ở cái trường đại học nổi tiếng cả nước này, đại đa số mọi người đều ôm ấp hoài bão của mình, chỉ có tôi là thuộc số ít lười biếng kia mà thôi.

Tôi nằm úp người một hồi, mở miệng nói: “Mình cũng đi.”

“Đi đâu? Hội thảo tuyển dụng?” Tiểu Phượng giật mình quay đầu.”Dưa Hấu, cậu bị kích động rồi à?”

Tôi mặc kệ cô ấy, trở mình một cái, nhìn trần nhà, trong đầu bỗng hiện ra dáng vẻ không đồng tình của Trang Tự ngày đó. Đúng, là tôi bị anh ấy kích động!

Nhưng mà, rất nhanh sau đó tôi đã phải hối hận.

Bởi vì tôi phát hiện viết sơ yếu lý lịch và thư xin việc so với luận văn không hề dễ hơn, đặc biệt là khi bạn không đủ yêu cầu!

Ngay hôm trước hội thảo tuyển dụng diễn ra, tôi cắn bút nửa ngày, cuối cùng cũng nhét được một trăm chữ vào năm trang giấy. Sau đó, tám giờ tôi tới chạy đi in, dán hồ sơ. Quán photo bên cạnh trường tôi muốn chết, lần nào tới đây cũng rất đông, đợi tới lúc tôi chuẩn bị xong xuôi thì đã bảy giờ tối, may là gặp một dì dưới ký túc tôi liền chạy theo đi cùng.

Sáng sớm hôm sau, tôi vừa rời giường thì lại càng hối hận. Bởi vì hội thảo tuyển dụng ở cách trường tôi khá xa, tám giờ bắt đầu cho nên phải dậy từ sáu giờ.

Sáu giờ a!

Từ sau khi nói lời chia tay với trường cấp ba, đây là lần đầu tiên tôi rời khỏi giường lúc sáu giờ.

Tới trạm xe buýt, liền nhìn thấy mấy người đang đứng cùng Trang Tự thì ngay lập tức, level hối hận của tôi cao bằng đỉnh núi!

Sao không ai nói cho tôi biết Trang Tự cũng sẽ đi chứ! Không phải anh ấy đã tìm được công việc rồi ư?

Còn nữa, anh ấy thấy tôi đi liệu có cho rằng tôi là vì mấy lời anh ấy nói nên mới đi không? Ờ thì tuy rằng là thật, nhưng mà, nhưng mà...

Tôi phiền muộn leo lên trên xe buýt.

Cũng may là nỗi phiền muộn của tôi rất nhanh chóng bị cơn buồn ngủ choán lấy. Tôi giờ tay bám lên dây treo, nhin không được bắt đầu ngáp.

!!!

Tôi mơ hồ cảm thấy dường như Trang Tự vừa liếc quan nhìn mình.

Tôi biết thật là mất hình tượng, thế nhưng tôi mặc kệ, dù sao thì tôi có là thực nữ anh ấy cũng không thích tôi.

Hơn một giờ sau, tôi có mặt ở hội tuyển dụng.

Lần đầu tiên tham gia, vừa vào tới đại sảnh tôi liền bị dọa sợ chết khiếp. Người, người, người, toàn bộ đều là người. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một nơi có mật độ người còn nhiều hơn cả trên xe buýt Nam Kinh.

Cùng lúc ấy, tôi cũng cảm thấy mấy lời của Trang Tự đúng là rất có lý, dựa vào quan hệ của bố mẹ để tìm việc, tôi thực sự là quá vô sỉ rồi!

Bởi vì, hiện tại tìm việc vô cùng khổ cực.

Hơn một giờ sau, tôi có mặt ở hội tuyển dụng.

Lần đầu tiên tham gia, vừa vào tới đại sảnh tôi liền bị dọa sợ chết khiếp. Người, người, người, toàn bộ đều là người. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một nơi có mật độ người còn nhiều hơn cả trên xe buýt Nam Kinh.

Cùng lúc ấy, tôi cũng cảm thấy mấy lời của Trang Tự đúng là rất có lý, dựa vào quan hệ của bố mẹ để tìm việc, tôi thực sự là quá vô sỉ rồi!

Bởi vì, hiện tại tìm việc vô cùng khổ cực.

Người người chen chúc nhau, vì mục đích không giống nhau cho nên thời gian dừng lại cũng dài ngắn khác nhau, cho nên mấy người chúng tôi chẳng mấy chốc đã đi lạc nhau. Đi vài bước, tôi liền phát hiện ra tôi thực sự không chịu được nữa rồi, khó thở, mệt mỏi. Còn chưa kể giữa hội trường rộng thênh thang có tới mấy vạn sinh viên sắp tốt nghiệp, hết người này tới người kia, mỗi một sạp một gian đều bị vây quanh chặt kín mấy vòng, đừng nói là nộp hồ sơ vào, mà ngay cả nhìn xem tên công ty là gì cũng khó khăn.

Ra khỏi biển người đông nghịt ấy, tôi mệt muốn chết, nhanh chóng tìm bừa lấy một chỗ ngồi xuống điều chỉnh hô hấp.

Xưa nay, tôi chưa bao giờ tới hội thảo tuyển dụng, không ngờ là lại kinh khủng như thế. Tôi cầm tập hồ sơ lên phe phẩy, không khí mát mẻ, cảm giác như vừa mới sống sót trở lại.

Chừng hơn nửa tiếng sau, tôi mới thấy đám Tư Tịnh đi ra. Khoảng thời gian ấy tôi đã có thể dựa vào gốc cây mà đánh một giấc rồi.

“Dưa Hấu, sao cậu xong nhanh thế?”

Tôi giờ tập hồ sơ trong tay lên: “Mình mới nộp một bộ.”

Tiểu Phượng lườm tôi: “Vậy cậu tới đây làm cái gì?”

Tôi đang định trả lời thì tập hồ sơ trong tay bị ai đó giật lấy. Tôi giật mình, ngẩng đầu lên liền bắt gặp Trang Tự.

Anh ấy lướt qua tôi: “Chỗ hồ sơ này giờ tính sao? Vứt hết đi à?”

“A...” Tôi còn chưa nghĩ tới. Chắc là cứ để một chỗ, tốt nghiệp rồi sẽ vứt đi? nghĩ lại thực ra cũng có chút tiếc nuối, tuy rằng hơn mười đồng tiền không là cái gì, nhưng cũng có thể sang quán ăn bên cạnh trường ăn phở bò, vứt đi đúng là rất lãng phí.

Nghĩ vậy tôi lại có chút hối hận, lúc này lẽ ra cứ ném bừa vào trong mấy cái quầy đó.

“Nhưng dù sao bây giờ cũng không kịp nữa rồi, người ta đã nhận đầy hồ sơ rồi.”

Trang Tự nhú mày, quay đầu nhìn vào trong hội trường, đúng là đã sắp kết thúc rồi: “Mình có quen một chị khóa trên năm nay phụ trách thông báo tuyển dụng của Thịnh Viễn, mình giúp cậu mang hồ sơ vào.”

Không đợi tôi từ chối, anh ấy đã quay lại hội trường. Tôi theo phản xạ nhìn về phía Dung Dung, cô ấy đang nói chuyện cùng Tư Tịnh, dường như không nghe chúng tôi nói gì.

Lại hơn nửa tiếng sau Trang Tự mới đi ra, hai tay anh ấy trống trơn, tập hồ sơ lúc này của tôi không thấy đâu nữa.

“Thấy còn mấy công ty chưa thu dọn, thuận tiện nộp vào.”

“Công ty nào? Bọn họ còn nhận ư?”

“Mấy công ty Thượng Hải.” Trang Tự không muốn nhiều lời, tôi cũng không hỏi tiếp. Cũng chỉ là để hồ sơ lên bàn, làm gì mà lâu như thế?

Dung Dung lúc này mới cười nói: “Sao lúc này không thấy cậu bảo quen biết bọn họ?”

Về mặt Trang Tự vẫn không thay đổi: “Chẳng lẽ cậu cần đi cửa sau?”

Dung Dung ghen hòng, hừ một tiếng rồi không nói nữa.

Tôi gãi đầu, không biết nói gì vào lúc này. Tiểu Phượng kéo tôi đi lên trước cùng cô ấy, cô ấy khẽ hỏi tôi: “Dưa Hấu, người nói Trang Tự có phải cố ý chọc giận Dung Dung không?”

Tôi không lên tiếng.

Tiểu Phượng tiếp tục kéo tôi, “Đúng không?”

“Làm sao mình biết được!” Tôi tức giận nói, bước nhanh lên trước.

Thực ra tôi không ôm quá nhiều hy vọng với mấy bộ hồ sơ ấy lắm. Báo chí ngày nào cũng nói năm nay có bao nhiêu sinh viên tốt nghiệp, tình hình xin việc có bao nhiêu lạc quan. Điều kiện của tôi lại không tốt lắm, hồ sơ của tôi có lẽ sẽ như đá chìm đáy biển mà thôi.

Thế nhưng không lâu sau, tôi lại đột ngột nhận được điện thoại của Thịnh Viễn thông báo hai ngày sau tới phỏng vấn.

Bởi vì nghe điện ở ký túc cho nên mọi người đều có thể nghe được. Tôi vừa gác máy, Tiểu Phượng lập tức gào lên: “Dưa Hấu, cậu phát tài rồi, Thịnh Viễn siêu cấp nổi danh, siêu cấp nhiều tiền...”

Dường như cô ấy còn hưng phấn hơn cả tôi, sung sướng hét một hồi rồi quay sang hỏi Dung Dung: “Dung Dung, cậu nhận được điện thoại chưa?”

Dung Dung sắc mặt trắng bệch, chăm chú vào quyển sách không nói câu nào.

Mọi người thấy Tiểu Phượng vẻ mặt ngơ ngác thì không ai nói mà chỉ thở dài. Con người này có lúc thì đại ngu giả trí, có lúc lại đại trí giả ngu, chỉ số thông minh biến hóa lên xuống thất thường.

Hưng phấn ban đầu qua đi, tôi bắt đầu nghi hoặc. Kỳ thực với hồ sơ của tôi, tiếng Anh cấp bốn, tin học cấp hai, chưa từng nhận được học bổng, cho dù có tấm bằng đại học A cũng không tốt lắm. Dung Dung thì khác, bằng khen giấy chứng nhận dày vô cùng.

Vì sao tôi nhận được thông báo gọi phỏng vấn còn Dung Dung lại không có? Lẽ nào thật sự là vị đàn chị kia nể mặt Trang Tự ư?

Chẳng trách Dung Dung tức giận như thế.

Tôi trước đây làm việc gì cũng luôn thờ ơ, nhưng lần phỏng vấn này lại cảm thấy nơm nớp lo sợ mà chuẩn bị rất kỹ càng. Không những chuẩn bị bài giới thiệu bằng tiếng Anh, mà còn cùng với Tiểu Phượng tập qua, có lẽ là vì... cơ hội lần này là do Trang Tự tìm giúp tôi.

Có đôi khi tôi lại nghĩ miên man, Trang Tự nói tôi dựa vào quan hệ của bố mẹ mà tìm việc là rất mất mặt, thế nhưng công việc này thì sao, chẳng lẽ không tính là nhờ vào quan hệ của anh ấy mà tìm được ư?

Nghĩ như vậy, bỗng nhiên lại cảm thấy trong lòng trào dâng thứ cảm xúc gì đó vừa chua xót, lại ngọt ngào.

=====

5. Chương 05

Chuyển ngữ: Sahara

Kết quả, những gì tôi chuẩn bị cả nửa ngày, lúc tới Thượng Hải lại không dùng tới chút nào!

Người phỏng vấn đối đãi với tôi rất khách khí, mở miệng là Nhiếp tiểu thư. Ông ấy không hỏi tôi cái gì, chỉ ngồi hàn huyên với tôi một tiếng đồng hồ, sau đó nói hoan nghênh Nhiếp tiểu thư gia nhập công ty. Ông ta còn hỏi lần này tới Thượng Hải tôi đã thu xếp ổn thỏa nơi ăn chốn ở chưa, nếu như chưa thì công ty có thể giúp đỡ.

Tôi không biết nên ứng phó tình huống này ra sao, lúc đứng dậy rời khỏi phòng phỏng vấn, ông ta còn đưa tôi ra ngoài, tươi cười nói: “Nhiếp tiểu thư, giúp tôi gửi lời hỏi thăm tới Nhiếp tiên sinh.”

Thì ra là thế.

Từ sau khi bố mẹ ly hôn, tôi và bố cũng dần dần ít liên lạc, suýt nữa thì tôi đã quên mất bố tôi là Nhiếp Trình Viễn. Bố ruột của tôi, tôi có xu hướng dùng cách nhìn một người đàn ông trung niên anh tuấn mà hình dung về ông ấy. Khi còn trẻ, bố tôi bản cùng nghèo khó, chỉ có mẹ tôi nguyện ý lấy bố. Sau này có địa vị, ông ấy lại theo đuổi tình yêu của mình, ly hôn với mẹ tôi để sống với mối tình đầu mà năm xưa đã bỏ ông ta.

Vẫn còn may mẹ tôi rất thoải mái mà nói với tôi: “Dù sao thì thời thanh niên trẻ đẹp của bố con cũng thuộc về mẹ rồi, bây giờ già rồi ai mà thích nữa.” Có điều mẹ tôi cũng không lấy một đồng tiền nào từ chỗ bố tôi, nói từ nay về sau tôi là con của mẹ. Tôi nghĩ, trong lòng mẹ thực ra vô vùng để tâm.

Cách đây mấy ngày, người cha đã lâu không liên lạc với tôi bỗng nhiên gọi điện hỏi tôi tốt nghiệp rồi đã có dự định gì chưa. Tôi nói qua chuyện nộp hồ sơ, ông ấy hỏi tôi nộp hồ sơ vào đâu. Tôi nhớ rõ tên công ty Thịnh Viễn mà Trang Tự giúp tôi nộp hồ sơ. Tôi nói xong, bố không nói gì nữa, sau đó hỏi vài chuyện linh tinh rồi gác máy.

Bây giờ nghĩ lại, chắc chắn là sau hôm đó bố đã đi tìm mối quan hệ giúp tôi.

Hoá ra, không phải nhờ vào quan hệ của Trang Tự nên trong lòng tôi bỗng nhiên cảm thấy không còn thoải mái.

Ngồi xe lửa quay về Nam Kinh, tôi một mực suy nghĩ về chuyện có nên tới Thịnh Viễn làm việc hay không. Nếu dựa theo thỏa hiệp giữa bố mẹ, tôi hẳn là không nên đi, nhưng tôi không quên được lúc ra khỏi tòa nhà Thịnh Viễn, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy cao ốc đối diện.

Biển hiệu vòng cung màu ánh kim, lóe sáng chói mắt dưới ánh mặt trời – Ngân Hàng A.

Nơi làm việc trong tương lai của Trang Tự.

Buổi tối quay về ký túc xá, bạn bè xúm lại hỏi kết quả, tôi khổ não nói: “Mình còn chưa quyết định có đi hay không.”

Kết quả, hôm sau vào căng tin ăn sáng cùng Tư Tịnh. Cô ấy oán giận nói: “Hi Quang, hôm qua cậu nói chuyện không chú ý gì cả. Dung Dung không nhận được thông báo gọi tới phỏng vấn, cậu được như vậy mà còn nói là chưa quyết định.”

A, đúng là tôi đã vô tâm rồi. Tôi gật đầu nói: “Mình biết rồi.”

Buổi chiều, vị quản lý họ Lý kia gọi điện lại hỏi tôi, tôi chần chờ một chút nói còn đang cân nhắc, ông ta lập tức nâng mức lương lên. Thực ra vị trí tôi ứng tuyển chỉ là một công việc nhân hạ, không quan trọng, cùng lắm cũng chỉ ba bốn nghìn một tháng mà thôi, đâu đến nỗi khoa trương như mức lương cô ấy nói.

Có lẽ ông ta cho rằng tôi làm bộ làm tịch vì món tiền lương ít ỏi.

Gác máy, tôi bỗng nhiên cảm thấy khó chịu, tôi bèn ra bên hồ đi dạo.

Tôi gần như có thể tưởng tượng ra bộ dạng của mình nếu tới Thịnh Viễn làm việc. Thực ra lúc tôi thực tập ở Vô Tích cũng vậy. Những sinh viên thực tập khác đều bị sai khiến làm việc này việc kia như trâu ngựa, chỉ có duy nhất một mình tôi là được đối đãi khác, dù bị người ta sai làm việc nhưng dù sao họ vẫn niềm nở nói cười với tôi, khách khí vô cùng.

Thế nhưng trong lòng người ta nghĩ gì, tôi làm sao biết? Mặc dù tôi chẳng quá mức quan tâm tới suy nghĩ trong lòng họ, nhưng làm một kẻ ăn bám bố mẹ như lời Trang Tự nói, hình như đúng là rất vô nghĩa.

Đi dạo quanh hồ một lúc lâu, tôi lấy di động ra gọi điện về cho mẹ, nói tôi muốn tự tìm việc. Đầu tiên mẹ phản đối, sau đó lại vui vẻ trở lại, nói tôi rốt cuộc cũng hiểu được bản thân mình muốn gì, cuối cùng mẹ còn căn dặn tôi, nếu như không tìm được việc cùng đừng nản lòng, mẹ sẽ giúp tôi tìm.

Thực ra trước lúc gọi điện cho mẹ tôi còn không rõ ràng bản thân mình rốt cuộc là muốn gì, nhưng nghe thấy giọng nói hồ hởi của mẹ khi này, tôi đã kiên định hẳn lên.

Tự mình tìm việc thôi!

Về phần Thịnh Viễn...

Tôi ngắm nhìn ánh dư quang chiếu trên mặt hồ.

Có lẽ tôi sẽ từ chối bên họ, không phải vì bố tôi, mà là vì, Thịnh Viễn quá gần nơi đó.

Muốn đi và không muốn đi, đều là bởi vì chỗ đó quá gần nơi làm việc của Trang Tự.

.

Hạ quyết tâm rồi, tôi lại tiếp tục chiến đấu với luận văn. Mấy ngày nay phiền não chuyện tìm công việc, luận văn của tôi tiến độ lại chậm xuống rồi. (Chị là Rùa mà ^^)

Hôm nay, tôi đang ở phòng tạp chí trong thư viện tìm tài liệu thì nhận được tin nhắn của Tư Tịnh: “Hi Quang, quay về ký túc một chút, có việc.”

Hả, lẽ nào lại chuẩn bị tối nay liên hoan?

Gần đây đang nở rộ lên phong trào sinh viên năm cuối liên hoan, cho nên phản ứng đầu tiên của tôi mới như vậy.

Nhìn đồng hồ đúng là tới giờ ăn, tôi lập tức trả sách, vui vẻ xách túi về ký túc.

Về tới ký túc, đẩy cửa ra tôi ném túi xách lên giường, cất tiếng hỏi: “Hôm nay anh mời cơm à?”

Không ai trả lời tôi. Giờ tôi mới để ý bầu không khí trong này rất kỳ quái. Ngoại trừ Tiểu Phượng đã đi Thượng Hải, mọi người đều ở cả đây, có cả Trang Tự. Tôi kinh ngạc nhìn anh ấy, chẳng lẽ anh ấy lại muốn mời cơm à?

Nhưng mà, mọi người đều đang nhìn chăm chăm tôi, làm gì chứ?

Một lát sau, Dung Dung lên tiếng trước, ngữ khí tuyệt đối không còn thân mật.

“Nhiếp Hi Quang.”

“Cái gì?” Tôi mờ mịt.

“Cậu còn hỏi tôi cái gì, không phải cậu quá kỳ quái rồi sao?” Dung Dung cười nhạt: “Cậu làm cái chuyện đó chẳng lẽ một chút cũng không thấy chột dạ?”

“Mình làm cái gì?” Tôi bị cái kiểu chất vấn này của cô ấy làm cho ngu ngốc, hình ảnh bàn ăn vịt gà trong đầu thoáng cái bay vụt mất.

“Dung Dung, cậu lý trí một chút, mọi chuyện còn chưa rõ ràng.” Tư Tịnh đang ngồi liền đứng dậy nói với Dung Dung rồi quay sang nói với tôi: “Hi Quang, chiều hôm thứ hai cậu có nhận được điện thoại của Thịnh Viễn gọi Dung Dugn tới phỏng vấn không?”

Tôi lắc đầu, đang nói cái gì thế.

“Đến giờ còn không thừa nhận, Nhiếp Hi Quang, tôi thật không hiểu được vì sao cậu lại có thể làm cái chuyện đó.” Dung Dung nói với vẻ mặt rất kỳ lạ, dường như vừa tức giận vừa xem thường, nhưng lại ẩn giấu sự đắc ý.

A Phân nhỏ giọng xen vào: “Liệu có phải Dừa Hấu quên không, hôm ấy lúc chúng mình đi cậu ấy đang ngủ mà, có thể nhận điện xong ngủ tiếp nên quên.”

A Phân nói thế, tôi cuối cùng cũng hiểu lẽ mờ được là đang xảy ra chuyện gì. Chẳng lẽ Dung Dung nghi ngờ tôi nhận được điện thoại gọi cô ấy đi phỏng vấn mà tôi không báo cho cô ấy.

Tôi vừa buồn cười vừa tức giận.”Các cậu hiểu lầm rồi, mình không nhận được điện thoại gọi Dung Dung đi phỏng vấn.”

“Cần gì phải phủ nhận.” Dung Dung vẫn cái giọng điệu đó, “Đáng tiếc cậu tính toán chưa đủ thông minh, nếu như không phải tôi gọi điện thoại đi hỏi, sợ rằng thật sự bị cậu lừa dối rồi.”

Cái gì mà rối loạn hết cả lên như thế, tôi kìm nén cơn tức, nói với Tư Tịnh.”Tư Tịnh, cậu kể rõ mọi chuyện cho mình được không?”

Cái gì mà rối loạn hết cả lên như thế, tôi kìm nén cơn tức, nói với Tư Tịnh.”Tư Tịnh, cậu kể rõ mọi chuyện cho mình được không?”

Tư Tịnh gật đầu.”Là như thế này, Dung Dung không nhận được điện thoại gọi đi phỏng vấn cho nên mới gọi tới công ty Thịnh Viễn để hỏi thăm. Kết quả người ta nói là chiều thứ hai vừa rồi họ có gọi điện tới thông báo là Dung Dung có tên trong danh sách, họ còn hỏi cậu ấy vì sao không tới phỏng vấn nữa.”

“Cậu cũng biết, di động của Dung Dung đã bị trộm mất hôm thứ bảy ở hội thảo tuyển dụng rồi, cho nên Thịnh Viễn chỉ có thể gọi tới ký túc xá. Chiều hôm thứ hai, mình, Dung Dung, A Phân, Tiểu Phụng ra khỏi nhà, cậu thì vẫn đang ngủ. Lão đại thì hôm ấy về quê, cho nên...”

Tư Tịnh dừng lại một chút, nói: “Cậu cẩn thận nhớ lại xem , có phải lúc ấy nhận điện thoại rồi quên mất không?”

Tôi tỉ mỉ hồi tưởng lại một chút, lắc đầu nói: “Không có, thực ra lúc các cậu đi một lúc sau mình cũng đi thư viện, căn bản không nhận được điện thoại nào cả.”

“Quảng tội thật sạch sẽ.” Dung Dung châm chọc nói.

Tôi không để ý tới cô ấy, nhíu mày suy nghĩ. Tôi đương nhiên không nhận được cuộc điện thoại ấy, thế nhưng cứ theo lời Tư Tịnh nói thì đúng là tôi là người nhận, rồi cuộc chuyện gì xảy ra?

Trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ, tôi nói: “Biết đâu Thịnh Viễn bọn họ vốn không gọi tới, hoặc gọi tới không ai nhận, rồi họ quên không gọi lại.”

“Đáng tiếc, người ta còn ghi lại cuộc trò chuyện, tròn hai phút.” Giọng điệu Dung Dung chắc như đinh đóng cột, rõ ràng cô ấy đã mặc định chuyện này là do tôi làm.

Tôi hít sâu một hơi, cố gắng giữ lại một chút lý trí còn sót lại, nói: “Mình không có lý do để làm vậy.”

“Không có ư?” Dung Dung cười nhạt, “Chẳng lẽ cậu không thích Trang Tự ư?”

Sắc mặt tôi tái nhợt.

Dung Dung không cho tôi cơ hội nói mà tiếp tục cười nhạt: “Thịnh Viễn và ngân hàng A gần nhau như thế, cậu không muốn tôi và Trang Tự gần nhau, cho nên...”

“Dung Dung!”

Người lên tiếng ngăn Dung Dung lại là người từ nãy vẫn chưa nói gì – Trang Tự.

Đúng rồi, sao anh ấy lại ở đây? Dung Dung gọi tới ư? Cùng nhau tới thăm vấn tôi, nhìn rõ bộ mặt thật của tôi? Tôi nắm chặt tay, cảm thấy toàn thân run rẩy.

Tư Tịnh liền vội vàng kéo Dung Dung lại nói: “Có thể có hiểu lầm gì chẳng, dù sao hiện giờ cậu cũng có cơ hội đi phỏng vấn rồi, bỏ đi, đừng để mất hòa khí.”

“Mọi chuyện đã là quá khứ, nhưng cậu xem cậu ấy từ đầu tới cuối không có lấy một chút hối hận, một chút áy náy. Mình nuốt không nổi cục giận này.”

Dĩ nhiên là cô ấy không nuốt trôi rồi, tôi thản nhiên cười: “Diệp Dung, cậu đừng quá coi thường tôi, nếu tôi không muốn cậu có cơ hội được phỏng vấn, cậu cho là Thịnh Viễn còn gọi điện cho cậu sao?”

Thần sắc cô ấy cứng đờ, dừng lại nửa ngày mới mở miệng, giọng điệu đã trở nên khiên cưỡng: “Cậu cho mình là ai chứ, xã hội này giờ còn dựa vào thế lực nữa ư?”

“Có muốn thử không?” Tôi học điệu cười nhạt của cô ấy.

Danh thiếp của quản lý họ Lý kia tôi còn ném trên bàn học, tôi cầm lên đi tới điện thoại bàn trong phòng, quay số.

Mọi người nhất thời cứng đờ, không nghĩ mọi chuyện lại diễn biến như thế.

“A lô, lý quản Lý đúng không? Tôi là Nhiếp Hi Quang, có chuyện tôi muốn nói với ông...”

Còn chưa nói xong, ống nghe đã bị người khác giật lại, là Trang Tự.

Khoảnh khắc ấy, tôi ngẩng đầu, ánh mắt chống cự lại anh ấy.

Sau đó tôi sững sốt.

Ánh mắt của anh ấy... vô cùng giống với ánh mắt mà năm ngoái anh ấy nhìn tôi khi tôi nói tôi thích anh ấy. Khi ấy, tôi còn không rõ ánh mắt ấy rốt cuộc có ý gì, nhưng giờ đây tôi mơ hồ có thể hiểu được.

Là chán ghét!

Hóa ra là chán ghét.

Rõ là vậy.

Anh ấy ghét tôi.

Tôi thất thần mặc kệ cho anh ấy cướp đi ống nghe, ngơ ngác đứng một chỗ, không hề động đậy một chút. Trong đầu, suy nghĩ ấy cứ lớn vồn mãi không thôi.

Anh ấy ghét tôi.

Vì sao?

Hơn nữa, lại không phải vì chuyện lần này, mà từ rất lâu trước đây, anh ấy đã ghét tôi. Khi ấy, tôi thậm chí vừa cho anh ấy mượn tiền để anh ấy đưa mẹ đi làm phẫu thuật.

“Xin lỗi, chúng tôi chỉ...”

Anh ấy đưa ống nghe lên và nói, lập tức cau mày, rồi gác máy, quay sang nói với Dung Dung: “Điện thoại không kết nối.”

Đúng vậy, tôi không hề quay số. Thực sự tôi vốn định gọi cuộc điện thoại này thật nhưng đến phút cuối lại buông xuôi.

Dung Dung thở phào nhẹ nhõm, lập tức cười lạnh nói: “Tôi còn thật cho rằng cậu có khả năng thông thần, nhưng hóa ra là giả bộ.”

Tư Tịnh khẽ đẩy cô ấy một chút cô ấy mới bắt màn dừng lại.

Tôi không quan tâm những lời lẽ chua lòn của cô ấy, tôi nhìn Trang Tự. Tôi biết tình trạng hiện giờ của tôi càng dễ bị chế giễu, thế nhưng tôi phát giận không được, chỉ có thể nhìn chằm chằm anh ấy.

Tôi muốn hỏi anh ấy vì sao ghét tôi, có phải vì nghĩ tôi cố ý giấu giếm cuộc điện thoại gọi Dung Dung đi phỏng vấn hay không, nhưng tôi không lên tiếng mà hỏi được. Anh ấy ghét hay không ghét, tin hay không tin, đối với tôi đâu còn ý nghĩa gì nữa?

Tôi âm ỉ sắp khóc.

Trước khi nước mắt kịp chảy xuống, tôi xoay người chạy ra khỏi ký túc xá.

6. Chương 06

Chuyển ngữ: Sahara

Chạy ra khỏi ký túc một lúc, gió thổi tạt vào mặt khiến tôi tỉnh táo lại. Trong đầu lại lộn xộn suy nghĩ, tôi bỏ chạy như vậy, bọn họ sẽ nghĩ sao?

Có tội giết mình? Hay là bỏ trốn?

Những người khác tôi không biết, thế nhưng với cách nhìn nhận của Trang Tự về tôi, có lẽ anh ấy hoàn toàn nghĩ như thế.

Thật buồn cười, trước ngày hôm nay tôi còn hão huyền cho rằng Trang Tự cho dù không thích tôi, cho dù không ưa tôi không có trí cầu tiến, chí ít cũng sẽ cảm kích tôi, sẽ nghĩ tôi là một người không đến nỗi nào. Dù sao tôi cũng từng giúp đỡ anh ấy, không phải sao?

Kết quả lại lần nữa chứng minh tôi ngu ngốc.

Từ lúc mới quen Trang Tự, tôi hình như liên tục trở nên ngu ngốc. Bắt đầu cái trò theo đuổi khôi hài, tôi sắm vai một kẻ ngây ngô không biết gì tự diễn một vở hài kịch. Cho tới khi biết rõ mọi chuyện, ổn định tâm trạng, tôi lại còn gửi tin nhắn giải thích: “Xin lỗi, mình không biết cậu và Dung Dung là một đôi, nếu không sẽ không nói với cậu những lời ấy. Mong không gây rắc rối cho cậu.”

Bởi vì bản thân mình thích cho nên mới giải thích, ngẫm lại thật là nực cười.

Thế nhưng tôi không muốn để anh ấy hiểu lầm rằng tôi cố tình ngăn cản bọn họ.

Tin nhắn ấy, cũng giống như tất cả những tin nhắn trước đây tôi gửi, đều không có hồi âm. Hiện giờ nghĩ lại, có lẽ, anh ấy căn bản không tin tưởng tôi.

Đúng vậy, anh ấy sao có thể tin tưởng tôi chứ.

Anh ấy làm sao tin được rằng tôi và Dung Dung ở cùng phòng mà lại không hề biết ám muội giữa bọn họ. Anh ấy làm sao tin rằng tôi thậm chí đã từng hỏi Dung Dung về anh ấy và nhận được câu trả lời là “Chúng mình tuy là hàng xóm nhưng mình cũng không quá hiểu rõ.”

Mắt càng lúc càng cay, tôi đưa tay lên lau hai giọt nước mắt vừa tràn ra, nhưng lại khiến nó chảy ra càng nhiều, suy nghĩ trong lòng khiến tôi thậm chí muốn lớn tiếng khóc một trận. Tôi trước giờ vẫn nghĩ thích một người thì tâm trạng lúc nào cũng sẽ như hoa nở, vì sao lại khó chịu như thế?

Tôi ngồi bên hàng cây trong khuôn viên trường mãi đến chiều muộn, lúc bụng đói sôi lên mới đứng dậy. Ngẩng đầu nhìn lên, trời đã tối đen, không biết mấy giờ rồi nữa, di động và túi xách vẫn để trong phòng không cầm đi, may là trong túi quần vẫn còn hơn mười đồng. Không những chịu oan uổng mà còn chịu đói, thật vô cùng thâm hiểm.

Thục tay vào túi áo, tôi chậm rãi ra khỏi trường học. Chợ đêm ở cửa bắc giờ này rất náo nhiệt. Tiếng nhạc cùng với tiếng người xôn xao hòa trộn hỗn loạn, phút chốc, phiên muộn của tôi cũng vui đi không ít. Hít sâu một hơi, cảm giác tâm trạng dường như bình phục hơn nhiều, chỉ có đôi mắt bị ánh đèn chiếu vào càng thêm đau nhức. Đi vào một quán phở bò bình dân gọi một bát phở sau đó cầm đôi đũa lên bắt đầu xoay tròn ngốc nghếch.

Trò này đã thành thói quen của tôi từ khi mới học cấp ba, hôm nay bắt giác chơi lại, chiếc đũa nhanh chóng xoay tròn qua đầu ngón tay, dường như vẫn luôn như vậy không hề mới lạ.

Nhưng khi tôi đang nhìn ra ngoài cửa lớn thấy hay người mới vừa đi vào thì tay tôi khựng lại, đôi đũa bay ra ngoài, rơi vào người một cô gái đang ngồi đối diện.

Hai người đó là Trang Tự và Dung Dung. Dung Dung kéo tay Trang Tự, tươi cười đi vào.

Đây có lẽ chính là cái mà người ta gọi là “hiệp lộ tương phùng” (gặp kẻ thù nơi ngõ hẻm)

Bọn họ tới đây ăn, tôi cũng không ngạc nhiên. Đại học A phần lớn sinh viên vẫn thường tới đây ăn phở bò vì đây là quán ngon nhất, rất nổi tiếng ở Nam Kinh. Nhưng vì sao cứ nhất định phải là vào lúc này?

Dung Dung kéo tay Trang Tự ngồi vào một bàn trong góc, hình như không nhìn thấy tôi. Trên mặt cô ấy tràn ngập vui vẻ, nói cười cùng Trang Tự. Tôi có thể cảm nhận được tâm trạng cô ấy vô cùng tốt, còn tôi, lại trái ngược hoàn toàn.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy bọn họ thân mật công khai như thế. Dung Dung luôn luôn tỏ ra rụt rè ngượng ngập, đối với ai hỏi cũng nói cô ấy và Trang Tự chỉ là bạn. Hiện giờ nhìn bọn họ như vậy, không phải là công lao của tôi đấy chứ. Nói như vậy tôi thật đúng là chất xúc tác hữu hiệu.

Tôi tự giễu, chua xót vừa chìm xuống lại bắt đầu trào dâng.

Tôi quay sang nói xin lỗi với cô gái đối diện, cầm đôi đũa về. Người bán hàng vừa mới cầm đôi đũa lên giúp tôi. Sau đó, tôi cầm đầu ăn phở, thậm chí muốn ăn nhanh rồi đi không cho bọn họ thấy tôi.

Đáng tiếc ông trời không chiều lòng người. Cô gái đối diện ăn xong lại không tìm thấy ví tiền. Người bán thái độ không đến nỗi nào nhưng mà giọng nói lại quá lớn, một câu: “Không mang tiền à?” của bác ấy khiến mọi người đều đổ dồn ánh mắt nhìn về phía này.

Tuy rằng hai người ấy vốn không nhìn về đây nhưng với giọng nói này của bác chủ cửa hàng thì khó đảm bảo không gây sự thu hút tới bọn họ. Tôi cũng không còn tâm trạng ăn tiếp nữa, trước khi người bán hàng tiếp tục lên tiếng, tôi vội vàng lấy trong túi quần ra hai mươi đồng đưa cho bác ấy: “Tính tiền, cháu và bạn ấy cùng nhau.”

Tôi cho rằng người bán hàng cầm tiền rồi sẽ đi, ai biết bác ấy lại nhiệt tình lắm nhãi hơn lúc nãy, nói cô bạn kia gặp may. Tôi bị mấy lời của bác ấy làm cho chóng mặt, không đợi bác ấy trả lại tiền thừa liền lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

Dung Dung nhìn thấy tôi rồi. Lúc tôi đứng dậy cùng vừa lúc chạm vào ánh nhìn của cô ấy. Cô ấy hừ một tiếng rồi quay đi, ra vẻ không thèm để ý tới tôi.

Tôi nắm chặt nắm tay, đè nén kích động muốn cãi nhau, bước chân cứng nhắc rời khỏi quán.

Tâm tình càng lúc càng khó chịu.

Dù thế nào đi nữa thì tôi cũng không muốn quay về ký túc, tôi đi ra trạm xe buýt, định sang nhà cậu ngủ một đêm.

Tới nhà cậu, em họ tôi đã học xong, ngồi ở ghế sofa ăn khuya và xem tivi. Vừa nhìn thấy tôi, nó lập tức ôm đĩa bánh vào trong ngực nói: “Chị, sao hôm nay lại về đây. Em đang đói sắp chết, đừng có tranh của em.”

“Em ăn của em đi.” Tôi không có tâm trạng cãi nhau với nó, qua loa bỏ lại một câu rồi chạy lên lầu.

Nằm trên giường được vài phút thì nó gõ cửa: “Này, Nhiếp Hi Quang, em ăn xong rồi, chị có muốn ăn không? Bánh bao nhân thịt cô Trương làm đấy.”

Tôi mặc kệ.

Nó vẫn gõ cửa không ngừng: “Chị, chị thất tình đấy hả?”

Ngày hôm nay sao ai cũng rắc rối như thế chứ? Tôi xuống giường, mở cửa, lãnh đạm nói: “Đúng đấy thì sao?”

“Lại nữa à?” Thằng bé há miệng, sau đó bắt đầu cười trộm, “Không phải vẫn là anh Trang đó chứ? Không phải chị bảo đã từ bỏ rồi à?”

Cuối cùng, trong lúc tôi vẫn đang trợn mắt nhìn nó, thì nó lại nghĩ một đằng nói một nẻo để an ủi tôi: “được rồi, được rồi. Không phải thất thân là tốt rồi.”

“...” Tôi lườm nó, đá nó ra ngoài.

Tôi ru rú trong nhà cậu hai ngày như một con rùa rụt cổ rồi vẫn phải quay lại trường, vì bản luận văn vẫn còn trong máy tính ở phòng ký túc.

Không biết có phải là đòn tâm lý có tác dụng hay không, trên đường quay về trường, có mấy người bạn học cùng khóa tôi chẳng quen biết cứ nhìn tôi. Lòng tôi phiền muộn, nhưng không thể chạy tới kéo người ta ra hỏi nhìn gì được. Sau này vật đổi sao dời, A Phân nói với tôi là khi ấy, rất nhiều người cùng khóa đồn đại rằng tôi Nhiếp Hi Quang hãm hại tình địch, chuyện có tới mấy phiên bản, thể hiện đầy đủ trí tưởng tượng phong phú của sinh viên, ngay cả giáo viên cũng gọi điện tới ký túc an ủi Dung Dung.

Tôi vốn nghĩ ba giờ chiều ký túc xá không có ai. Kết quả vừa đẩy cửa phòng ra liền phát hiện thấy mọi người đều ở đây. Dung Dung đứng ở giữa phòng, tươi cười vui vẻ, nhìn thấy tôi thì sắc mặt ngưng lại.

“Nhiếp Hi Quang, chuyện cũ coi như không có gì, mọi người dù sao cũng đều là bạn học.”

Tôi đã không muốn biện minh nữa rồi, dờ dẫm nhìn cô ấy.

Cô ấy gơ chiếc di động trong tay: “Đây là quà sinh nhật sớm mà Trang Tự ngày hôm tặng mình. Đúng là chuyện gì cũng có được có mất. Cổ nhân nói rất đúng, đôi khi mưu kế tính toán không cần quá thông minh.”

Lời nói của cô ấy rõ ràng có ý ám chỉ, mọi người nhất thời im lặng. Tôi nhìn chiếc di động trong tay cô ấy, nhàn nhạt nói: “Một chiếc di động bình thường, có gì khoe khoang chứ.”

Cô ấy đỏ mặt một giây, lập tức khôi phục bình thường: “Đúng, di động này bình thường, chỉ hơn một nghìn. Nhiếp tiểu thư đương nhiên chướng mắt, có điều không biết cậu nghe qua chưa?” Cô nói, “Vật báu dễ tìm, người yêu khó kiếm.”

Tôi ngây người, sau đó chậm rãi nói: “Đúng, khó kiếm được người yêu vừa ý, chúc mừng.”

Nơi này tôi không thể ở được nữa, tôi thu dọn đồ đạc tới nhà cậu.

Ngày ấy, lẽ ra tôi không nên chuyển vào đây.

7. Chương 07

Chuyến ngừ: Sahara

Cuộc sống của tôi bắt đầu chạy theo quỹ đạo tĩnh. Hiện giờ đã không còn phải lên lớp nữa, tôi thỉnh thoảng mới tới thư viện tìm tài liệu cho luận văn, rồi sao chép toàn bộ mang về nghiên cứu.

Sau đó, nghiên cứu xong rồi bắt đầu nghịch máy tính.

Em họ tôi sắp bước vào kỳ thi đại học, đang trong thời kỳ nước sôi lửa bỏng. Hằng ngày nhìn thấy tôi an nhàn cho nên nó bắt đầu ghen tức. Tôi nói: “Chị sắp phải đi làm rồi, ngay cả nghỉ đông và nghỉ hè cũng hết được hưởng rồi. Chú vẫn còn được hưởng thụ thêm bốn năm nữa, vô cùng thoải mái!”

Nó nhìn tôi khinh bỉ nói: “Chị yêu à, em đây học đại học là vì muốn phấn đấu nhé. Bố em đã hoàn thành công tác tư tưởng của nhà tư tưởng ngay từ bước đầu cho em rồi. Em muốn làm thương gia lớn, chị nghĩ là ai cũng không có chí tiến thủ như chị sao?”

“Ồ, thật ra lúc chị vào độ tuổi em bây giờ cũng có chí khí lớn lắm nhé, nếu không thì đã không liều mạng học để thi vào đại học hàng đầu A này. Nhưng mà, bây giờ chị đây là giác ngộ rồi. Khương Nhuệ, cậu tốt nhất cả đời này đừng nên giác ngộ, tương lai kiếm việc làm rồi làm như trâu như ngựa, chị còn được nhờ nhé.”

Thằng bé vẽ mặt thống khổ: “Nếu như chị không lấy được chồng, em lập tức nuôi chị.”

“Không phải chứ Khương Nhuệ, em thăm mền chị đấy à?”

Thằng bé giận dữ: “Nhiep Hi Quang, lô gic của chị kiểu gì thế hả?”

Điện thoại dưới lầu vang lên, tôi cười hì hì chạy xuống nghe máy.

“A lô.”

“Hi Quang, là mình.”

Tôi dừng một chút, “À, Tư Tịnh, có chuyện gì thế?”

“Không có việc gì thì không được gọi cho cậu hả? Làm cao quá đấy.”

Tôi cười, có chút miễn cưỡng. Tâm trạng vốn dĩ đã có chuyển biến tốt đẹp, nghe được giọng của cô ấy lại khiến đám mây đen trong lòng tôi ngưng tụ lại.

Ngày đó, mọi người trong phòng không một ai mở miệng nói giúp tôi một câu. Quả thật là các cô ấy không có nghĩa vụ phải làm vậy, quả thật tình cảm của chúng tôi không đủ để các cô ấy tin tưởng tôi vô điều kiện.

Thế nhưng, nó vẫn khiến trái tim tôi đóng băng.

“Hi Quang.” Tư Tịnh một lát sau mới mở miệng, “Hôm qua, Tiểu Phượng từ Thượng Hải đã trở về, cậu ấy nói cuộc điện thoại đó là do cậu ấy nhận. Hôm ấy, cậu ấy vốn đã ra nhà ga rồi nhưng quên chứng minh nhân dân nên lại quay về ký túc lấy, đúng lúc có điện thoại gọi tới. Cậu ấy nghe xong vốn đã định viết giấy để lại, nhưng vội vàng vàng vằng thế nào lại quên mất. Hic, con bé điên này làm sai rồi. Mặc dù Dung Dung không tính toán nữa nhưng nó vẫn mời mọi người đi ăn để xin lỗi. Cậu khi nào quay về, chúng ta cùng trị tội nó.”

(cái gì chứ, chẳng qua không phải Dư Hưu làm nên Dung Dung kia mới không tính toán thôi, sao lúc nghi cho Dư Hưu lại làm căng thế. Hừ)

Tư Tịnh nói một cách vô cùng thoải mái, thoải mái một cách khác thường. Tôi nghĩ, cô ấy có lẽ là muốn xây dựng bầu không khí “chuyện đã qua, cũng không có gì nghiêm trọng”. Thế nhưng cái qua loa hời hợt ấy lại càng khiến tôi thêm đau lòng. Giọng tôi cứng ngắt: “Vây à, mình biết rồi. Mình chắc không về đâu, đang ở nhà cậu chuẩn bị bài bảo vệ luận văn.”

Tư Tịnh nói: “Quay về đây chuẩn bị không được sao. Hơn nữa về đây mọi người có thể cùng nhau thảo luận câu trả lời đối phó với thầy giáo.”

“Thôi mình không về đâu, ở ký túc nóng lắm. Ở nhà cậu mình có điều hòa.”

Tôi nói dối trắng trợn quá, còn chưa hết tháng năm, làm gì đến nỗi quá nóng chứ.

Tư Tịnh không nói gì thêm nữa.

Sau đó, Tiểu Phượng và A Phân lại thay nhau gửi tin nhắn gọi tôi tới ăn liên hoan. Tôi đều mượn cớ từ chối, bỗng dưng rất lười.

Đường như cái gì cũng đều không còn ý nghĩa.

Dù sao thì...

Cũng sắp tốt nghiệp rồi, không kết thúc cũng phải kết thúc.

Cuối tháng tư, tôi nhận được điện thoại của thầy hướng dẫn, nói luận văn của tôi phải sửa chữa một chút, vì thế sáng sớm tôi cưỡi chiếc xe đạp của em họ tới trường.

Có thể hôm nay là ngày không thích hợp để ra ngoài đường. Trên đường đi, vì tránh mấy con cún đang chạy loạn mà tôi bị ngã xe. Về nhà thay quần áo thì sợ không kịp giờ hẹn với thầy giáo, cho nên tôi đành phải cứ quần áo lấm bùn đất mà đi tới học viện thương mại của đại học A.

Tìm tới phòng làm việc của thầy giáo rồi, tôi gõ cửa.

“Vào đi.”

Tôi thấp thỏm đẩy vào, người đầu tiên tôi nhìn thấy lại là Trang Tự. Anh ấy đứng bên cạnh thầy giáo, thấy có người vào, anh ấy ngẩng đầu lên xem. Ánh mắt dừng lại trên người tôi một chút, rất nhanh chóng lại rời đi.

Tôi sững sờ ở cửa. Sao anh ấy lại ở đây?

Thầy hướng dẫn của tôi là phó viện trưởng, là giáo viên nghiêm khắc có tiếng. Thầy liếc qua tôi, đẩy đẩy gọng kính mắt: “Trò chờ tôi một lát.” Sau đó tiếp tục nói chuyện với Trang Tự.

Nghe cuộc đối thoại của hai người có vẻ cũng là đang bàn chuyện luận văn. Nói vậy nghĩa là, tôi và Trang Tự ngẫu nhiên cùng một thầy hướng dẫn ư? Mặc dù chúng tôi không học cùng khoa, nhưng đều là sinh viên của học viện thương mại, chọn cùng một thầy hướng dẫn cũng là có khả năng, nhưng có điều, tỷ lệ rất nhỏ.

Chuyện trùng hợp như thế nếu như xảy ra trước đây, có lẽ tôi sẽ rất hào hứng. Nhưng mà hiện tại tôi lại cảm thấy không may chút nào, nhất là trong tình huống hôm nay tôi tới chịu mắng. Trong lòng thầm mong anh ấy nhanh chóng đi khỏi đây.

Mấy phút sau, đúng là Trang Tự sắp đi nhưng lại bị thầy giáo ngăn lại: “Em khoan hãy đi, lát nữa tôi còn nói cụ thể với em. Giờ tôi nói chuyện với em này một chút đã.”

Sau đó thầy giáo quay sang tôi: “Nhiếp Hi Quang phải không?”

Tôi gật đầu.

Thầy lấy luận văn của tôi ra, sau đó nhìn chằm chằm nó không nói gì, phòng làm việc tĩnh lặng vài phút. Tôi căng thẳng muốn chết.

Rốt cục, thầy cũng lên tiếng: “Trong những sinh viên tôi phụ trách, em là người nộp bản thảo muộn nhất.”

“Thưa thầy, em...” Bản thảo của tôi nộp muộn, tôi biết chuyện này sẽ bị thầy chất vấn, sớm đã chuẩn bị lý do rồi nhưng trước mặt anh ấy, tôi lại cứng họng, bao nhiêu cố đều không nói ra được.

“Cũng là bản thảo có cấu trúc kém nhất, hoàn toàn là chấp vá.”

Bị người khác không nể nang gì mà phê bình như thế, mặt tôi nóng bừng lên, chỉ muốn đào một cái hố chui xuống.

Thầy giáo vẫn đang tiếp tục phê bình: “Em như vậy chắc chắn không đủ tư cách thông qua, tôi sẽ không cho em tham gia biện hộ. Em bị hủy bỏ tư cách biện hộ lần này, quay về chuẩn bị cho tốt, sang năm trở lại.”

Mặc dù trước đây có nghe tới chuyện hàng năm các thầy cô đều dọa dẫm sinh viên như vậy, nhưng giờ chính tai mình nghe thấy, chính bản thân bị giáo viên phê bình mới thấy sợ. Hơn nữa, một màn khó coi như vậy lại bị Trang Tự chứng kiến, tôi vừa xấu hổ, vừa tức giận, muốn cãi lại nhưng giống như có cái gì chặn ngang yết hầu, một câu xin lỗi cũng không nói ra được.

Bỗng nhiên, Trang Tự lên tiếng: “Thưa thầy.”

Tôi ngẩng đầu hoài nghi nhìn anh ấy, trong lòng thầm nghĩ, hiểu lầm đã được giải quyết rồi, không phải anh còn muốn bỏ đá xuống giếng đấy chứ?

“Thưa thầy, có thể bản thảo lần hai sẽ ổn hơn. Luận văn cũng có thể sửa được.”

Giọng nói trầm ổn nhất quán như thế nhưng phải mất một lúc lâu tôi mới hiểu rõ ý của anh ấy. Anh ấy... đang nói giúp tôi ư?

Anh ấy nói đỡ cho tooim theo lý mà nói, tôi nên hài lòng, nhưng không hiểu sao, trong lòng tôi lại nảy sinh một cơn giận dữ.

Cái này gọi là gì? Tôi không cần anh nói thay tôi.

Tôi thốt ra: “Thưa thầy, sang năm em bảo vệ cũng được ạ.”

Nghe vậy, Trang Tự và thầy giáo đều ngẩn ra. Ánh mắt Trang Tự nhìn tôi vô cùng phức tạp, anh ấy lui về một bên, không nói gì nữa.

Thầy giáo tức giận, gõ bàn: “Em xem, mới nói em hai câu mà đã như vậy. Sinh viên bây giờ, càng ngày càng không tốt, kéo dài thời gian mà có viết ra được cái luận văn ra hồn đâu. Tính tình lại còn không chịu.”

Thầy giáo vừa lắc đầu thở dài, vừa lấy một bài luận văn ra. “Nhìn đi, cùng một đề tài, người khác có thể viết tỉ mỉ, chính xác, phát triển được ý mới, hơn nữa cũng không phải sửa chữa nhiều lần. Còn của em vẫn chỉ là sơ thảo.”

Tôi nghiêng đầu ghé vào xem, trên đó có ghi hai chữ “Trang Tự.” Đúng vậy, đề tài của chúng tôi giống nhau. Lúc ấy Trang Tự chọn đề tài này, có rất nhiều chuyện còn chưa xảy ra, tôi trong lòng nghĩ nếu chọn cùng đề tài với anh ấy thì có thể có nhiều cơ hội tiếp xúc.

Thầy hướng dẫn đương nhiên sẽ không đưa luận văn của người khác cho tôi xem. Thầy cất luận văn của Trang Tự đi, đưa trả lại cái của tôi cho tôi: “Nhận xét đều viết cả ở đó rồi, cũng không có gì hay để nói. Em tự mang về sửa đi. Nếu bản thảo lần hai vẫn không được, tôi tuyệt đối không cho em bảo vệ.”

Bị thầy đuổi ra ngoài, tôi tạm thời thở dài một hơi, cuối cùng cũng vẫn còn có cơ hội, không cần kéo dài thời hạn tốt nghiệp. Chậm rãi đi ra đợi thang máy, rất lâu thang máy tới, tôi bước vào trong, vừa định ấn nút đóng thì nghe thấy có người kêu chờ chút.

Theo phản xạ tôi ấn nút mở, đến lúc nhận ra giọng nói ấy của ai thì đã không kịp nữa rồi.

Trang Tự vào trong thang máy.

Sau đó, anh ấy giơ cánh tay dài qua trước mặt tôi ấn nút đóng.

Thang máy hạ xuống.

Trong này yên tĩnh tới mức tôi nghe thấy cả nhịp tim của mình. Mắt tôi cũng không chớp lấy một cái mà chỉ chăm chăm nhìn vào dãy số trước mặt. Lần đầu tiên cảm thấy thang máy của trường chạy vô cùng chậm, rõ ràng là rất lâu rất lâu rồi mà mới xuống được một nửa.

“Hay là... Tôi có thể giúp cậu.”

Lúc câu nói ấy vang lên, tôi còn tưởng mình lại thấy ảo giác. Chần chờ một lúc, tôi quay sang nhìn Trang Tự.

Trong thang máy chỉ có tôi và anh ấy, cho nên chắc chắn là anh ấy nói với tôi. Nhưng giúp tôi? Giúp ta cái gì?

Có lẽ là nhìn ra sự nghi hoặc của tôi, anh ấy hạ ánh mắt xuống thứ trong tay tôi, ngắn gọn nói: “Luận văn.”

Tôi nhất thời đỏ bừng mặt. Vừa nãy thầy hướng dẫn còn nói luận văn của tôi không đáng một đồng, anh ấy đứng bên cạnh cũng nghe rõ ràng.

Thật là mất mặt.

Một câu tôi cũng không nói được, đúng lúc thang máy xuống tới nơi, cửa mở ra, tôi lập tức ra khỏi không ngoảnh đầu lại.

8. Chương 08

Chuyển ngữ: Sahara

Vừa ra khỏi cổng trường tôi lại chạm mặt Tư Tịnh. Thật hiếm khi thấy cô ấy mất cái vẻ thực nữ thường ngày mà lớn tiếng gọi tôi, giọng nói to đến mức giống như tôi bị khiếm thính ấy.

“Hi Quang.”

Tôi đỗ xe lại: “Tư Tịnh.”

Cô thoáng nhìn luận văn trong tay tôi: “Tôi nghe nhận xét sửa chữa à?”

“Ừ.”

“Luận văn thế nào?”

“Hổng bét.”

“Quay về ký túc đi, mọi người cũng giúp đỡ lẫn nhau được, dù sao cũng sắp tốt nghiệp rồi, chẳng còn mấy ngày mọi người ở cùng nhau.” Cô ấy thấy tôi không trả lời thì nhưng một chút rồi nói: “Cậu còn để bụng chuyện đó à? Chuyện đó khó tránh khỏi hiểu lầm, Dung Dung cũng không có ác ý, cậu đừng mang hận nữa.”

Tôi nghiêng đầu. Thực tình, tôi vẫn không hiểu vì sao cô ấy lại nhiệt tình với chuyện giữa ba người chúng tôi như vậy, ngay từ lúc bắt đầu đã như thế.

Tôi suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Tư Tịnh, cậu thật sự nghĩ Dung Dung không có ác ý với mình ư?”

“Có thể có ác ý gì chứ?” Cô ấy cười nói.

“Có một lần, cậu và Dung Dung ở trong phòng, kỳ thực mình cũng có mặt, chỉ là ở đằng sau tấm rèm che cạnh giường nên các cậu không thấy mình. Mình thấy cậu hỏi Dung Dung, có sợ Trang Tự bị mình cướp đi không?”

Nụ cười của cô ấy cứng lại trên mặt.

“Cậu còn nhớ rõ Dung Dung nói như thế nào không? Cậu không cảm thấy là Dung Dung mượn đá thử vàng ư? Gia đình có tiền có thế, diện mạo xinh đẹp, nếu như Trang Tự từ bỏ cái thang leo quyền quý này, có lẽ mình cũng sẽ tin tưởng anh ấy sau này sẽ không thay lòng đổi dạ.”

Tôi học giọng điệu của Dung Dung thuật lại câu nói kia. Thấy Tư Tịnh có chút xấu hổ, tôi cười nói: “Sau hôm đó, mình đã về Vô Tích.”

Tư Tịnh không nói được một lời nào, nhìn tôi lên xe, cũng không ngăn tôi nữa.

Tôi nghĩ qua lần nói chuyện này, Tư Tịnh có lẽ sẽ không nhiệt tình làm người giảng hòa nữa. Quả nhiên, mấy ngày liền sau đó, di động của tôi được yên phận hơn rất nhiều.

Kỳ thực tôi cũng chẳng có tâm trí đâu mà nghĩ tới mấy chuyện đó nữa. Dựa vào nhận xét của thầy giáo, tôi cố gắng hoàn thành luận văn cẩn thận. Đầu đầu vô cùng, không biết bắt tay viết từ đâu. Chỉ trách bản thân lúc trước lại đi chọn đề tài xa lạ này, bây giờ hối hận cũng muộn.

Tôi dờ dẫm chống cằm nhìn màn hình vi tính, di động bỗng nhiên đổ chuông, là một dãy số giống như đã từng quen biết.

Tôi do dự một chút, quyết định nghe máy.

“Nhiếp Hi Quang?”

Tôi sửng sốt.

“Tôi là Trang Tự.”

Tôi biết là anh. Tôi yên lặng suy nghĩ, nhưng chỉ bình thản nói: “À, là cậu à.” Sau đó không nói gì thêm.

Bên kia dừng một chút, hình như cũng mất tự nhiên như tôi: “Cậu mở hòm mail ra kiểm tra đi, tôi vừa gửi cho cậu một email.”

Thư xin lỗi? Thư khen ngợi? Không phải thư tình chứ?

Trước khi mở hòm mail, trong đầu tôi hiện lên vô vàn suy đoán, nhưng lại không nghĩ tới, trong thư chính là luận văn.

(chị đúng là ngốc quá đi ^^)

Tôi mở văn bản word vừa down về, mấy chữ tiêu đề thật to được tô đậm chính là căn nguyên khiến tôi đau đầu mấy ngày nay: “Phân tích thể lực độc quyền lũng loạn nền kinh tế mạng.”

Điện thoại còn chưa tắt, Trang Tự nói: “Luận văn đấy là tôi viết lại, không giống với luận văn của tôi, cậu có thể trực tiếp dùng, sẽ không có vấn đề gì.”

Tôi hoàn toàn không biết nói gì nữa.

Tức giận và mừng rỡ hình như cũng không hợp lý lắm, mà tim mỗi lúc đập một nhanh khiến tôi càng khó chịu.

Anh ấy đợi không thấy tôi nói gì, liền qua loa một câu: “Vây đi, tôi tắt máy, có chuyện gì cứ tìm tôi.”

Sau đó anh ấy tắt máy.

Tôi ngây ngốc một hồi mới nhớ ra phải xem luận văn. Trang Tự không hổ là sinh viên đệ nhất khoa Quốc Kim, luận văn rõ ràng rành mạch, luận cứ chặt chẽ, hoàn toàn không như luận văn tôi làm, vì muốn đủ lượng từ mà tôi viết đông viết tây, chẳng có tí logic nào.

Thế nhưng... Vì sao anh ấy phải viết cho tôi?

Trang Tự là người có chút cao ngạo. Nghe người ta nói năm ngoái có một đàn anh năm bốn thuê anh ấy viết giúp luận văn với giá năm nghìn, nhưng anh ấy không hề do dự mà cự tuyệt. Dung Dung cũng vẫn nói anh ấy lúc nào cũng cao ngạo không hề thay đổi. Nhưng hiện giờ anh ấy đã phá vỡ nguyên tắc mà giúp tôi viết luận văn, thậm chí còn nói tôi có thể trực tiếp sử dụng.

Tôi ghé vào màn hình máy vi tính, thì thào tự nói: “Lẽ nào, người vừa gọi điện thoại cho mình là người ngoài hành tinh...”

Được rồi, tôi thừa nhận! Kinh ngạc qua đi, xấu hổ qua đi, thì trong tim tôi lúc này lại đang trào lên một chút dư vị ngọt ngào. Đường như quan hệ giữa tôi và người ấy được kéo gần lại một chút, cùng nhau chung một cái bí mật mờ ám này.

Tôi rê chuột kéo xuống xem qua luận văn một lần. Vừa xem vừa nghĩ lộn xộn, đây là thay cho lời xin lỗi của anh ấy ư? Hay là...

Dưới ánh đèn điện bỗng dưng một suy nghĩ lóe lên trong đầu tôi. Ngón tay đặt trên con chuột khựng lại, khoảnh khắc ấy dường như mọi huyết đạo trên người đông cứng. Niềm vui nhỏ bé vừa xuất hiện đột ngột bị tiêu hủy sạch sẽ.

Hay là... anh ấy đang thay Dung Dung xin lỗi?

Tôi nhìn chằm chằm luận văn, càng nghĩ càng thấy có khả năng. Sau khi hiểu lầm được giải quyết, Tiểu Phượng gọi điện mấy lần xin lỗi tôi, Tư Tịnh và A Phấn cũng gọi điện nói chuyện với tôi. Chỉ có một mình người trực tiếp công kích tôi là Dung Dung lại chưa hề mở miệng một câu.

Hơn nữa, Trang Tự chẳng phải trước đây rất ghét tôi sao, tự nhiên lại viết giúp tôi luận văn.

Cho nên, chỉ có lý do này mới có thể giải thích hợp lý.

Tôi mở hộp đóng hộp thư. Cũng may rung động lúc này không ai biết, tôi sẽ không bị ai chê cười.

Nằm thất thần trên giường một lúc, tôi cảm di động, suy nghĩ mấy lời thoại, rồi gọi tới số điện thoại vừa này, định lịch sự từ chối luận văn của anh ấy.

Người tiếp điện thoại là bạn cùng phòng với Trang Tự: “Bạn tìm Trang Tự à, chờ một chút.”

Một lúc sau, người kia quay lại nói: “Bạn có việc gấp không? Nếu không thì tôi gọi lại đi, Trang Tự đang ngủ, gọi hai lần không tỉnh.”

“Đang ngủ ư?” Giờ này là giờ cơm chiều mà.

“Đúng vậy.” Người kia trả lời: “Cậu ta mấy hôm nay không biết chuẩn bị tài liệu gì mà thức mấy đêm liền. À, hình như cậu ta tỉnh rồi, đợi chút.”

Thức mấy đêm liền? Tôi run người, vì luận văn này ư?

Từ lần trước gặp nhau ở phòng thầy hướng dẫn tới giờ cũng chỉ vài ngày, khoảng thời gian ngắn như vậy dùng để viết một bài luận văn cùng đề tài sao cho khác với bài của mình, cho dù là Trang Tự, có lẽ cũng không dễ dàng.

Chẳng hiểu vì sao bỗng nhiên tôi lại cảm thấy nhẹ lòng, thầm nghĩ, cho dù không phải anh ấy trực tiếp làm vì tôi, cũng coi như gián tiếp đi. Nhưng càng nghĩ càng thấy đổ kỵ, anh ấy có thể vì Dung Dung mà làm ra nông nổi ấy. Mấy cái suy nghĩ hỗn độn này khiến ngay cả bản thân tôi cũng cảm thấy buồn bực. Tôi bắt đầu hối hận vì đã gọi cuộc điện thoại này.

Nhưng không kịp cúp máy nữa rồi, Trang Tự đã tới nhận điện.

“A lô.” Giọng nói mang theo cơn buồn ngủ.

“A... mình...” Tôi mang tâm trạng áy náy của người đi quấy rầy người khác, bao nhiêu lời thoại chuẩn bị thoả đáng kia bỗng dừng bay đi đâu hết: “Mình... ừm...”

Bên kia yên tĩnh một hồi, hỏi: “Nhiếp Hi Quang?”

“Ừm, là mình...”

“Luận văn có vấn đề gì à?”

“Không, không có.”

Sau đó lại im lặng.

“Nếu có vấn đề cứ hỏi tôi.”

“Ừ, được rồi, tạm biệt.” Lần này không đợi anh ấy đáp lại, tôi lập tức tắt điện thoại.

Tôi nghĩ, Trang Tự có lẽ đang cảm thấy khó hiểu, hoàn toàn không rõ tôi gọi điện tới làm gì mà nói mấy lời vô ích vừa rồi.

Cuối cùng, tôi cũng không dùng tới luận văn của anh ấy.

Thế nhưng, giống như bị cao thủ võ lâm đánh thông, đầu óc tôi đột nhiên trở nên sáng ra, chất xám như xối lên đầu, nghĩ ra rất nhiều ý tưởng. Sau đó, dựa vào bản lĩnh xưa kia, thức mấy đêm tìm tài liệu tự viết một bài luận văn mới.

Có lúc, giữa bề bộn công việc tôi đột nhiên dừng lại nhớ tới những lời anh ấy nói – “có vấn đề gì cứ tìm tôi”. Anh ấy nói hai lần, có lẽ không phải chỉ là lời khách sáo đâu. Nếu như tôi thật sự tìm anh ấy, chắc anh ấy cũng sẽ kiên trì giải thích. Giống như trước đây khi anh ấy còn gia sư cho em họ tôi, vậy thì chẳng phải mục đích chọn cùng đề tài với anh ấy của tôi đã đạt được rồi ư.

Có điều hiện giờ cho dù da mặt tôi có dày tới cỡ nào cũng không thể làm như vậy được nữa.

Anh ấy đã biểu hiện rõ ràng như vậy rồi, trái tim anh ấy đã thuộc quyền sở hữu của người khác.

Luận văn lần này nộp đi, thầy giáo rõ ràng đã hài lòng hơn nhiều, chỉ ra mấy chỗ cần sửa chữa, luận văn của tôi trên cơ bản đã khá ổn.

Bản thảo thứ ba đem nộp thì cũng sắp tới thời gian bảo vệ.

Đã là cuối tháng năm rồi.

Còn có nửa tháng nữa thôi, tôi sẽ chính thức tốt nghiệp.

9. Chương 09

Chuyển ngữ: Sahara

Bước vào tháng sáu, Nam Kinh đột nhiên nóng vô cùng.

Ở Nam Kinh đã bốn năm, cảm nhận rõ rệt nhất là ở đây gần như có mùa xuân và mùa thu, không phải nóng thì lại lạnh. Áo sơ mi tay dài không bao giờ cần dùng tới, có thể trực tiếp mặc áo t-shirt rồi chuyển sang áo lông.

Nhưng mà thời tiết nóng bức như vậy cũng khá phù hợp với tâm trạng sôi ruột của tôi. Không phải vì chuyện tôi sắp bảo vệ luận văn tốt nghiệp mà là em họ tôi sắp thi đại học.

Cậu mợ đương nhiên như Lâm Đại Dịch, ngay cả bố tôi cũng gọi điện tới hỏi thăm, mặc dù cậu tôi không quá cảm kích. Tôi cũng không thờ ơ được mà căng thẳng hẳn lên, cứ hễ đi qua phòng nó là bước chân tự giác nhẹ hơn, sợ quấy rầy nó nghỉ ngơi. Nhưng mà trong cái bầu không khí lo lắng này, nó lại ung dung tự tại không có lấy một chút gì gọi là sôi ruột. Ngày mùng bảy thi đại học mà ngày mùng sáu nó còn đang nghiên cứu cảm nang du học.

“Trường này nhìn qua rất đẹp.”

“... Trước tiên em cứ lo thì cho tốt đi đã.”

Chuyện em họ tôi sẽ đi du học sau khi thi đại học xong đã được quyết định từ lâu. Mặc dù vậy, tôi không ngờ là mình cũng bị kéo đi, lẽ ra là mợ tôi đi nhưng cuối cùng lúc ấy mợ tôi bận công việc nên đành đẩy tôi ra chịu trận thay. Vừa nghĩ tới phải ngồi máy bay mười mấy giờ đồng hồ, tôi bắt đầu thấy sợ.

“Khương Nhuệ, em có muốn xem qua chút không? Mai thi rồi.”

“Ai lại còn học trước ngày thi nữa chứ.” Thằng bé mắt hùm nói: “Nước tới chân mới nhảy thì có tác dụng gì?”

Ai nói vô dụng. Tôi khinh bỉ nhìn nó, chính bản thân tôi lúc thi đại học cũng là nước đến chân mới nhảy đó thôi!

Năm ấy biết tôi muốn thi đại học A, bố tôi cũng đã chuẩn bị sẵn quan hệ. Không ngờ rằng lúc giấy báo kết quả được phát về, điểm thi của tôi lại may mắn vừa đủ điểm trúng tuyển. Cả nhà ai cũng kinh ngạc lẫn vui mừng, thiếu chút nữa coi tôi là thiên tài tiềm ẩn. Thực ra cũng chủ yếu là may mắn mà thôi. Vừa nhập học ở đại học A tôi liền lười biếng, thành tích hiện giờ càng không ra sao, có lẽ tôi rất giống với học sinh dự thi đại học.

Tới phòng bếp lấy một bát súp đậu xanh, thuận tiện lấy cho em họ một bát. Nó húp xụp xoạp: “Đúng rồi, Nhiếp Hi Quang, mai chị đưa em đi thi.”

“Mợ nói mai đưa em đi cơ mà.”

Thằng bé bĩu môi nói: “Không được, bố mẹ tinh thần như vậy sẽ khiến em căng thẳng.”

Vì vậy, sau bốn năm, tôi lại một lần nữa tới hiện trường thi đại học.

Sáng sớm, bác Trương lái xe đưa hai chị em tôi tới trường thi rồi quay về nhà. Lúc xuống xe, Khương Nhuệ nhìn chung quanh một lượt.

“Em tìm cái gì?”

“À, em sắp vào phòng thi rồi, chị chú ý quan sát những người đưa người nhà đi thi này, biết đâu gặp được tình duyên.”

Nó nháy mắt với tôi mấy cái, sau đó cười trộm đi vào phòng thi. Tôi mờ mịt, theo lời nó nói, nhìn quanh những người ở đây một vòng, toàn là những người trung tuổi... Gặp tình duyên... Tôi run người...

Nhân lúc Khương Nhuệ đang thi, tôi tới quán ăn gần đó gọi một phòng, rồi ngồi nghiên cứu thực đơn cơm trung cả nửa ngày, gọi vài món rồi dặn nhà bếp làm cẩn thận. Xong xuôi, tôi ra ngoài đi dạo một lát, nhìn đồng hồ tới thời gian thu bài, tôi liền trở về cổng trường chờ Khương Nhuệ.

Khương Nhuệ đi ra rất sớm, nhìn phong thái vô cùng ung dung của nó không cần hỏi cũng biết là thi tốt. Tôi qua đón nó, tùm tùm nói: “Chúc mừng chúc mừng, đã qua một cửa rồi.”

Khương Nhuệ gãi đầu, nói với giọng không thể nuốt nổi: “Chị, chị nói xem em thi đỗ trạng nguyên thì làm sao giờ?”

Tôi choáng, nửa ngày không thốt ra được lời nào, cuối cùng vỗ vai nói với nó: “Vây cũng chỉ có thể nén bi thương mà thuận theo thôi.”

Khương Nhuệ cắt ngang lời tôi: “Chị không nói được câu nào tử tế à?” Nó vừa nói vừa nhìn quanh: “Chị, chị gặp được tình duyên chưa?”

Tôi tức giận, “Gặp cái đầu mày. Đi, đi ăn.”

“Đợi đợi em chút...” Nó vẫn chưa thôi dòm ngó xung quanh, sau đó kéo tay tôi: “Ở kia.”

Tôi còn không hiểu chuyện gì thì đã bị nó kéo tới trước mặt một người con trai. Khương Nhuệ vỗ vai người kia, kêu lên: “Trang Phi.”

Sau đó nó quay sang tôi giới thiệu: “Chị, đây là Trang Phi.”

Trang Phi?

Cái tên này nghe như đã gặp ở đâu đó. Không đợi tôi kịp phản ứng, Khương Nhuệ nói: “Bạn học của em, em trai của anh Trang, chị quên rồi à? À, Trang Phi, đây là chị họ của tớ.”

Hoá ra là vậy.

Tôi quan sát cậu học sinh kia, dáng người cao gầy tuấn tú ấy quả nhiên có vài phần giống với Trang Tự. Tôi cười nói: “À, nhất thời không nhận ra, hai đứa thi cùng trường à?”

Khương Nhuệ gật đầu, hỏi Trang Phi: “Không ai đi cùng cậu à?”

Trang Phi lắc đầu nói: “Không có.” Dường như sợ chúng tôi nói cái gì, thằng bé nhanh chóng bổ sung: “Tớ bảo mọi người đừng đi cùng. Ngày trước anh trai tớ thi đại học cũng đi một mình, tớ đương nhiên cũng có thể.”

Khương Nhuệ nói: “Nhà cậu xa như vậy, chắc không kịp về ăn cơm. Hay là đi ăn cùng chị em tớ đi.”

Nói xong nó quay sang nhìn tôi, tôi đương nhiên cũng gật đầu: “Ừ đi cùng đi.”

Trang Phi có lẽ cũng ngại, nói thế nào cũng không muốn đi cùng. Nhưng thằng em họ của tôi rất giỏi thuyết phục người khác, nói cái gì mà “đều là bạn học”, “Môn thi chiều nay còn có một vấn đề muốn hỏi cậu”, nói mấy câu liền lừa được người theo chúng tôi đi ăn.

Tôi ở bên cạnh nghe mà xám xịt mặt.

Trở lại quán ăn sớm hơn tôi dự liệu, cơm nước còn chưa chuẩn bị xong, cho nên nhà hàng phục vụ nước giải khát cho chúng tôi trước.

Trang Phi vẫn im lặng như nãy, yên tĩnh ngồi nghe Khương Nhuệ nói nhảm. Tôi quan sát hai mắt Trang Phi, phát hiện tình trạng hiện giờ của nó hình như không ổn lắm, sắc mặt tái nhợt, hốc mắt trũng sâu, giống như người có tâm sự.

Tôi suy nghĩ một chút, trực tiếp hỏi: “Em làm sao thế, không khỏe à?”

Trang Phi lắc đầu, ngừng một chút lại nhỏ giọng nói: “Sáng sớm nay tỉnh dậy em cảm thấy người nóng và đau đầu.”

Thi đại học dù có bất luận chuyện gì cũng thành chuyện lớn: “Giờ còn đau không?”

“Không đau nữa.” Trang Phi lắc đầu, “Nhưng mà em chỉ lo sáng nay làm bài bị ảnh hưởng.”

Khương Nhuệ đỉnh đạc nói: “Không đau nữa là tốt rồi, đề bài sáng nay so với thực lực của cậu thì nhắm mắt cậu cũng làm được. Yên tâm!”

Trang Phi gật đầu nói: “Câu hỏi đều đã ra đáp số hết.”

“Vậy còn lo gì chứ. Cậu bây giờ không phải là quá lo lắng, mà là quá hưng phấn thì có, giống chị ấy trước kia.”

Tôi làm sao chứ? Tôi trừng mắt lườm Khương Nhuệ.

Khương Nhuệ giống như một người đọc sách, bắt đầu trầm ngâm: “Cậu không biết đâu, bình thường thành tích của chị ấy cao lắm cũng ở bậc trung bình. Trước kỳ thi đại học mấy tháng mới liều mạng học, hôm đi thi chị ấy lặn ra sốt. Mọi người đều tưởng rằng thế là xong. Không ngờ nhận được kết quả lại cao hơn bình thường rất nhiều. Sau đó, mọi người đều nói chính vì bị đau đầu nên chị ấy mới đi đỗ.”

“Đó là nhờ thực lực, thực lực nhé!” He he. Đúng rồi a! Sao tôi lại quên chuyện này được chứ. Đây chính là chuyện đặc ý nhất cuộc đời tôi, cho nên vội vã tranh thủ khoác lác một chút.

“Thật vậy à?”

“Đương nhiên là thật. Thực ra bình thường chị cũng có tố chất lắm chứ, không hiểu vì sao mà không phát huy được, vừa may ngày đó phát sốt, vũ trụ nhỏ bé của chị cũng được dịp bùng cháy.”

Tôi học theo Khương Nhuệ nói nhảm, Trang Phi cuối cùng cũng không còn căng thẳng lắm nữa, mà ngượng ngùng cười rộ lên, nhỏ giọng nói: “Chị và chị Dung Dung nói khác nhau quá.”

Lời vừa ra khỏi miệng, nó hình như biết bản thân nói lỡ, dụt dề nhìn tôi. Tôi sững sờ, nhìn bộ dạng căng thẳng sợ sệt của nó, vờ như không chú ý, nghiêng đầu nhìn xung quanh.

“Cơm đâu cơm đâu, sao còn chưa mang lên?”

Khương Nhuệ rôm rả nói chuyện với Trang Phi. Trang Phi nói với nó nhưng vẫn không ngừng lén lút nhìn tôi, trên mặt vẫn còn lo lắng.

Nó quả đúng là một người mẫn cảm. Thấy sắc mặt tôi bình thường lại nó mới thở phào nhẹ nhõm.

Tôi cũng vì thế mà thở phào một hơi.

Cơm nước bắt đầu được dọn lên, Khương Nhuệ nhìn thoáng qua, oán giận nói: “Chị, chị quá keo kiệt, sao không ăn một bữa ra trò chứ, hôm nay em thi đại học đấy.”

Tôi trừng mắt: “Vì đi thi nên mới ăn bình thường.”

Tuy rằng đặt cơm cho hai người, nhưng ba người ăn cũng đủ. Ăn xong hai đứa nó lên tầng nghỉ ngơi, tôi ngồi một mình dưới này. Không thể không nhớ tới câu nói của Trang Phi. Nhà Dung Dung là hàng xóm với nhà họ Trang, Trang Phi quen biết cô ấy là đương nhiên, nhưng tôi không ngờ rằng cô ấy lại nhắc tới tôi với em của Trang Tự. Chuyện này không biết có được coi là vinh hạnh hay không?

Dung Dung nói với Trang Phi cái gì tôi không muốn suy nghĩ, nhưng cảm thấy nhất định là không có gì tốt đẹp cả. Tôi bỗng hơi hối hận, lẽ ra không nên gọi Trang Phi đi ăn cùng, nếu ý tốt nhất thời này lại bị người ta coi như có dụng tâm kín đáo, tôi biết lấy cái gì gánh nổi.

Có điều, hối hận cũng không được. Chiều thi toán xong, tôi vẫn bảo Trang Phi về cùng chúng tôi. Tôi nhớ là chúng tôi tiện đường về. Trang Phi không từ chối, lên xe vẫn có một gương ngùng.

=====

10. Chương 10

Chuyển ngữ: Sahara

Hôm sau tôi lại đưa Khương Nhuệ đến trường thi. Xuống xe, Khương Nhuệ nhìn xung quanh, lập tức hưng phấn hét lên: “A, chị, em không lừa chị nhé. Tình duyên của chị thực sự đến rồi.”

Nó vẫn chứng nào tật ấy kéo tôi chạy tới trước mặt người ta: “Trang Phi, anh Trang!”

Cứ như thế, tôi đã gặp được Trang Tự.

Nhất thời, bên tai tôi hình như chỉ còn lại tiếng gào thét của Khương Nhuệ, tiếng Trang Phi nói chuyện với nó. Trang Tự vẫn yên lặng đứng bên cạnh tôi, nổi bật nhất giữa đám người. Lúc này, tôi mới hiểu được “gặp được tình duyên” của Khương Nhuệ có ý gì, phút chốc nổi cơn thịnh nộ với nó. Không hiểu sao nó thi đại học mà còn có cái hứng thú chơi cái trò buồn nôn thế này.

Một lúc lâu sau Trang Tự mới lên tiếng: “Hai đứa nên vào phòng đi.”

“Đi thôi.”

Khương Nhuệ nháy mắt mấy cái với tôi rồi đi vào trong trường với Trang Phi. Tôi giả vờ nhìn theo hai đứa nó, nhưng bóng dáng chúng nhanh chóng khuất khỏi tầm mắt tôi. Tôi giả vờ không được nữa rồi, đành quay sang bắt chuyện với anh ấy: “Thật trùng hợp.”

“Không phải trùng hợp.” Trang Tự dừng một chút rồi nói, “Tôi vốn không định tới.”

Những lời này nếu như là người khác nói, có lẽ tôi sẽ nghĩ phức tạp vô cùng, ví như vốn không muốn tới, biết tới tới nên mới tới, v.v... Nhưng Trang Tự thì... Bỏ đi! Tôi vừa muốn nói tiếp, lại vừa muốn rút lui.

Nhưng không đợi tôi mở miệng tiếp, anh ấy đã lên tiếng: “Hôm qua, mọi người ăn trưa ở đâu?”

Tôi kinh ngạc nhìn ấy, không hiểu vì sao anh ấy lại hỏi chuyện này.

“Cảm ơn cậu quan tâm tới Trang Phi, hôm nay tôi mời mọi người.” Nói rồi, anh ấy dời ánh mắt đi.

Lúc này tôi mới bình tĩnh. Hóa ra Trang Tự tới là vì chuyện này. Đúng thế, anh ấy luôn như thế, một hào tiền cũng không muốn “nợ” tôi. Tôi mời em trai anh ấy ăn một bữa cơm, vì thế dù có việc bận anh ấy cũng phải chạy tới đây mời lại chúng tôi một bữa.

Tôi nghĩ tới ngày anh ấy mượn tiền của tôi, sau đó lúc trả tiền anh ấy thậm chí còn trả kèm 10% lãi suất khiến tôi cảm thấy hình như mình là kẻ cho vay nặng lãi.

Có lẽ, anh nhất định phải không nợ tôi một chút nào mới yên tâm.

“Nhiếp Hi Quang.”

Nghe thấy tiếng gọi, tôi mới phát hiện bản thân mình thất thần hồi lâu, tôi hạ mí mắt, không muốn nhìn anh ấy, nhẹ giọng nói: “Tôi đưa cậu đi.”

Tới quán ăn hôm qua, chúng tôi tìm chỗ ngồi sau đó mỗi người cầm một tờ thực đơn chọn món ăn. Tôi đỡ dẫn nhìn hình ảnh trên thực đơn, cảm thấy hình như Trang Tự liếc mình, sau đó anh ấy cũng không hỏi tôi mà gọi luôn.

Những món anh ấy gọi, so với bữa cơm hôm qua quả thực phong phú hơn rất nhiều.

Người phục vụ ghi lại danh sách rồi đi, anh ấy mới nói tiếp: “Hôm qua cậu đưa em trai tôi về nhà...”

Tôi không đợi anh ấy nói hết lập tức cắt ngang: “Không cần cảm ơn, tiền xăng cậu cũng đã trả cho tôi bằng số tiền gọi thức ăn lúc nãy rồi.”

Lời tôi vừa dứt, thì chợt lóe lên trong mắt là hình ảnh anh ấy nắm chặt tờ thực đơn, dáng vẻ căng thẳng. Tôi nhìn anh ấy, vừa lúc bắt gặp sự khó xử trong mắt anh ấy.

Tôi biết bản thân đã hơi quá đáng, nhưng vừa rồi quả thực không khống chế nổi bản thân. Chúng tôi đều không nói gì nữa, tôi cũng không nói nổi câu xin lỗi, càng không thể tiếp tục ngốc nghếch được. Tôi đứng dậy máy móc nói: “Tôi ra ngoài mua chút đồ, đến giờ sẽ quay lại.”

Xung quanh khu này không có gì hay cả, nhưng tôi vẫn đi dạo một vòng, đến khi thấy sắp tới giờ tôi mới chạy đi mua một cuốn sách rồi quay về. Quyển sách chỉ là tiện tay thì mua, tên là gì tôi cũng chưa nhìn kỹ, nói cho cùng thì cũng chỉ là để chứng minh rõ là tôi đi mua đồ mà thôi.

Tới chỗ rẽ, tôi đã có thể nhìn thấy quán ăn kia. tôi dừng chân lại bên đường, từ xa nhìn vào, qua tấm kính có thể nhìn thấy bóng dáng Trang Tự.

Anh ấy một mình ngồi đó, bóng lưng cao ngạo nhưng đỉnh đặc. Anh ấy đang nhìn ra ngoài cửa sổ đến mức thất thần, cả người như bị vùi trong áp lực.

Giống như bị lây bệnh, tôi bỗng nhiên cũng cảm thấy mệt mỏi.

Lúc anh ấy xuất hiện đâu có tâm trạng như thế, chẳng lẽ, là do câu nói của tôi đã làm thương anh ấy ư?

Tôi quả thật là không khống chế được bản thân. Anh ấy không thích tôi cũng đâu phải lỗi của anh ấy, tôi cần gì phải làm thế chứ. Cứ để cho anh ấy cảm ơn một chút cũng đâu có chết ai, thích rạch rồi một chút cũng có gì không tốt?

Tôi tâm tình rối bời, cứ đứng ngây ra nhìn anh ấy. Một lúc sau, bỗng nhiên anh ấy quay đầu, nhìn về phía tôi, ánh mắt chính xác chạm vào đường nhìn của tôi.

Hình như chúng tôi nhìn nhau một lúc lâu.

Sau đó tôi thấy anh ấy đứng dậy đi ra, đến trước mặt tôi: “Hai đứa nó sắp thi xong rồi.”

Tôi gật đầu, không nói gì, đi theo anh ấy về cổng trường đón người.

Khương Nhuệ vẫn như cũ, rất hưng phấn, Trang Phi hình như tâm trạng cũng tốt hơn hôm qua. Có lẽ là do có anh trai ở đâu nên cảm thấy thoải mái hơn. Tối quán ăn, cơm được dọn lên thì Khương Nhuệ lập tức hô to: “Oa, hôm nay phong phú hơn hôm qua rồi! Anh Trang gọi đúng không. Đúng là đàn ông vẫn hiểu đàn ông hơn.”

Mặc dù trong lòng tôi vẫn đang phiền muộn nhưng phút chốc đã bị kích động của nó đánh vỡ.

“Hi hi, còn có món sườn lợn em thích. Chị, món dưa xào thịt chị thích đấy, ăn nhiều một chút.” Nó gắp cho tôi một miếng, nháy mắt một cái với tôi.

Trang Phi xấu hổ cười: “Hôm qua anh ấy hỏi tớ chúng ta ăn gì.”

Khương Nhuệ lại hấp háy mắt: “Anh Trang thật có lòng.”

Cơm nước xong, Khương Nhuệ và Trang Phi lên phòng nghỉ ngơi. Tôi đang muốn tìm cơ ra ngoài thì Trang Tự đã lên tiếng trước: “Tôi có chút việc phải đi một lúc.”

Tôi gật đầu: “Ừ.”

“Nhớ...”

Anh ấy bỗng dừng lại, tôi nghi hoặc nhìn anh ấy.

“Không có gì.” Sau đó anh ấy ra khỏi quán.

Quyển sách tôi tiện tay mua khi nãy cũng không tòi, chỉ có điều tôi từ đầu tới cuối đều đọc không vào, sau này nhất định không đọc nữa, đỡ mất tâm ý của tác giả.

Ngây ngốc một lúc, tôi nhìn đồng hồ sau đó đi lên gọi hai thằng nhóc kia. Tôi vừa mới đứng dậy, di động liền đổ chuông.

Là Trang Tự gọi. Có gì muốn tôi nói với Trang Phi ư? Tôi nghe máy, hóa ra là nhắc nhở tôi: “Sắp tới giờ rồi, nhớ gọi hai đứa nó.”

“Ừ, tôi đang định lên gọi.”

“Có lẽ phải đợi hai đứa nó thi xong tôi mới quay lại được.”

“Được, tôi sẽ nói với Trang Phi.”

Bên kia không nói gì nữa, nhưng cũng không dập máy, lịch sự chờ tôi tắt trước ư? Chần chờ một chút, tôi nhẹ ấn phím đỏ.

Đưa Khương Nhuệ và Trang Phi tới trường thi, tôi không quay bẻ quán ăn nữa, tùy tiện kiếm một chỗ ngồi nghỉ. Mặc dù nắng gắt như đổ lửa nhưng ngồi nghe mấy cô bác buông chuyện còn tốt hơn ngồi một mình. Bác gái bên cạnh bỗng quay sang bắt chuyện.

“Cháu đưa em đi thi à?”

“Vâng, em trai cháu.”

“Em cháu học tốt không?”

“Tốt dã man ạ, lần trước thi thử đứng đầu toàn trường...”

Đang nói câu được câu không, hai giờ đồng hồ đã qua đi, tôi nghe thấy có người gọi, “Nhiếp Hi Quang.”

Bác gái cười tủm tỉm nói: “Chà, bạn trai tới đón hả?”

Anh ấy hình như cũng nghe được, đứng nguyên chỗ cũ không tới đây. Tôi nhìn anh ấy, thần sắc anh ấy vô cùng yên tĩnh. Anh ấy vẫn nhìn phía tôi, không lên tiếng giải thích, có lẽ không muốn làm tôi xấu hổ.

Vì thế tôi cũng lễ phép nói với bác gái kia: “Không phải, cậu ấy cũng tới đưa em trai đi thi.”

Chúng tôi cùng nhau đi ra cổng trường.

“Nhiếp Hi Quang, hôm qua cậu đưa em trai tôi về...”

Tôi cười khỏ, lẽ nào anh ấy vẫn còn muốn cảm ơn tôi nữa sao? Mặc dù vừa rồi tôi đã nghĩ thông nhưng trong lòng vẫn cảm thấy nhói đau.

“...Như vậy là cậu đã không còn giận tôi nữa đúng không?”

Tôi giật mình, buổi chiều ánh mặt trời rất chói. Tôi đứng ngược chiều với ánh sáng, nhìn không thấy rõ biểu tình trên mặt anh ấy.

“Tôi đưa em trai cậu về không liên quan tới cậu.” Tôi chậm rãi nói: “Nhưng tôi vốn dĩ đã không còn tức giận nữa.”

Còn nữa...

“Cảm ơn luận văn của cậu.”

Tuy rằng, anh làm vậy là vì Dung Dung.

Anh ấy một lúc mới nói: “Không có gì.”

Khương Nhuệ và Trang Phi đi ra với bộ dạng như vừa trút được gánh nặng. Khương Nhuệ lại bảo anh em Trang Tự đi cùng chúng tôi.

Nhưng Trang Phi lắc đầu: “Không được rồi, hôm nay anh em tớ đi sang khu phố mới đằng kia, không thuận đường.”

Trang Tự chau mày: “Sang đó làm gì?”

Trang Phi ngạc nhiên nói: “Chị Dung Dung không nói với anh sao, chị ấy tối nay mời chúng ta đi ăn chúc mừng em thi xong, mẹ cũng đi mà.”

(có vẻ như bạn Trang Phi này không ưa chị Dừa hấu của chúng ta lắm >_<)

Trang Tự ngẩn ra, lập tức nhìn về phía tôi.

Tôi không biết anh ấy nhìn tôi làm gì nữa. Tôi gật đầu: “Vậy bọn chị đi trước đây.”

Thoạt nhìn anh ấy có vẻ như ngạc nhiên, có lẽ Dung Dung muốn tạo bất ngờ cho anh ấy chẳng?

Tôi xoay người lên xe. Xe đi được một đoạn rồi, tôi ngẫu nhiên quay đầu lại, nhìn thấy anh ấy vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Đang đợi xe ư... Lúc này bắt taxi cũng không dễ lắm.

Tôi quay đầu lại, yên lặng nhìn dòng xe cộ ngoài cửa kính. Khương Nhuệ bỗng nhiên gọi: “Chị.”

Tôi quay sang nhìn nó.

Nó nói: “Không thuận đường thì quên đi.”

“Chúng ta tìm một con đường thuận tiện khác tốt hơn, sánh với chị của em...”

Tôi nhin không được bật cười, cuối cùng đem suy nghĩ chuyển đổi thành hành động, hung hăng đánh nó hai phát.

=====

11. Chương 11

Chuyển ngữ: Sahara

Mãi cho tới ngày bảo vệ luận văn, tôi mới gặp lại bạn cùng phòng ký túc. Tiểu Phường vừa thấy tôi liền bổ nhào tới, bá vai tôi lay mạnh liệt: “Dừa Hấu, xin lỗi. Đều là do mình đăng trí khiến cậu oan uổng. Cậu nhất định phải tha lỗi cho mình nha.”

Giống như muốn chứng minh thành ý của mình, cô ấy lắc vai tôi kịch liệt, đến nỗi tôi cảm thấy như vai tôi sắp rời ra.

“... Này cậu cho là bá vai mình như thế thì mình sẽ tha thứ hả?”

“Hic hic, xin lỗi xin lỗi, mình quá kích động!” Cô ấy cười ngượng nghịu thu tay lại, “Dừa Hấu, cậu yên tâm đi. Mấy ngày nay mình đều ra ngoài gặp mọi người giải thích chuyện này.”

“Giải thích chuyện gì?”

“Gặp ai mình cũng nhận là heo, nói người quên không báo lại cuộc điện thoại phỏng vấn là mình.”

Cảm giác “hàm oan mặc bạch(*)” không hề dễ chịu, nghe cô ấy nói như vậy, trong lòng tôi cũng trấn an hơn rất nhiều.

(*) hàm oan mặc bạch: chịu ầm ức, hết hy vọng được rửa sạch. Tương đương câu: “Ai làm mình chịu lấy oan – Cẩn rằng bóp bụng kêu than với trời.”

Lão đại A Phân cũng đến bên cạnh, tôi cười nhìn bọn họ.

Trước đây, tôi cũng không phải là không oán hận các cô ấy. Nhưng nghĩ kỹ lại thì, tôi và Dung Dung đều là bạn cùng phòng của họ, hơn nữa xem Dung Dung lại nói rõ ràng có chứng cứ xác thực như vậy, quả thực là không thể ép mọi người tin tưởng tôi vô điều kiện mà đứng về phía tôi được.

Hạ thấp yêu cầu đối với người khác một chút, có lẽ bản thân mình cũng sẽ vui vẻ hơn.

Thái độ của tôi khiến các cô ấy cũng thoải mái hơn, bắt đầu nói chuyện lần bảo vệ này. Ngoại trừ Tư Tịnh và Dung Dung, thì mấy người chúng tôi đều ở chung một tổ, chắc là chỉ đến chiều là bảo vệ xong.

Tôi bốc phải số thứ tự khá lớn, đến lúc tôi lên bảo vệ thì trong phòng đã vắng người hơn nhiều. Tiểu Phượng và A Phân vốn định ở lại đợi tôi nhưng bị tôi đuổi đi, có người quen lại càng căng thẳng hơn ấy chứ. Thế nhưng đứng trên bục, đang định chào các thầy cô thì tôi nhìn thấy Trang Tự ở ngoài cửa, ánh mắt chiếu thẳng lên người tôi.

Tôi sững sốt.

Đi nhằm phòng ư? Dung Dung đâu có ở đây.

Sau khi trong đầu hiện lên cái suy nghĩ này, tôi không dám phân tâm nữa, bắt đầu tập trung trình bày luận văn. Nói xong lại đợi thầy cô phản biện. Tôi vô thức nhìn ra cửa, đã không còn người nữa rồi.

Ra khỏi phòng thì trời cũng đã muộn, tôi vốn muốn quay về nhà cậu nhưng vừa đi tới lối rẽ thì chợt nhớ ra còn một số đồ ở ký túc chưa thu dọn, tôi liền quay về đó.

Trong phòng chỉ có Tư Tịnh, tôi ôn hoà bắt chuyện vài câu rồi thu dọn mấy thứ đồ lặt vặt mang về nhà.

Thu dọn một hồi, tôi mới phát hiện không biết từ khi nào Tư Tịnh đã tới sau lưng mình.

“Hi Quang, ngày hôm nay mình mời cậu đi ăn.”

“... Không cần đâu.”

“Không được.”

“... Như vậy chờ bọn Tiểu Phượng cùng đi?”

“Hai người chúng ta thôi.”

Tôi cho rằng chỉ là ăn một bữa cơm, có lẽ cô ấy muốn giải thích chuyện gì với mình, không ngờ lúc ăn cô ấy cũng không nói gì, ăn xong còn kéo tôi đi siêu thị mua một túi bia, sau đó tới vườn cây trong trường học ngồi cho muỗi xơi.

Quả nhiên là sắp tốt nghiệp, mọi người ai nấy đều bắt đầu không bình thường?

“Có phải cậu nghĩ mình là người hai mặt phải không. Thích ở sau lưng cậu nói điều thị phi?”

“... Cậu suy nghĩ nhiều quá rồi.”

Có lẽ là cậu ấy uống nhiều quá rồi. Tôi quay sang bên cạnh đếm số lon bia, ba bốn lon không cái nào là của tôi. Những lời Tư Tịnh nói tiếp sau đó đã chứng minh phán đoán của tôi.

“Có lẽ cậu không biết bản thân cậu chính là trọng tâm câu chuyện. Rõ ràng cậu không phải người địa phương, lại không ở nội trú, thậm chí còn có bạn học trên đường nhìn thấy cậu ngồi trong một chiếc xe sang trọng. Sau đó mọi người mới biết từ một người người bạn học cấp ba của cậu, hóa ra nhà cậu lại nổi danh như vậy.”

“Còn có, cậu theo đuổi người ta bằng một cách rất cả vú lấp miệng em.”

Cả vú lấp miệng em?

Tôi không ngờ được rằng mình lại bị gán lên người bốn chữ này.

Thực ra tôi chỉ nhát gan mà thôi, bởi vì không quá can đảm cho nên, một khi đã nói ra, thì cũng phải cố gắng tạo thêm lòng tin cho mình, thoải mái theo đuổi, cho dù thất bại, bị cự tuyệt cũng vẫn tự nhủ phải vô tư.

“Sau này, mẹ của Trang Tự bị bệnh, cậu lại thoảng cái có thể cho mượn nhiều tiền như thế.” Tư Tịnh cười khổ, “Hi Quang, cậu biết không, lúc ấy mình cũng sợ hãi. Thấy cậu không cần hỏi bố mẹ mà tùy tiện đưa ra mấy vạn, lần đầu tiên tôi ý thức được giữa con người với con người có nhiều chênh lệch đến vậy. Hơn nữa, lúc chúng ta cùng tới ngân hàng rút tiền, hôm ấy người tới cũng rất đông, máy đánh số lại hỏng, trước quầy người xếp hàng dài. Vậy mà cậu vừa đi vào, quản lý liền ra chào đón. Có thể nhìn ra cậu trời sinh đã

không như những người bình thường khác. Cậu chỉ cần nói mới quảy lý đại sảnh một câu là đã có thể đi sang phòng khách vip lấy tiền, hoàn toàn không cần xếp hàng. Mình chưa từng cảm thụ sâu sắc như vậy bao giờ, hóa ra có tiền cũng có thể không cần xếp hàng.”

Tôi cũng không chỉ nhớ mang máng, không nhớ quá chi tiết như thế. Tô lên tiếng giải thích: “Trang Tự không phải lúc ấy cần gấp ư? Quản lý đại sảnh hỏi khách hàng có nhu cầu gì cần dùng gấp cũng là chuyện thường mà. Hơn nữa, quảy đó vốn dĩ là quảy vip.”

“Đúng vậy, quảy vip, đương nhiên là như thế, cậu xem, thế giới này quả nhiên không có công bằng.”

(pó tay, thế nào mới là công bằng, nhà nhà người người có một lượng tài sản như nhau, không ai giàu, không ai nghèo? Thế thì xã hội làm sao phát triển được? Thích như thời bao cấp chắc!)

Tôi rất muốn nói, trên đời này người tốt còn rất nhiều, hôm ấy cho dù tôi không có phiếu vip, chỉ cần nói với những người đang xếp hàng ở đó là tôi cần tiền để mang tới bệnh viện cho bệnh nhân làm phẫu thuật gấp, thì tôi tin chắc mọi người cũng sẽ nhường cho tôi lên lấy tiền trước.

Vì sao, các người bọn họ không chú ý tới kết quả mà chỉ để tâm tới những việc vụn vặt chẳng đáng kể này?

Tôi im lặng nhìn mặt đất, sau đó thỉnh thoảng nảy ra câu hỏi: “Tư Tịnh, có phải cậu thích Trang Tự hay không?”

Tôi hỏi đột ngột như vậy, nhưng thực ra cũng đã hoài nghi từ lâu. Sự quan tâm của Tư Tịnh đối với chuyện giữa ba người chúng tôi đã vượt quá giới hạn, tôi không muốn nghĩ thế cũng không được. Tôi tưởng rằng Tư Tịnh sẽ không trả lời, cô ấy từ trước tới giờ đều có tài năng ngoại giao thiên phú, nhưng mà lần này cô ấy lại thẳng thắn.

“Đúng, mình thích cậu ấy. Một người con trai như vậy, vừa có tài lại vừa anh tuấn, có ai không thích? Nhưng gia đình anh ấy khó khăn như vậy, mẹ bệnh nặng, em trai còn nhỏ, mình phải cẩn trọng. Cậu nghĩ là tại sao Dung Dung vẫn theo đuổi Trang Tự chứ, cái chó má gì kiêu căng chứ, chờ ai lên tiếng trước chứ? Hừ. Nếu như Trang Tự không phải gánh vác trách nhiệm nặng nề như vậy, cậu nghĩ cậu ấy còn không lập tức bỏ nhào tới ư? Hiện tại cô ấy muốn theo đuổi, nhưng mà... haizzz...”

(ồ, hóa ra các bạn mới là người khinh người nghèo, đổ kị người giàu. Xảo trá, hai mang. Thật là không bằng con cún!)

Tôi há hốc mồm, ngây ngốc nhìn Tư Tịnh thao thao bất tuyệt: “Hơn nữa cho dù mình không ngại hoàn cảnh gia đình Trang Tự thì vẫn còn có Dung Dung ở trước cản trở, món gì có người tranh đoạt chẳng phải cũng đều thơm ngon ư? Cậu chính là ví dụ tốt nhất. Hai người bọn họ là thanh mai trúc mã, cho dù mình có cố gắng đến thế nào cũng không chắc có thể có được Trang Tự. Cho nên, sau khi cậu chuyển tới ký túc, người tinh mắt nhìn cái là biết cậu thích Trang Tự. Huống hồ cậu còn chẳng buồn che giấu, cậu biết không? Mình vừa mong cậu thắng, lại cũng sợ cậu thắng.”

Hóa ra Tư Tịnh uống say lại thẳng thắn như thế, thậm chí bắt đầu có dấu hiệu làm loạn. Tôi gần như có thể đoán được ngày mai tỉnh rượu, nếu như cô ấy biết được hôm nay đã nói những gì nhất định sẽ hối hận.

Cô ấy dường như đã không còn khống chế được bản thân nữa tôi nữa trấn an nữa thông cảm nói với cô ấy: “Cậu thông minh hơn mình. Đúng thế, làm gì có gì so sánh được với thanh mai trúc mã chứ.”

Cô ấy giật mình, bỗng nhiên nở nụ cười, nhìn tôi rồi nói: “Hi Quang, cậu cho là anh ấy...”

“Hử? Cái gì?” Tôi thờ ơ...

Cô ấy quan sát tôi, sau đó bất chợt đứng lên, xách ba lô nói: “Hừ, mình sẽ không nói với cậu...”

Cô ấy cứ như vậy mà bỏ đi, tôi ngây người nhìn cô ấy đi mất.

Tư Tịnh lúc nào cũng là người nhanh nhẹn khôn khéo, chưa từng có cử chỉ trẻ con như vậy. Tôi ngẩn người, cười một mình tự nhủ: “Cậu có thể nói cho mình cái gì đây?”

Cách ngày, Tư Tịnh gọi điện thoại cho tôi, trực tiếp nói ngay: “Nhiếp Hi Quang, hôm qua những gì mình nói mình không nhớ gì hết.”

Tôi giật mình bật cười: “À, mình cũng quên rồi.”

“Vậy tối nay mình mời mọi người đi ăn lẩu, cậu nhất định phải tới.”

“Ừ, được rồi.” Tôi cười nói, “Có uống rượu nữa không?”

Tư Tịnh lập tức gác máy.

Buổi tối tôi đúng hẹn tới, Dung Dung và Trang Tự cũng đã có mặt. Trong lòng không phải là không có khúc mắc nhưng ngồi cách xa như thế, tôi cũng không quá lưu tâm.

Mấy ngày nay trong ký ức chỉ toàn là ăn uống, đánh bài, hát hò. Ngày nhận bằng tốt nghiệp, cả lớp tụ tập lần cuối cùng, tất cả mọi người đều hiểu rằng đã tới lúc mọi người chia tay.

Chưa đến hai ngày sau, buổi tối đã có người rời khỏi ký túc. Sau khi liên hoan kết thúc, A Phân mang theo tất cả đồ đạc bốn năm qua, trở thành người đầu tiên rời khỏi ký túc hồi hương.

Lúc bắt đầu một chút tôi cũng không thấy buồn. Nhưng thời khắc cô ấy phải đi, tôi đứng ở cổng trường, nhìn cô ấy chuẩn bị lên xe, nước mắt bỗng nhiên chảy xuống.

Tôi hoàn toàn không nghĩ mình lại khóc như thế. Mọi người dường như cũng vậy, nhưng cuối cùng ai cũng khóc, dừng không được. Nhất thời kích động, tất cả cùng leo lên xe đưa A Phân ra ga tàu, mua vé người tiễn, đưa cô ấy vào tận sân ga.

Ôm rồi lại ôm, cuối cùng thì xe lửa cũng lăn bánh.

Tôi đứng sân ga nhìn xe lửa lao nhanh như bay, cảm thấy giống như mình đang đưa tiễn tuổi thanh xuân vậy.

Những năm tháng ngây ngô đã vỗ cánh bay đi...

Một khi đã đi sẽ không bao giờ quay trở lại...

Tất cả mọi người không có tâm trạng nói chuyện, im lặng rời khỏi ga.

Bến xe buýt gần ga tàu lúc nào cũng đông, tôi vốn đã đứng cùng Tiểu Phụng và mọi người ở phía trước nhưng bị chen chúc đẩy dần ra ngoài, suýt nữa thì ngã, may mà có người giúp đỡ tôi lên.

Cuối cùng, nhìn thấy chiếc xe chật ních kia đã cảm thấy không thể sống sót nổi, tôi đành từ bỏ, đợi chuyển sau rồi đi vậy. Không ngờ nhìn lên biển báo tôi mới biết đây là chuyến xe cuối.

Tôi không tin cố gắng nhìn lại, chợt nghe có người bên cạnh nói.

“Đừng nhìn nữa, đây là chuyến cuối rồi.”

Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, tôi quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt nghiêng của Trang Tự.

=====

12. Chương 12

Chuyến ngừ: Sahara

Gió đêm thổi làn váy của tôi khẽ bay. Một lúc lâu tôi mới nghe được giọng của chính mình: “Sao cậu còn ở đây?”

Lúc đưa A Phân đi, mấy người trong phòng Trang Tự cũng tới. tôi không quá để ý hành tung của bọn họ, nhưng sao anh ấy cũng không lên xe?

Đôi mắt anh ấy thâm sâu: “Tôi đứng sau cậu, cậu không lên đương nhiên tôi không lên được.”

Lời này nghe sao giống như đang chỉ trích tôi thế. Tôi hồi tưởng lại cảnh chen chúc bị thảm lúc nãy, không khỏi xấu hổ: “Xin lỗi.”

“Cậu nên nói cảm ơn.”

Giọng nói của anh ấy nhẹ nhàng, tôi lại nghe thấy rõ ràng, hơi không hiểu một chút nhưng cũng không muốn nghĩ nhiều. Tôi hỏi: “Những người khác đâu?”

“Không biết.” anh ấy dừng một chút, sau đó trả lời rõ ràng, hiển nhiên có chút giận dữ?

Cũng chỉ là không lên được xe buýt thôi, không tính là tội ác tày trời chứ? Tôi đang tìm có gì để chia tay, thì di động của anh ấy đổ chuông.

Anh ấy lấy di động ra, nhìn màn hình, do dự một lúc mới nhận.

“A lô.”

“...”

“Mình không lên xe được.”

Có lẽ đối phương hỏi anh ấy đang ở đâu, như vậy, chắc là Dung Dung rồi. Tôi còn đang suy đoán thì bất ngờ nghe thấy anh ấy nói: “Mình đang ở cùng chỗ với Nhiếp Hi Quang.”

Tim tôi nhảy dựng lên.

Cuộc nói chuyện cũng gần kết thúc, anh ấy nói một câu “Được” rồi tắt máy.

“Điện thoại của bạn cùng phòng à?” Tôi dò hỏi, không lẽ anh ấy cứ nói thẳng tuột là đang ở cùng với tôi đấy chứ.

Anh ấy liếc mắt nói: “Của Dung Dung.”

Tôi nhất thời á khẩu không nói được gì, một lát mới hỏi: “Cậu ấy nói gì không?”

“Mọi người đã lên xe buýt hết cả rồi, bảo chúng ta bắt xe về.”

“... Vậy gọi xe thôi.”

Anh ấy gạt đầu.

Tôi sờ túi tiền, chợt nhớ ra lúc nãy nhất thời nảy ra ý định đưa A Phán tới đây, đâu có chuẩn bị tiền theo. Ngay cả tiền trả vé xe buýt cũng là Tiểu Phượng đưa cho. Tôi xấu hổ nói: “Tôi không mang tiền, cậu mang không?”

Anh ấy nhìn về phía tôi, có lẽ là do trời tối, ánh mắt anh ấy đặc biệt sâu. Anh ấy im một lúc, giống như ngẫm nghĩ xem mình có mang tiền hay không, sau đó nói: “Tôi cũng không có.”

“Hả?” Tôi không khỏi há hốc mồm: “Vậy làm sao giờ?”

Anh ấy lại liếc nhìn tôi, đi trước một bước: “Đi bộ.”

Tôi vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, anh ấy đi được một đoạn, dừng lại quay đầu nhìn tôi. Im lặng. Tôi mím môi, đi theo.

Tôi không ngờ, sau khi có rất nhiều chuyện xảy ra, chúng tôi vẫn còn có một buổi tối đi cùng nhau trên con đường vắng vẻ như thế.

Cũng chỉ là cứ đi như vậy thôi, không nói gì hết, nhưng lại khiến lòng tôi không yên. Cuối cùng tôi bắt đầu đếm bước chân, tránh việc để đầu óc ngẩn ngơ lại suy nghĩ linh tinh.

Sau n lần đếm nhầm, tôi lại bắt đầu đếm lại từ đầu. Bỗng nhiên tôi nghe được giọng nói trống trải của Trang Tự vang lên trong gió đêm: “Cậu không dùng luận văn của tôi.”

Anh ấy bất ngờ lên tiếng, mấy số tôi đếm bị rối loạn, im lặng một lúc tôi mới nói: “Ừm. Như vậy có lẽ không hay lắm.”

Tôi cho rằng nói như vậy, thì câu chuyện sẽ dừng lại, không ngờ anh ấy cố chấp hỏi: “Không hay ở đâu?”

Tôi cứng họng, lẽ nào tôi muốn nói, bởi vì bài luận văn ấy là anh viết thay cho lời xin lỗi của Dung Dung cho nên tôi mới cảm thấy không hay?

“... Dù sao cũng là cậu viết.”

“Vậy ư?? Thứ tôi làm cậu không cần ư?” Giọng điệu của anh ấy pha chút hoài nghi. “Năm ba, lúc ấy chúng ta mới quen biết, cậu đã hỏi tôi cho tham khảo luận văn chuyên ngành...”

Lần đó anh cũng đâu có cho tôi mượn, trong lòng tôi đau khổ lên tiếng. Hơn nữa, lần đó tôi cũng biết tạm rồi, chỉ là muốn tìm cơ để giao tiếp với anh ấy nhiều hơn mà thôi.

(chị Dưa Hấu có điểm giống chị Mặc Sênh ^^)

“... Thì cậu cứ coi như tôi có chút tiến bộ đi.”

Tôi không muốn nghĩ lại chuyện quá khứ nữa, mỗi một chi tiết đều vô cùng ngu ngốc khiến tôi hận không thể xóa bỏ đi. May mà, cũng chỉ có tôi và anh ấy biết mà thôi.

À không, có lẽ Dung Dung cũng biết? Bọn họ đang hẹn hò, biết đâu anh ấy cũng kể lại với Dung Dung những điều ngốc nghếch tôi đã làm, giúp cô ấy vui vẻ.

Suy nghĩ ấy thật quá đáng sợ, quả thực là tôi sắp bị tẩu hỏa nhập ma rồi. Tôi không muốn đi cùng anh ấy nữa. Màn đêm yên tĩnh, đường xa vắng vẻ, tình huống này không hề phù hợp với hai người chúng tôi.

Bước chân tôi chậm lại.

“Cậu đi trước đi.” Tôi nói, “Tôi không đi nổi nữa rồi, cậu không cần chờ tôi.”

Anh ấy đứng lại, nhú mồm nhìn tôi, “Cậu... rốt cuộc được nuông chiều thành cái dạng gì rồi?”

...

Tôi chỉ là tùy tiện tìm một cớ mà thôi...

Ánh mắt anh ấy rơi xuống chân tôi, lông mày nhú lại vẻ không đồng ý: “Sao lại đi loại giày này, chỉ biết đẹp, một chút cũng không...”

Có lẽ phát hiện giọng điệu của mình không thỏa đáng, anh ấy ngừng lại.

Tôi cúi đầu nhìn đôi xăng-đan, không kiềm được lên tiếng: “Tôi không biết hôm nay phải đi bộ, hơn nữa đây là loại giày rất bình thường, mới ra năm nay, ký túc phòng tôi hầu như ai cũng có một đôi.”

Hơn nữa tôi nhớ không lầm thì Dung Dung hôm nay cũng đi đôi giày như thế này. Quả nhiên, nếu đã nhìn không vừa mắt người nào thì cô ấy mặc gì đi gì cũng là sai.

“Vậy sao?” Anh ấy dừng một chút nói, “Tôi không chú ý.”

Tôi im lặng một chút, hỏi: “Trang Tự, có phải cậu rất ghét thấy tôi đúng không?”

“Nghĩ tôi vừa không có ý chí vừa lười biếng?”

Lại còn được nuông chiều từ bé?

Câu cuối cùng tôi không nói ra, dù sao cũng cảm thấy mình khác. Từ nhỏ bố mẹ đã bận bịu công tác, tôi ở quê cùng bà nội rất lâu, không phải làm gì cũng theo khuôn phép, cho nên hiện giờ có chút bất cần mà thôi, như vậy anh ấy coi là được nuông chiều từ bé ư?

“Đúng vậy.” Anh không chút do dự trả lời nửa câu hỏi đầu của tôi.

Anh ấy vẫn vậy, không bao giờ nể mặt mũi tôi lấy một chút.

Tôi nhin không được nói: “Như vậy có gì không tốt? Ai cũng phải có mục tiêu ư? Hải lòng với bản thân, không làm gì trở ngại người khác là tốt rồi, vì sao nhất định phải cần nhiều như vậy?”

Anh ấy im lặng nghe, không lên tiếng. Anh ấy đương nhiên không giống tôi, anh ấy là người nếu đã có mục tiêu thì nhất định phải đạt được. Tôi cũng không biết vì sao lại nói mấy lời này với anh ấy. Có lẽ chỉ là muốn anh ấy hiểu một chút, tôi là đứa trẻ nào cũng được, nhưng đó là thiên tính của tôi, tôi thích cuộc sống như vậy, đâu có gì sai.

Tôi nghĩ tới bài trắc nghiệm gần đây cùng làm với Khương Nhuệ, về chuyện ăn nhỏ, ăn quả to hay quả bé trước. “Có một bài trắc nghiệm thế này, nếu ăn nhỏ, bạn sẽ ăn quả to hay quả bé trước. Tôi là người ăn quả to trước. Vì nếu như ăn quả bé trước thì có thể sẽ không ăn được quả to nữa. Vui vẻ ở trước mắt, tại sao cứ phải nghĩ xa xôi?”

Anh ấy nhẹ nhàng nói: “Nếu như không có nhỏ to thì sao?”

“Hử...”

Tôi sững sốt, nhớ tới gia đình anh ấy, đáy lòng bỗng nổi lên một trận chua xót. Chưa bao giờ tôi cảm thấy mình vô tích sự như thế.

“À không, đã từng có.” Anh ấy đột nhiên nói, “Nhưng quả nhỏ to duy nhất ấy đã bị tôi dọa cho chạy mất.”

Bị anh ấy dọa cho chạy mất... Là Dung Dung ư? Tôi nghĩ tới gần đây đi liên hoan hai người họ không ngồi cùng nhau nữa, cũng ít nói chuyện.

Ví Dung Dung thanh mảnh với một quả nhỏ to tròn, quả thực tôi không nhìn được buồn cười. Nhưng nhìn anh ấy nghiêm túc như vậy tôi cũng biết ý mà không bật cười, tôi nói: “Cô ấy rồi sẽ quay về thôi.”

“Thật ư?”

Trang Tự lại nghiêm túc hỏi, khiến tôi cảm thấy áp án của mình rất quan trọng với anh ấy. Thế nhưng, tôi cũng đâu phải Dung Dung.

Nhưng mà bộ dạng anh ấy dường như vô cùng cần biết đáp án, khiến tôi không tự chủ được mà gật đầu, có thể anh ấy cần một câu từ người khác để cảm thấy yên lòng hơn chăng?

“Thật.” Tôi vô cùng nghiêm túc đáp.

Anh ấy không nói nữa, chỉ nhoẻn miệng cười, giống như đột nhiên yên tâm hơn.

Trong trí nhớ của tôi, Trang Tự chưa bao giờ cười như vậy. Giống như làn sương mù vừa được xua tan, mây tan trắng sáng. Tôi bị nụ cười của anh ấy làm cho thất thần, khôi phục tinh thần lại cảm thấy mất mát nặng nề hơn.

Nụ cười ấy đâu phải vì tôi, tương lai tôi cũng không còn thấy được nữa. Tôi bị nỗi buồn vô cớ này đánh bất ngờ, thốt lên tên anh ấy: “Trang Tự.”

Ánh mắt anh ấy còn mang theo ý cười: “Sao?”

Trong nháy mắt những gì tôi muốn nói rốt cuộc cũng xem như là sự nỗ lực cuối cùng. Nhưng mà, bỗng nhiên tôi lại nghĩ tới, nỗ lực cuối cùng chẳng phải tôi đã làm rất nhiều lần rồi ư?

Hơn nữa, khi đó tôi làm là vì không biết anh ấy và Dung Dung có ý với nhau, hiện tại đã biết, dù sao cũng nên lùi bước thì hơn.

“Không có gì, tùy tiện gọi thôi.”

Anh ấy nháy mắt mấy cái, nhìn tôi muốn nói lại thôi.

“Thật là chỉ tùy tiện gọi.”

Đôi mắt anh ấy tựa hồ có chút thất vọng. Tôi nghĩ mình nhìn lầm rồi, anh ấy có lẽ chỉ đang cảm thấy tôi rất vô vị mà thôi, chắc không chịu nổi tôi.

Im lặng một lúc, anh ấy di dời ánh mắt. “Đi thêm một đoạn nữa hình như có một cửa hàng giàu đẹp, cậu vào thay đôi giày khác đi.”

Muộn như vậy còn có người bán ư? Nhưng có cũng vô ích thôi.

“Tôi không có tiền mà.” Tôi phải nhắc nhở anh ấy, “Chẳng phải cậu cũng vậy ư?”

Anh ấy ghen hòng.

“Đi thôi, không phải do giày.”

Rồi chúng tôi không nói thêm gì nữa. Cứ như vậy chậm rãi đi hết con đường.

Tôi lờ mờ vào ký túc, tôi nói một câu đã chuẩn bị từ lâu: “Tạm biệt.”

Tôi đang cố gắng bước đi, không ngờ lại nghe thấy anh ấy nói: “Tôi đưa cậu tới dưới ký túc.”

“Không...” Tôi định nói không cần, nhưng vừa ngẩng đầu, thấy sắc mặt anh ấy nhu hòa lưu luyến trong bóng đêm, tôi lại nuốt câu nói vào trong.

Thần sắc như thế có lẽ không phải là xuất hiện tại giây phút này với tôi. Cho nên, có thể không phải là vì muốn đưa tôi về, mà có thể, Dung Dung đang chờ anh ấy dưới lầu cũng nên?

Tôi không nên tự mình đa tình mà từ chối nữa. Vì vậy không nói gì thê, im lặng đi về ký túc. Tới nơi, tôi nhìn dưới lầu xem có đúng là Dung Dung đang đứng đó hay không.

Một khoảng vắng vẻ.

Tôi ngạc nhiên, nhưng cũng không thấy vui vẻ gì.

Tôi quả thực rất mong muốn Dung Dung chờ ở đây, như vậy tôi có thể sạch sẽ bỏ mặc để lên lầu, sẽ không phải khó xử như bây giờ, đứng một chỗ với nhau mấy phút.

Thật đáng thương biết bao.

Hơn nữa, lại sắp phải nói “Tạm biệt” một lần nữa.

Lần này nếu có thì thật sự phải tạm biệt rồi, không còn có thêm đoạn đường nào để anh ấy đi cùng tôi nữa.

Chúng tôi không hẹn mà cùng dừng chân dưới cổng ký túc.

Phút chốc chúng tôi vẫn im lặng như vậy, tôi mất hẳn đi ý định nói lời “tạm biệt”. Thôi, có lẽ cứ như vậy đi, dừng khí này chỉ đủ dùng một lần thôi.

Tôi bước lên bậc thang, nhện không được lại xoay người lại.

“Trang Tự.”

“Uhm?” Anh ấy vẫn chưa đi, đang đứng dưới chân cầu thang nhìn tôi. Tôi chưa bao giờ đứng từ góc độ này nhìn anh ấy, cho nên cũng chưa từng biết rằng, bộ dạng lúc ngẩng đầu của anh ấy thật đẹp.

Bị cái tâm trạng không hiểu nổi này thúc giục, tôi không nghĩ ngợi gì liền nói: “Cậu để tóc ngắn hơn một chút sẽ đẹp hơn.”

Tốt nhất là mặc áo sơ mi trắng, quần jean xanh nhạt...

Giống như người con trai ngày xưa, khi tôi tới nhà cậu ăn cơm, thấy chuông cửa reo, tôi chạy ra mở, lập tức nhìn thấy cậu ấy...

“Xin chào, cho hỏi đây có phải nhà Khương tiên sinh không? Tôi là Trang Tự.” Nam sinh ấy lịch sự hỏi.

Sau đó tôi hơi giật mình nhìn người con trai trước mặt: “Trang Tự?”

Anh rất bình tĩnh đáp lại tôi: “Đúng vậy.”

Tôi chợt giật mình bừng tỉnh, khoảnh khắc ấy dường như mới ở ngay trước mắt thôi...

“Còn gì nữa?” Anh ấy có vẻ sốt sắng, kiên nhẫn lên tiếng hỏi tôi.

“Hết rồi.” Tôi cúi đầu.

Lại im lặng. Lần này hết chuyện để nói thật rồi, tôi nên đi lên tầng thôi. Thế nhưng, tôi luyến tiếc... thời gian như vậy sẽ không còn nữa.

Nếu như đêm tối vĩnh viễn đừng tan biến thì tốt biết mấy.

Nếu như những vì sao vĩnh viễn đừng lặn thì tốt biết mấy.

Nếu như anh có thể vẫn đứng một chỗ ở đây với tôi thì tốt biết mấy.

Thế nhưng, không có nếu như nữa rồi, đã không còn nữa... Ngày hôm nay chính là ngày kết thúc...

Rõ ràng là giây phút ly biệt, thế nhưng tôi vẫn mặt dày không chịu nói “tạm biệt”. Anh ấy cũng không nói, chỉ im lặng đứng như tôi.

Thế nhưng, nếu có thể kéo dài thời khắc này thì được bao lâu đây? Tôi hít sâu, nhìn anh ấy.

“Tôi lên đây.”

Tôi chạy lên lầu, từ cửa sổ tầng hai nhìn anh ấy. Anh ấy đã rời khỏi tầm nhìn của tôi, bóng dáng chìm trong tán cây, tôi bỗng nhiên không kiềm chế được mà lớn tiếng gọi anh ấy.

“Trang Tự.”

Anh ấy dừng chân, quay đầu lại.

Anh ấy đã đứng quá xa rồi, tôi không thấy rõ vẻ mặt anh ấy nữa, cho nên, chắc là anh ấy cũng không thấy rõ tôi đâu.

Vì vậy tôi không hề kiêng kỵ gì để mặc giọt nước mắt rơi xuống, gắng sức vẫy tay về phía anh ấy.

Tạm biệt, Trang Tự!

Tôi còn muốn nói, tôi thích anh chính là thích, nhưng lòng tôi bỗng nhiên như tĩnh lặng xuống.

Biết anh vẫn ở một nơi nào đó là tốt rồi, Trang Tự...

Sau này, tôi sẽ không thích anh nữa, trời cao biển rộng...

Tháng ngày đại học đã hết.

Tối hôm ấy chúng tôi biệt ly, một người nghĩ đến gặp lại, một người nghĩ đến tương lai.

Haizzz.... nói chung là hai anh chị cứ ông nói gà bà nói vịt thế này là em sốt ruột lắm. Anh Trang làm ơn quyết đoán chủ động chút được không? Đừng có học cái lạnh lùng anh Dĩ Thâm, em chịu không nổi ==

13. Chương 13

Tôi quyết định mình phải phấn chấn lên.

Thế nhưng tuyệt đối không tính giây phút này bị Khương Nhuệ lôi lên máy bay.

“Chị, chị lớn như vậy rồi, đừng có không biết xấu hổ như vậy được không?”

Tôi bị mấy chữ “không biết xấu hổ” của nó làm cho mặt mũi, tức giận nói: “Ai bảo thế, chẳng lẽ bị người ta lừa cũng không được kháng nghị một chút sao? Rõ ràng mày nói với chị tháng bảy mới đi, vậy mà hôm nay là ngày bao nhiêu hả? Mấy ngày nữa mới tới tháng bảy.”

Khương Nhuệ cười hì hì: “Không phải là em muốn tốt cho chị à? Em cố ý nói muộn hơn vài ngày là để chị không kịp lo lắng đã phải lên máy bay. Như vậy đối với chị là tốt chứ sao. Thấy em thông minh không?”

“...”

Thông minh cái đầu nhà cậu.saharavuong.wordpress @copyright 2013@saharavuong.wordpresssaharavuong.wordpress@copyright 2013@saharavuong.wordpress@copyright 2013@saharavuong.wordpress

Ngồi vào chỗ rồi, Khương Nhuệ an ủi tôi: “Được rồi, em biết chị một lần bị rấn cần mười năm sợ máy bay, lát nữa máy bay cất cánh rồi sẽ không phải sợ nữa.”

“Vì sao?” Sahara

“Chị cũng không bị say máy bay, thực ra chỉ là sợ chết thôi không phải ư? Sống chết có số, phú quý tại thiên. Chị nghĩ nhiều làm gì chứ.” Khương Nhuệ nhún vai.

“...” Tôi yên lặng rút tờ tạp chí ra nhìn, ai oán than: “Rốt cuộc thì vì sao chị lại đồng ý thay mợ đưa mày đi cơ chứ.”

“Được đi chơi lại còn chê.” Nó rung đùi đắc ý nói cái câu không biết móc ở đâu ra, “Trèo non lội suối ngắm phong cảnh, tựa như vượt qua nghìn vạn khổ đau đuổi theo một đoạn cảm tình. Chị, lấy hết dũng khí của chị ra ngắm cảnh đi thôi.”

Đối với cái thủ đoạn chữa trị vết thương một cách rất vô lại của thằng em này tôi đã sớm không còn phản ứng nữa rồi, tôi không hào hứng gì quay sang lườm nó một cái:

“Ồ, vậy thì cậu ngắm cảnh xong rồi sẽ bỏ đi phải không?”

Khương Nhuệ mờ mịt quay sang hỏi tôi: “Không thì cứ ở trong đó luôn đi.”

Tôi lập tức khinh bỉ nó: “Cho nên nếu như hết tình cảm thì cậu cũng bỏ người ta mà đi phải không? Đúng là công tử đào hoa.”

Rất tốt, lần này rốt cục đến lượt nó hết chỗ nói. Yên tĩnh làm sao!

Kết quả, yên tĩnh chưa được bao lâu, nó không có gì làm liền giật tờ tạp chí trên tay tôi, hưng phấn nói với tôi: “Nào, chị yêu, chúng ta chụp một kiểu ảnh chung, gọi là kỉ niệm lúc xuất phát.”

Tôi lập tức đẩy nó ra: “Không, ngộ nhớ lại thành di ảnh (*).”

(*) di ảnh: ảnh thờ. (hai chị em nhà này, chuẩn bị đi xa mà nói toàn những điều xui xẻo hết cỡ >_<)

Tôi vừa nói xong chợt nghe thấy vật gì đó rơi. Hàng ghế bên kia, một vị khách đang giơ di động lên, ngón tay ra dấu chữ V chuẩn bị chụp ảnh, quay mặt lại nhìn chúng tôi bằng ánh mắt kinh khủng.

Một lát, Khương Nhuệ cứng nhắc cười ha hả: “Chị, chị nói muốn chụp ảnh dì phải không?”(*)

(*) “di ảnh” phiên âm là “yízhào”- ảnh thờ, đồng âm với “a yí zhào”- ảnh chụp dì/cô.

“Ha ha... Đúng vậy...”

Vị khách bên kia không nói gì mà chỉ cúi đầu. Hình như đang... xóa ảnh???

Hơn mười tiếng sau, máy bay hạ cánh xuống sân bay Heathrow Luân Đôn. Ra khỏi máy bay, vị khách kia nhìn không được nói với tôi: “Cô gái, tôi bị cô dọa đến mức cả chuyến bay không dám ngủ lấy một lúc.”

Tôi và Khương Nhuệ liên tục xin lỗi, nhìn thấy hành lý trong tay bác ấy, chúng tôi hỏi có cần giúp không, bác ấy khoát tay, rồi đi nhanh ra khỏi sân bay.

Tôi và Khương Nhuệ liếc nhau, cười ha hả, nhanh chóng đi ra ngoài.

~~by Sahara

~

Lần xuất ngoại này, chúng tôi chỉ là lấy danh nghĩa đi du học, thực chất chính là đi chơi, sau đó tới thăm quan một vài trường đại học nổi tiếng. Toàn bộ hành trình đều do Khương Nhuệ sắp xếp, tôi chỉ ngây ngốc đi theo. Vì thế thằng bé rất đau khổ mà nói: “Chị, chị từng chơi game online bao giờ chưa?”

Tôi lắc đầu.

“Chơi thì chị sẽ biết là, bộ dạng này của chị người ta gọi là “vật sùng”! Thú cưng ấy chị hiểu không?” Nó nhỏ giọng nói “Thú cưng của người ta còn có thể giúp chủ nhân kiếm được thứ gì đó, còn chị ấy à...”

Tôi: “...”

Khương Nhuệ ném tờ lịch trình vào tay tôi: “Này, chị xem đi thích chỗ nào thì chúng ta ở đó chơi hai ngày. Nhưng mà hành trình phải thay đổi một chút, chị thu xếp đi.”

Thằng em họ này của tôi, bề ngoài tuy luôn tỏ ra bất cần, nhưng thực ra lại vô cùng chu đáo cẩn thận. Nó rõ ràng muốn tìm việc cho tôi làm, để tôi không có thì giờ suy nghĩ vẩn vơ.

Tôi làm thế nào có thể nói cho nó biết là không cần nó lo lắng cho tôi đây? Tôi vẫy tay gọi nó, bảo với nó muốn tới nông trại hoa oải hương.

“Khương Nhuệ, tới đây chơi rất được.”

Khương Nhuệ thở dài: “Không biết từ đầu là ai không tình nguyện đây?”

“Rất vui.”

“Thật không?”

Tôi cười nhìn nó. Chúng tôi ngồi bên nhau một lúc, cả một màu tím bạt ngàn thu gọn vào trong tầm mắt tôi. Tôi đưa tờ lịch trình cho Khương Nhuệ: “Nghe nói còn có nơi trồng rất nhiều hoa hướng dương, sao không biết nhỉ, đi thôi, tới địa điểm tiếp theo, xuất phát!”

Đi chơi như vậy cũng thật tốt. Ít nhất thì tôi có thể hiểu được rằng, dù phong cảnh rất đẹp, nhưng rồi cũng phải nói lời từ biệt, vì chúng không thuộc về mình.

Cứ như vậy, tôi và Khương Nhuệ dọc đường đùa giỡn nói cười vui vẻ. Tháng tám, chúng tôi tới Đức, bỗng nhận được cuộc gọi bất ngờ từ bố tôi.

Di động của tôi không kết nối được trên toàn cầu, cho nên bố tôi gọi vào số của Khương Nhuệ. Bố nói vừa tới Đức khảo sát hạng mục cho nên muốn hai chúng tôi qua ăn cơm cùng.

Trong một nhà hàng bình dân ở Đức, tôi gặp lại người bố đã lâu chưa thấy mặt. Bố vẫn nhiệt tình như trước, vẫn là một người đàn ông anh tuấn, còn mẹ tôi diện mạo vào bậc thường. Tôi còn nhớ hồi nhỏ bố thường ôm hai mẹ con tôi và trêu: “May mà con gái không giống em, nếu không sau này không biết gả cho ai được.”
saharavuong.wordpress @copyright 2013@saharavuong.wordpresssaharavuong.wordpress@copyright 2013

Mẹ liền tức giận. Nhưng mà mỗi lần đưa tôi đi gặp bạn bè mẹ đều tự hào mà nói rằng: “Hi Quang nhà chúng tôi may mà không giống tôi, hoàn toàn giống bố nó, người nhà họ Nhiếp trai gái đều đẹp cả.”

Giọng nói của mẹ luôn tràn ngập niềm hạnh phúc và hân hoan.

Bố mẹ tôi trước khi có sự xuất hiện của một người phụ nữ khác, tình cảm vẫn rất tốt.

Chúng tôi ngồi ăn một vài món, vừa ăn vừa nói chuyện câu được câu chăng. Nội dung cuộc nói chuyện khan như chiếc bánh mì trên bàn ăn. Ăn xong, bố khen Khương Nhuệ vài câu, rồi nhìn tôi. Khương Nhuệ xưa nay vẫn luôn biết quan sát sắc mặt người khác mà nói chuyện, nó đứng dậy nói: “Đường phố náo nhiệt quá, chị, em đi mua ít đồ chơi, hai người cứ ăn đi nhé.”

Chỉ còn lại tôi và bố đối diện. Một lúc không ai lên tiếng bố mới hỏi: “Mẹ con dạo này thế nào?”

“Rất tốt ạ.” Tôi thờ ơ nói, “Nghe mẹ nuôi nói còn có người theo đuổi mẹ tới cửa. Giá thị trường so với con đều rất tốt. Bố, không chừng mẹ tái hôn sớm hơn bố đấy.”

“Con nói bậy bạ gì thế!” Bố lập tức nghiêm mặt, “Bố nói rồi, bố sẽ không tái hôn. Người bạn cũ mấy chục tuổi rồi sức khỏe không tốt, bố chăm sóc một chút chẳng lẽ không được ư? Bố với người ta hoàn toàn thanh bạch, chính là mẹ con suy nghĩ linh tinh, trong mắt không chịu được một hạt bụi.”

Đúng vậy đúng vậy, cũng chỉ là một người bạn cũ, cũng chỉ là chăm sóc một chút...

Tôi cười nhặt trong lòng. “Người bạn cũ” trong lời nói của bố chính là mối tình đầu của bố, là người đã bỏ bố mà đi vì chê Nhiếp gia nghèo khó, là người có hộ khẩu nông thôn vừa xoay người đi lấy chồng một cái trở thành người thành thị. Cuối cùng, vật đổi sao dời, hai mươi năm sau, chồng của bà ấy thất nghiệp lại không may qua đời. Bà ta chịu không nổi nữa, bảy bảy bốn chín ngày của chồng còn chưa qua, bà ta đã đổ bệnh lăn ra ngất xỉu trước mặt Nhiếp Trình Viễn tiên sinh – đang trong đà phát lên như điều gặp gió.

Nhiếp tiên sinh đương nhiên động lòng, thương hoa tiếc ngọc, đưa bà ta về biệt thự, lại còn mời bác sĩ tới chữa bệnh. Thậm chí ngay cả con gái của bà ta cũng nhận làm con nuôi.

Mẹ tôi làm sao chịu được chuyện này? Năm xưa mẹ có thể mặc kệ sự phản đối của gia đình để lấy người làm công nghèo khổ là bố tôi thì hôm nay cũng có thể dứt khoát ly hôn.

Ông bố thân yêu của tôi còn nghĩ mình oan ức ư?

Thật nực cười.

Tôi không buồn tranh cãi với bố nữa. Những gì hai người họ nên nói cũng đều nói trước lúc li hôn rồi, giờ có nói thêm cũng chỉ tự khiến mình tức chết mà thôi. Tôi bưng tách trà lên uống: “Bố chỉ hỏi chuyện này thôi sao? Nếu không còn gì nữa thì con đi trước đây, Khương Nhuệ đang chờ con.”

Có lẽ thái độ này của tôi đã chọc giận bố, nhưng bố vẫn gắng kiềm chế: “Lần này bố tìm con là vì chuyện công việc của con. Lần trước con nói xin vào Thịnh Viễn, sau khi về nước con có đi làm không?”

Tôi lắc đầu: “Con không có ý định đi làm ở đó.”

“Nhà họ Thịnh hai năm nay đều hợp tác với bố, cũng không tồi. Bố vốn dĩ vẫn hay nói đùa với Thịnh Bá Khải là muốn dạy dỗ con thế nào cũng được.” Bố tôi có chút tiếc nuối, ngưng một chút rồi nói: “Có điều, con không làm việc ở đó cũng tốt. Hi Quang, con tới công ty của bố làm đi, tương lai công việc của bố đều giao lại cho con.”

Tôi không ngờ bố lại bàn tới chuyện này, nhất thời kinh ngạc.

“Bố biết mẹ con không thích con thân thiết với bố. Hừm, tính tình mẹ con...” Bố liếc nhìn tôi, rốt cuộc không nói nốt, dáng vẻ lo lắng: “Trước tiên đi theo bố học hỏi, con vốn không cần bắt đầu làm từ mấy chuyện vụn vặt này, lãng phí thời gian.”

Lời từ chối của tôi còn ở trong miệng thì đã nghe thấy bố nói tiếp: “Hi Quang, bố già rồi...”

“Bố biết mẹ con không thích con thân thiết với bố. Hừm, tính tình mẹ con...” Bố liếc nhìn tôi, rốt cuộc không nói nốt, dáng vẻ lo lắng: “Trước tiên đi theo bố học hỏi, con vốn không cần bắt đầu làm từ mấy chuyện vụn vặt này, lãng phí thời gian.”

Lời từ chối của tôi còn ở trong miệng thì đã nghe thấy bố nói tiếp: “Hi Quang, bố già rồi...”

Tôi muốn nói đâu có, bố còn trẻ đẹp như thế, nhưng vừa ngẩng đầu lại nhìn thấy tóc mai của bố đã có những sợi bạc trắng. Thân sắc bố có chút sa sút, dường như trong nháy mắt Nhiếp Trình Viễn năng nổ đã hoàn toàn trở nên già nua.

Bố tôi đâu đã đến năm mươi? Sao tóc đã bạc thế kia...

Lòng tôi mặc dù vẫn còn giận bố, hơn nữa còn cảm thấy khó chịu vô cùng. Những hình ảnh đẹp đẽ hồi còn nhỏ lại cuộn cuộn nổi lên trong đầu tôi, bố đối xử với tôi rất tốt. Khi tôi còn rất nhỏ rất nhỏ, bố thường cõng tôi trên lưng đi cả nửa thành phố để mua KFC cho tôi ăn. Sau này nhà tôi khá giả rồi, bố mẹ cũng càng ngày càng bận rộn, nhưng chỉ cần bố không phải đi công tác thì chiều tối hôm nào tôi đi học về cũng sẽ thấy bố ngồi đợi tôi ở cửa nhà.

Thế nhưng chính vì đang như vậy, cho nên việc bố phản bội mẹ và gia đình nhỏ này lại càng khiến tôi đau đớn. Tôi cố nén không suy nghĩ về những hình ảnh ấy nữa, cố chấp lắc đầu: “Mẹ không muốn con đi, con sẽ không đi.”

Giọng nói của bố vô cùng thương tâm: “Con vẫn không tin bố? Bố nói bao nhiêu lần rồi, mọi chuyện không như mẹ con con nghĩ!”

“Vậy tại sao bố không đuổi họ ra khỏi nhà!”

“... Đó dù sao cũng chỉ là một căn phòng nhà chúng ta không dùng tới, không có bất cứ lý do gì hết.” Bố có chút mệt mỏi, “Cô ấy còn phải làm một cuộc phẫu thuật nữa, làm xong bố sẽ không quan tâm tới cô ấy nữa.”

Cuối cùng, một câu nói của bố đã thành công khiến tôi cảm nhận sâu sắc nỗi đau nhức bao lâu nay. Nhưng nhìn bộ dạng uể oải của bố, tôi không thể nói ra được câu nào làm tổn thương bố, chỉ đành mạnh miệng nói một câu: “Vậy chờ khi nào bố bỏ mặc bọn họ, con sẽ để ý tới bố.”

Bố nhìn tôi, cuối cùng không biết làm gì ngoài thở dài: “Tính tình này của con cũng thật không biết giống ai. Thoạt nhìn có vẻ không biết tức giận là gì, nhưng thực ra con vừa bướng lại vừa cứng đầu. Con... haiz...”

by Sahara

~

Khương Nhuệ đi dạo một vòng quay về thì bố tôi đã đi rồi. Nó ngồi xuống hỏi tôi: “Chị, không sao chứ?”

Tôi lắc đầu: “Bố chị bảo chị tới chỗ bố làm, em thấy sao?”

Khương Nhuệ lo lắng hỏi: “Bác nói thế nào?”

Tôi kể lại một lượt cho nó, nó suy nghĩ một chút rồi bảo: “Chị, đi đi. Dù sao công ty cũng là tâm huyết của bác, chị tới đó cũng là đạo lý hiển nhiên. Hơn nữa, chị nghĩ xem, hai mẹ con mặt dày kia bám lấy bác là vì cái gì?”

Trên khuôn mặt trẻ tuổi của nó lộ ra một nụ cười khinh miệt không tương xứng chút nào: “Thứ mà họ càng muốn có, chị lại càng phải nắm lấy trong lòng bàn tay. Nhìn bọn họ không ăn được, thực ra cũng vui đấy chứ.”

“...” Tôi không nói gì, vỗ vai nó: “Em trai à, chị đã nói với em là tương lai em nhất định có tiền đồ chưa?”

Khương Nhuệ gật đầu nói: “Chị của em, em nhìn không vừa mắt bố chị từ lâu rồi. Bác gái chịu ầm ừc như thế nhưng vẫn nhẫn nại, không vì thế mà không cho chị qua lại với bác trai nữa, em chỉ là phận con cháu, cũng không nên tham gia vào. Nhưng mà tương lai nếu chị bị khi dễ, em nhất định là người đầu tiên tới gõ cửa nhà ông ấy.”

Tôi nhất thời cảm động, lao vào ôm lấy nó: “Em trai, em khiến chị có cảm giác rất an toàn a. Chị không lẽ đem em gả đi.”

Khương Nhuệ nghiêm mặt nhất thời không trụ vững, mặt đỏ bừng luống cuống giãi giụa: “này này, chị làm cái gì thế hả? Em đây không phải là để chị muốn ôm là được ôm ngay đâu...”

Chúng tôi ở Đức một thời gian sau đó lại sang Áo, hoàn thành kỳ hạn hai tháng du học, đáp máy bay về nước. Khương Nhuệ về Nam Kinh, chuẩn bị tới đại học F ở Thượng Hải nhập học, còn tôi thì về Vô Tích.

Vừa về tới nhà tôi liền bị mẹ mắng: “Còn biết đường về à, nói đi, ra ngoài hai tháng, gọi về nhà mấy lần hả?”

Tôi sầu sầu đau khổ nói: “Hic, con không dám gọi về.”

Mẹ kinh ngạc hỏi: “Vì sao?”

“Đồ ăn nước ngoài quá khó ăn, con sợ nói chuyện qua điện thoại mẹ biết con gây đi lại lo lắng.”

“...” Mẹ tôi dở khóc dở cười.

Tôi ở nhà ăn một bữa thịt kho tàu, rồi bị mẹ đưa đi gặp mẹ nuôi. Tôi nhận mẹ nuôi từ khi còn nhỏ, tình cảm giữa chúng tôi tốt vô cùng, chỉ có điều số lần gặp nhau rất ít. Mẹ nuôi đã định cư ở Bắc Kinh từ lâu, hàng năm chỉ quay về Vô Tích ít ngày mà thôi.

Tới nhà mẹ nuôi, tôi biếu mẹ quà đi du lịch châu Âu, sau đó mẹ nuôi hỏi tôi chuyện học hành công việc. Được một lúc thì tôi bị mẹ đuổi ra ngoài, chắc mẹ có chuyện muốn nói với mẹ nuôi. Thế là tôi chạy ra ngoài sân chơi với con mèo con.

Trên đường về nhà, mẹ vẫn như đang suy nghĩ chuyện gì. Buổi tối trước khi đi ngủ, mẹ đột nhiên gọi tôi: “Hi Quang, lần trước con nói muốn tự tìm việc, tìm được chưa?”

Tôi buồn bực: “Mai con đi nộp hồ sơ.”

Mẹ bỗng nhiên không nói gì nữa, một lát sau mới lên tiếng: “Thời gian con đi châu Âu, bố con có tới tìm mẹ.”

“Dạ?”

Mẹ lại không nói nữa, bỗng nhiên thở dài: “Đi đi.”

Tôi giật mình: “Mẹ để con tới chỗ bố làm việc ư? Bố có phải lại làm sai gì rồi không? Con không có đồng ý đâu.”

Mẹ cười: “Tôi đương nhiên biết cô không đồng ý, nếu không thì vị Nhiếp tổng đó đâu có tức giận tới tìm tôi chứ.”

Lòng tôi bỗng nhiên có một chút hy vọng nho nhỏ, cẩn thận thăm dò: “VẬY.... bố mẹ nói chuyện rất tốt ạ?”

Mẹ ngậy ra một lúc, bình tĩnh nói: “Nhà chúng ta và Thịnh gia cách đây mấy năm có hợp tác đầu tư một dự án xí nghiệp ở Tô Châu, con trước hết tới đó làm đi, thực hành những gì được học.”

Tôi thực sự không biết giữa bố mẹ đã thỏa thuận cái gì, nhưng tôi bỗng nhiên cảm thấy, có lẽ lời bố nói là thật. Bố chỉ là thương hại người đàn bà kia mà thôi, quan hệ của bố mẹ hiện giờ có vẻ như đã có chuyển biến tốt đẹp. Cho dù hiện giờ mẹ vẫn còn khó chấp nhận nhưng nếu như bố nhận sai, biết đâu hai người lại có thể quay về với nhau. Như vậy thì tôi còn gì hài lòng hơn nữa.

Trong lòng tôi hy vọng mỗi lúc một lớn dần, dùng hết sức gặt đầu đồng ý với sự sắp xếp của bố mẹ.

Vì vậy một tuần sau, tôi liền kéo hành lý, ôm hy vọng về sự đoàn tụ của bố mẹ, vui vẻ tới Tô Châu, bắt đầu cuộc sống có trách nhiệm với chính mình.

14. Chương 14

Tôi công tác ở bộ phận tài vụ, bởi vì lúc trước đi thực tập tôi làm bên kế toán viên cao cấp cho nên đối với công việc này cũng tương đối quen thuộc. Hơn nữa, một phần là vì thời điểm bố tôi gây dựng sự nghiệp, mẹ tôi cũng bắt đầu làm ở vị trí này. Mẹ tôi rất am hiểu về tài vụ và hoạt động vốn, bố tôi thì sành sỏi về quản lý sản xuất và thị trường tiêu thụ.

Phòng tài vụ thực ra cũng không có gì hay ho để nói. Trưởng phòng sắp xếp cho một nhân viên tên là Âu Kỳ Kỳ giúp đỡ tôi. Công việc của tôi hiện tại chỉ là ngồi bên cạnh xem anh ta làm sổ sách, nắm rõ các quy trình công nghệ thông tin, các phần mềm tài chính, học tập bọn họ viết các bản báo cáo.

Có một điều bất ngờ là công ty tôi có khu nhà nhân viên – hẳn hai tòa nhà cao tầng hoành tráng. Có lẽ là ngày trước mua được với giá rẻ chăng? Đương nhiên phí cứ trú là triết khấu từ tiền lương mà ra. Khi tôi biết được tiền lương của tôi và của đồng nghiệp thì tôi cảm thấy khoản chiết khấu này rất mờ ám. Có đôi khi nghe thấy đồng nghiệp than oán thì tôi lại cảm thấy chột dạ.

Ký túc công nhân viên mỗi tầng đều có một căng tin, vì vậy mỗi ngày hành trình của tôi đều biến thành: từ ký túc tới công ty – quay về ký túc ăn – tới công ty – quay về ký túc đi ngủ.

Ân Khiết oán giận nói: “Không ngờ đi làm rồi mà vẫn như đi học, trước đây ở trường đi là đường thẳng nói ba điểm, bây giờ đi là đường thẳng hai điểm(*). Trời ạ, tốt xấu thế nào thì trường học cũng cách trung tâm thành phố không xa lắm, còn đường này ở đây ra khỏi cửa ngay cả một cái quán nước cũng chẳng thấy đâu.”

(*) đường thẳng ba điểm: trường học – ký túc – căng tin; đường thẳng hai điểm: công ty – ký túc.

Ân Khiết là bạn cùng phòng của tôi, ngoài ra còn một người nữa tên là Vạn Vũ Hoa làm ở phòng kinh doanh và marketing, chúng tôi đều cùng khóa tốt nghiệp năm nay. Ba người chúng tôi ở trong một căn phòng dành cho bốn người, cái giường còn lại bỏ không.

Ân Khiết có khuôn mặt đáng yêu, là một cô gái Sơn Đông nhanh nhẹn thẳng thắn, trái ngược với Vạn Vũ Hoa lúc nào cũng trầm mặc ít nói, quê cô ấy ở Thành Đô nhưng kỳ lạ là không thích ăn cay.

Đi làm không có gì tốt, cũng không có gì không tốt, chỉ có đồ ăn trong căng tin lại khiến người ta thống khổ vô cùng. Sau mấy ngày ăn ở đây tôi sâu sắc ý thức được mình sai rồi – tôi đã nói oan cho căng tin trường tôi rồi. Đó tuyệt đối không phải là căng tin khó ăn nhất Trung Quốc!

Nơi khó ăn nhất đang đợi mọi người ở đây nè!

Vì thế, đi ra ngoài tìm quán ăn ngon là chủ đề chính trong đám người chúng tôi.

Tôi đi làm được mấy ngày thì lập tức gọi điện về nhà phàn nàn với mẹ về mấy món ăn khó nuốt trong căng tin, bảo với mẹ về khi nào tôi nghỉ quốc khánh nhất định phải bồi bổ lại cho tôi, làm một bàn thức ăn thịnh soạn đợi tôi sẵn.

Thật không ngờ là tôi suy nghĩ quá ngây thơ. Công việc ở phòng tài vụ quả đúng là một trong những công việc đau thương nhất quả đất. Cứ mỗi khi tới những kỳ nghỉ lớn thì chúng tôi lúc nào cũng bị mắc kẹt trong đám người tới linh tiền. Các phòng ban khác đã thả người rồi, còn phòng tài vụ chúng tôi thì chưa thể, bởi vì ngày phát tiền đều vào cuối tháng hoặc ngày mồng một mồng hai đầu tháng.

Vì thế, tôi chỉ có thể về nhà sau khi đã tăng ca tới tận mồng hai. Theo quy định, tăng ca vào ngày quốc khánh thì tiền lương sẽ gấp ba lần nhưng mà tôi chẳng đại gì mà bỏ phí thời gian nghỉ ngơi của mình để làm thêm cả. Tôi mặt dày lựa chọn bỏ luôn bốn ngày tăng ca, trưởng phòng có vẻ không vừa ý, chau mày ký giấy chấp nhận cho tôi. Tôi rạo rực vui vẻ ba chân bốn cẳng chạy về nhà lao vào vòng tay mẹ. Vấn đề là chín ngày ở nhà ăn uống no say đồ ăn ngon mẹ làm rồi, đến lúc quay về công ty tôi mới phát hiện ra mình đã không theo kịp thời đại mất rồi.

Chủ đề bán tán hiện giờ không còn là mấy thứ đồ ăn khó nuốt trong căng tin nữa, mà thay vào đó lại là về trai đẹp.

“Tin độc này, nghe nói vị phó tổng mới đến trước đây là bác sĩ ngoại khoa, vừa đẹp trai vừa tài giỏi, lại còn có phong độ.”

“Thật ư? Sao biết?”

“Haizz... Cậu không biết đâu, tôi có một người bạn học làm việc trên tổng công ty Thịnh Viễn ở Thượng Hải, tuần trước nó gọi điện về nói, giám đốc Lâm của bọn họ bị điều động tới chỗ chúng ta, bọn họ đang đau lòng chết đi được kia kìa. Sau đó mình mới thăm dò một hồi.”

“Ồ, sao anh ta là bác sĩ mà lại tới chỗ chúng ta làm việc?”

“Sao mà mình biết được chứ, chỉ biết anh ta vốn dĩ là bác sĩ ngoại khoa nổi tiếng thôi, kết quả không hiểu vì sao lại tới Thịnh Viễn làm giám đốc kinh doanh, rồi đột nhiên lại bị điều về đây.”

“Haizz. Các cậu nói xem, từ tổng công ty bị điều về chỗ chúng ta thì tính là thăng chức hay giáng chức?”

“Cái này thật khó mà nói.”

“Ồi dào, cái đó không quan trọng, quan trọng là anh ta rất đẹp trai”

Bàn ăn chúng tôi toàn là sinh viên nữ mới tốt nghiệp, vẫn còn cái sở thích tám chuyện, nhưng mà rõ ràng là không dám trắng trợn như hồi còn đi học nữa. Dù sao cũng là việc liên quan tới cấp trên cho nên ai cũng giữ lại suy nghĩ của riêng mình. Có điều, ý ngoài lời thì ai cũng đã nghe ra được hết rồi.

Từ trưởng phòng thuộc tổng công ty trở thành phó tổng chi nhánh, dù thế nào nghe cũng không giống thăng chức lắm. Tôi vừa ngồi gặm xương cá không mùi vị vừa hứng thú lắng tai lên nghe bọn họ nói chuyện. Không kiềm chế được tôi quay sang hỏi Ân Khiết: “Cậu tới xem chưa?”

Ân Khiết đắc ý nói: “Phó giám đốc Lâm là quản lý trực tiếp của chúng ta đấy, bản cô nương có thể gặp bất cứ lúc nào.” Đắc ý xong cô ấy lại nói: “Nhưng mà người ta còn chưa tới, vậy xem cái đầu nhà cậu.”

Từ trưởng phòng thuộc tổng công ty trở thành phó tổng chi nhánh, dù thế nào nghe cũng không giống thăng chức lắm. Tôi vừa ngồi gặm xương cá không mùi vị vừa hứng thú lắng tai nghe bọn họ nói chuyện. Không kiềm chế được tôi quay sang hỏi Ân Khiết: “Cậu tới xem chưa?”

Ân Khiết đắc ý nói: “Phó giám đốc Lâm là quản lý trực tiếp của chúng ta đấy, bản cô nương có thể gặp bất cứ lúc nào.” Đắc ý xong cô ấy lại nói: “Nhưng mà người ta còn chưa tới, vậy xem cái đầu nhà cậu.”

Tôi hết chỗ nói, tán phét cả ngày người ta còn chưa có tới, hưng phấn quá sớm! Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, cả công ty toàn là các bác trung niên, tự nhiên lần này lại có anh phó giám đốc trẻ tuổi lại còn đẹp trai.

Haizz...

Tôi cũng không kiềm chế được bản thân chờ mong!

Mặc dù công chúng vô cùng chờ mong, nhưng vị phó tổng chưa thấy mặt mũi kia vẫn chưa tới cho nên trọng tâm cuộc nói chuyện của chúng tôi một lúc sau lại quay trở về vấn đề thường nhật – công việc và căng tin.

Xí nghiệp chúng tôi nằm ở một vị trí khá hẻo lánh trong khu công nghiệp, xung quanh ngay cả một chỗ đi dạo cũng không có. Ký túc xá còn không có cả internet, tan ca xong rồi làm gì là chuyện mà mọi người đều suy nghĩ vô cùng khổ não.

Sau này chúng tôi tiếp thu kinh nghiệm của các bậc tiền bối. Ở cơ quan, nhân lúc rảnh rỗi thì down vài bộ phim ngắn, mang về ký túc tới xem.

Nghe thì có vẻ buồn chán, nhưng tôi phát hiện tôi lại thích những ngày như thế đã man ý, cảm giác vô cùng thanh tịnh, lại bình dị. Quan hệ đồng nghiệp cũng không đến nỗi nào, cũng có thể học tập được nhiều điều từ công việc này.

Hôm nay tan ca, tôi ngồi trong ký túc cầm di động lên mạng. Ân Khiết bỗng nhiên kéo tôi và Vũ Hoa ra xem bộ phim thần tượng của cô ấy. Tôi thì chẳng thể nào xem vào, cảm thấy vô cùng mệt. Nhưng bộ phim này quả thật rất hay, tình tiết chặt chẽ hồi hộp, tôi lập tức bị cuốn hút.

Thế nhưng đến thời khắc quan trọng nhất...

Thì hết!

Ân Khiết hét toáng lên: “Thôi chết, mình down thiếu một tập.”

“...” Tôi và Vũ Hoa phối hợp lắc đầu.

“Kéo búa bao! Ai thua thì tới phòng làm việc down tiếp nha.”

Tôi và Vũ Hoa đều không đồng ý, “Phim của cậu sao bắt chúng mình đi down.”

Ân Khiết đau lòng nhìn chúng tôi: “Các cậu đều xem hết mấy tập rồi còn gì, đi down một tập mà đã kêu oái oái rồi. Chị em thế đấy!”

Được rồi, vậy là oản tù tì.

Sau đó tôi thua.

Tôi cầm usb lén lút chui vào phòng làm việc. Hiện giờ không phải cuối tháng, công việc phòng tài vụ tương đối nhàn cho nên không có người tăng ca. Tôi không bật đèn, nhẹ nhàng kéo cái ghế ngồi vào, mở máy vi tính, lập tức vào ngay trang down phim.

Theo quy định bắt thành văn của công ty, máy tính và đồ dùng tốt đều là cho các công nhân viên thâm niên dùng. Nhân viên mới chúng tôi chỉ được dùng máy tính cũ chẳng biết là đã qua bao nhiêu đời rồi nữa cho nên bình thường rất hay gặp phải sự cố.

Tôi down được khoảng một nửa, mạng đột ngột bị cắt! Chắc chắn mạng lại nghẽn rồi! Tôi đành phải đi vào bàn làm việc ở phía sau, dùng máy chủ để down lại từ đầu.

Chính cái lúc tôi chui vào trong, một tiếng “tách” vang lên, đèn trong phòng được bật sáng. Tôi giật mình hoảng sợ, ngồi thu lu không dám động đậy dưới gầm bàn. Một lúc sau, tôi nghe được tiếng bước chân thong

dong bình thản đi vào, mỗi lúc một gần, rồi một đôi chân mặc quần tây phẳng phiu xuất hiện giữa đường nhìn của tôi. Tôi sợ hãi ngẩng lên, một đôi mắt thăm sâu nhìn chăm chăm tôi.

Có lẽ là do tôi ngồi dưới gầm bàn nhìn lên, cho nên cảm thấy ánh mắt anh ta vô cùng bức bách.

Anh ta chỉ nhìn tôi như thế, không nói câu nào.

Chúng tôi cứ im lặng như vậy mà quan sát đối phương.

Rất lâu...

Bỗng nhiên tôi nhớ ra mình vẫn đang ngồi xổm dưới gầm bàn, lập tức luống cuống đứng dậy, ho khan một tiếng, chột dạ hỏi anh ta: “Hình như tôi chưa gặp anh bao giờ, anh không phải nhân viên công ty tôi, sao lại ở đây?”

Hình như tôi lại gặp ảo giác rồi. Tôi cảm thấy sau khi nghe tôi hỏi, ánh mắt anh ta liền sa sầm xuống.

“Chưa từng gặp tôi...” Anh ta nhìn chăm chăm tôi, phun ra từng chữ một, “Cô đương nhiên chưa từng gặp tôi.”

Nói xong, anh ta thu lại ánh nhìn, bất ngờ quay người đi mất.

Tôi há hốc mồm nhìn anh ta biến mất như thế, mãi cho tới khi máy tính phát ra tiếng bíp báo hiệu đã down xong, tôi mới khôi phục tinh thần.

15. Chương 15

Trở lại ký túc xá tôi vẫn còn mơ hồ. Ân Khiết đoạt lấy usb trong tay tôi, vội vàng copy vào máy tính mở ra xem, sau đó còn oán trách tôi: “Cậu làm gì mà chậm thế hả?” Tôi thần thờ đáp: “Mình đang ở trong phòng download thì đột nhiên xuất hiện một người đàn ông, rồi anh ta lại đột ngột biến mất.” Ân Khiết lập tức click tạm dừng, quay đầu hỏi một câu then chốt: “Cuộc gặp gỡ tình duyên? Đẹp trai không?” Vẫn may mà phản ứng của Vũ Hoa vẫn còn tương đối bình thường, lo lắng nói: “Cậu bị tóm được sao? Hic. Người của bộ phận nào thế? Liệu người ta có đi báo cáo với cấp trên không?” “Không biết là ai, chắc là không phải người của công ty chúng ta công ty đâu.” Chắc vậy đi, chứ với vẻ bề ngoài nổi bật như thế làm gì mà tôi không có ấn tượng cho được. “Thôi kệ đi, xem phim thôi.” Tôi lắc đầu, quyết định ném cái chuyện quái quỷ này ra sau đầu. Hôm sau vừa tới cơ quan, tôi liền nhận được tin nhắn của Ân Khiết: “Trời ơi, Hi Quang, phó tổng của chúng ta tới rồi. Đẹp trai đến kinh thiên động địa. Mau tới xem đi nhanh lên.” Ân Khiết vốn xưa nay có kiểu nói phóng đại quá nhưng tôi vẫn bị chuyện này làm cho tò mò vô cùng. Bản thân là một nhân viên tài vụ bị tiền làm cho đầu óc choáng váng, tôi cảm thấy mình có quyền lợi bỏ ra mười phút đi xem anh chàng đẹp trai kia. Vì thế, tôi tiện tay cầm tập tài liệu, giả bộ đi tới bộ phận quản lý, chạy đi tìm Ân Khiết. Trước tiên tôi đứng cạnh bàn làm việc của Ân Khiết giả vờ giả vịt nói chuyện một hồi, sau đó đợi đến khi cô ấy hấp háy mắt mấy cái ra hiệu, tôi mới liếc sang phòng phó tổng thăm dò. Sau đó tôi lập tức tuyệt vọng. saharavuong.wordpress Người ngồi bên trong phòng sau tấm cửa kính trong suốt kia khiến tôi nhớ tới thân hình cao ngất thỉnh thoảng xuất hiện trước mặt tôi đêm qua tại phòng làm việc. Tôi chậm rãi quay đầu lại, hạ thấp giọng than khóc với Ân Khiết: “Xong đời rồi.” “Sao thế?” Ân Khiết dường như vẫn còn chìm đắm trong niềm vui sướng: “Chẳng nhẽ cậu nhất kiến chung tình với phó tổng Lâm rồi à? Từ nay về sau trọn đời trọn kiếp xong à?” Tôi bị cô ấy làm cho mịt mờ, quyết định không nói cho cô ấy biết vị phó tổng Lâm kia là người đàn ông mà tôi gặp tối qua. Chứ cứ nhìn theo cái trình độ bà tám của cô ấy thì không biết được buổi chiều tôi lại nghe được cái chuyện kinh khủng gì nữa. Haizz... Tôi rời khỏi phòng làm việc của cô ấy. Để lại cho cấp trên ấn tượng đầu tiên như vậy, tôi thấy con đường công tác của tôi sau này còn nhiều khó khăn lắm đây. Không thể không nói, linh cảm của tôi vô cùng chuẩn xác. Một tuần sau, tôi liền được linh hội nguy cơ thất nghiệp đầu tiên: tôi ký tên lên sổ tài khoản, nhằm đô la thành nhân dân tệ. Tuy rằng tôi là người ký tên, nhưng mà sổ sách không phải do tôi làm. Tôi vừa gia nhập công ty, còn đang ở trong giai đoạn thử việc, công việc quan trọng vẫn do nhân viên cũ quản lý, những người mới vào làm chỉ đi theo quan sát sau đó ký tên đóng dấu là được. Thế nhưng trong tình huống này, tôi đương nhiên không

thể thiếu nghĩa khí như thế. Người phụ trách hướng dẫn tôi – chị Âu Kỳ Kỳ đã sợ đến đỏ hoe cả mắt, gấp cùng tôi đi điều tra nguyên nhân. Sau đó chúng tôi nhanh chóng phát hiện hóa ra người của bộ phận vật tư đưa hóa đơn tới là đô la Mỹ, trên hệ thống máy vi tính cũng trùng khớp là đô la. Trong khi đó, hợp đồng ấn định là nhân dân tệ. Dựa vào quy định của công ty, chúng tôi lẽ ra phải tiến hành kiểm tra, đối chiếu. Nhưng xét tình hình thực tế, bộ phận tài vụ mỗi ngày đều làm nhiều sổ sách như vậy, có ai tự bỏ công ra mà đi kiểm tra tài liệu. Xác suất xảy ra sự cố như vậy thực sự rất nhỏ. Bởi vì phòng vật tư viết hóa đơn thì ít nhất cũng phải qua tay một người khác xét duyệt, hóa đơn gửi tới phòng tài vụ chúng tôi lại phải qua một người nữa xét duyệt rồi cuối cùng mới có người ký. Vậy mà, chuyện nhầm lẫn này vẫn xảy ra được. Vấn đề mấu chốt hiện giờ là giải quyết vụ việc này thế nào. Nhưng mà, hiển nhiên mọi người đều đang suy nghĩ xem làm thế nào để đùn đẩy trách nhiệm đi. Nhân viên phòng vật tư tới phòng tài vụ chúng tôi nói chuyện. Vốn dĩ mọi người đều muốn bàn bạc êm thấm nhưng cuối cùng không hợp ý nhau, hai bên bắt đầu lớn tiếng chỉ trích đối phương. Sau đó, anh nhân viên của phòng vật tư kia rất thản nhiên nói: “Âu Kỳ Kỳ, chữ ký đó cũng đâu phải của chị. Chị cuống vậy làm gì chưa?” Không biết là muốn ly gián hay đùn đẩy trách nhiệm, anh ta nhìn về phía tôi, lại nhìn tờ hóa đơn có chữ ký của tôi: “Ai làm người nấy chịu.” Tôi tuy rằng sốt ruột, nhưng thực ra không có sợ hãi. Tôi không muốn nói gì nhưng thái độ của bọn họ thật khiến người ta không vui. Tôi đang định mở miệng thì Âu Kỳ Kỳ đã tranh tôi lên tiếng trước: “Là tôi làm, tiểu Nhiếp chỉ đóng dấu mà thôi.”

~~ saharavuong.wordpress

Tôi cảm động, trong lòng thầm nghĩ tivi và tiểu thuyết thật không chân thực, trên đời này người tốt rất nhiều, đâu ra mà lắm người đa mưu quỷ kế như vậy được chứ. Tôi nói: “Trách nhiệm thuộc về bên Tài vụ thì tôi xin chịu. Còn trách nhiệm liên quan của những người khác tôi không thể nhận.” saharavuong.wordpress Âu Kỳ Kỳ đang trong giai đoạn cân nhắc thăng chức lên trưởng phòng kế toán, nghe thấy tôi nói vậy thì tỏ ra cảm kích nhìn tôi, chị ấy nói: “Em chỉ là người mới, không hiểu những việc này. Hiện tại chúng ta cũng không cần truy cứu xem trách nhiệm thuộc về ai. vấn đề then chốt hiện giờ là làm thế nào để lấy được khoản tiền kia về. Trưởng phòng chúng ta đi công tác rồi, mai mới về được.” Mọi người đang tìm cách xoay sở thì Âu Kỳ Kỳ nhận được điện thoại, buông điện thoại xuống, chị ấy trắng bệch mặt nói: “Phó tổng biết rồi.” Nếu cấp trên đã biết, việc này phỏng chừng sẽ không cần chúng tôi quản nữa. Người của phòng vật tư cũng quay về. Nửa tiếng sau, Âu Kỳ Kỳ lại nhận được điện thoại, nghe xong, chị ấy nói với tôi: “Thủ quỹ nói đối phương đồng ý trả lại tiền cho chúng ta rồi.” Tôi thở dài một hơi, Âu Kỳ Kỳ cũng vậy. Nhưng trên mặt chị ấy một chút vui mừng cũng không thấy đâu. Kể cũng đúng, để lại cho phó tổng mới ấn tượng tốt đẹp đến thế này, mai sau tiền đồ của chị ấy coi như khó mà thành công. Chị ấy vẫn luôn rất tốt, rất nhẫn nại với tôi, tôi nói: “Kỳ Kỳ, chuyện này nếu như phó tổng có hỏi tới, chị cứ nói là em làm nhé.” Âu Kỳ Kỳ ôm hy vọng mong manh nói: “Chắc là phó tổng không hỏi tới đâu, dù sao chuyện cũng giải quyết xong rồi.” Nhưng mà huy vọng ấy đâu có thành thật. Trước giờ tan ca, nhân viên cả ba phòng đều bị gọi tới yết kiến phó tổng. Lúc chúng tôi đi vào, phó tổng Lâm đang duyệt tài liệu, dáng vẻ thông dong khiến tôi nghĩ tới chữ ký của anh ta trên sổ tài khoản – Lâm Tự Sâm – ba chữ ấy cũng khiến người ta có cảm giác rồng bay phượng múa. “Mời ngồi.” Giọng nói của anh ta vô cùng ôn hòa. Chúng tôi nhìn nhau chốc lát, không ngờ tới nhận tội mà còn được cấp trên đãi ngộ tốt như vậy. Mọi người chần chừ, cuối cùng ngồi xuống sô pha. Ký văn kiện xong, Lâm phó tổng ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thẳng về phía tôi. Ánh mắt lúc này hoàn toàn không ăn khớp với giọng nói ấm áp khi nãy. Tôi giật mình, dè dặt nhìn lại, thấy anh ta đã di chuyển ánh mắt sang những người khác, giọng nói vẫn nhu hòa thông dong: “Tôi hy vọng đây là lần cuối cùng.” Giọng điệu không cao không thấp, bình thường nhàn nhạt, nhưng lại khiến cho người ta không dám nhiều lời. Sau đó anh ta nhìn lên chữ ký trên quyển sổ. “Cô Nhiếp này, tôi nghĩ cô rõ ràng là không thích hợp làm công việc tài vụ.” Anh ta muốn gì thế? Không phải là sẽ đuổi việc tôi đấy chứ? Tôi sợ hãi. Anh ta cụp mi mắt, đáy mắt không chút gợn sóng, nói: “Từ hôm nay cô chuyển tới phòng quản lý.” Tin này không khỏi làm tôi kinh hãi, những người còn lại cũng nhìn tôi bằng ánh mắt khiếp sợ. Điều tới phòng quản lý? Là chuyện gì xảy ra thế này? Phòng quản lý là nơi anh ta trực tiếp phụ trách. Tôi tới đó làm việc chẳng phải sẽ là cấp dưới trực tiếp của anh ta sao? Cái này cũng gọi là hình phạt ư? Tôi nhận ra trong ánh mắt của những người khác tràn ngập sự nghi hoặc và phỏng đoán. Tôi không kiềm chế được lên tiếng hỏi: “Vì sao?” “Vì sao?” Anh ta nhìn về phía tôi, ánh mắt rốt cuộc cũng ấm áp hơn, nói: “Cô Nhiếp, cô còn đang thử việc.”

16. Chương 16

Tôi chuyển tới phòng Quản Lý trong trạng thái vẫn còn chưa hết choáng váng.

Đây cũng chính là nơi làm việc của Ân Khiết.

Ông chú béo phệ Vương Tề – trưởng phòng Quản lý cho tôi một cảm giác hoàn toàn khác với trưởng phòng tài vụ của tôi trước đây. Chú ấy rất nhanh nhẹn nhanh miệng, có tài ăn nói. Sau khi giới thiệu qua một lượt toàn bộ nhân viên trong phòng, chú ấy kéo tôi tới trước mặt phó giám đốc Lâm vừa đi vào từ cửa lớn.

“Lâm tổng, tiểu Nhiếp đã chính thức chuyển tới đây rồi, anh xem sắp xếp cho cô ấy làm công việc gì?”

Phó giám đốc Lâm không buồn liếc mắt, nói: “Anh sắp xếp đi!”

Vương Tề thử thăm dò: “VẬY trước tiên cứ để tiểu Nhiếp tới phòng tư liệu chỉnh lý hồ sơ sổ sách?”

Phó giám đốc tùy tiện gật đầu rồi đi vào phòng làm việc.

Thế là sau đó, tôi phải đi chỉnh lý hồ sơ.

Tới nơi mới biết được công việc này kinh khủng tới cỡ nào. Tài liệu của công ty chẳng hiểu đã bao lâu rồi không được sắp xếp thu dọn lại, bừa bãi lộn xộn hết cả. Suốt một ngày lẫn lộn trong đó, cả người tôi bám đầy bụi bặm.

Ngày hôm sau, Ân Khiết và Vũ Hoa thấy tôi thật sự đã bận đến tối mắt tối mũi cho nên tan ca liền tới giúp tôi một tay.

Khả năng thích ứng của con người quả đúng là vô cùng cao. Ngày đầu tiên tôi còn ngại bẩn, nhưng hôm nay thì nhìn thấy cũng coi như không có. Ân Khiết và Vũ Hoa đi mua đồ uống, tôi mặc kệ hình tượng ngồi bệt xuống đất, vừa đóng hồ sơ vừa khe khẽ hát, à, chính là ca khúc lúc trước tôi và Khương Nhuệ học được.

Nghe thấy tiếng cửa mở, tôi không hát nữa, cũng không buồn ngẩng đầu lên: “Hết mất phong bì đựng hồ sơ rồi, mang giúp mình cái chồng phong bì ngoài cửa đó vào đây với.”

Hoàn toàn không hề có động tĩnh.

Tôi cảm thấy kỳ lạ, bèn ngẩng đầu. Lúc ấy mới phát hiện, đứng cạnh cửa là phó giám đốc Lâm.

Tôi vội vàng đứng dậy: “Phó giám đốc... thật không phải, em tưởng Ân Khiết quay về.”

Anh ta liếc qua tôi, tiện tay cầm lấy một tập hồ sơ. Trong lúc tôi còn tưởng anh ta tới lấy hồ sơ rồi cứ thế lẳng lặng đi luôn thì anh ta bỗng lên tiếng: “Cô rất hài lòng ư?”

Lần trước đi down phim bị anh ta tóm được, sau đó lại còn mắc lỗi, khó có thể tạo cho anh ta hảo cảm, tôi lập tức tỏ thái độ tích cực mà đáp: “Rất tốt ạ, thực ra có hơi mệt nhưng mà có mẹo thì thu xếp cũng rất nhanh ạ.”

Lại là một bầu không khí tĩnh lặng.

Sau đó, tôi nghe thấy có tiếng cười khẽ, anh ta xoay người đi ra ngoài.

Chẳng mấy chốc, Ân Khiết và Vũ Hoa đẩy cửa đi vào, vừa đi vừa nói chuyện: “Phó giám đốc Lâm thật đúng là người tốt nha, vừa nãy chúng mình chào hỏi anh ấy, anh ấy mỉm cười một cái. Trời ơi, cuối cùng mình cũng hiểu được cái gì gọi là “như mộc xuân phong”(*)!”

(*) như được tắm trong gió xuân; cảm giác ấm áp, khoan khoái dễ chịu.

Vũ Hoa nói: “Mình lại cảm thấy anh ta cũng không phải là người dễ tiếp cận đâu. Cậu xem Tướng Á ở cùng bộ phận với các cậu ấy, cô ấy có thể đùa cợt với Trương tổng, nhưng mà lại không dám làm thế với Lâm tổng.”

“Haizz. Nói như vậy cũng đúng, nhưng mà người ta phong độ như thế, lại còn rất điềm đạm.”

Tôi ngừng tay, nghiêm túc tự hỏi bản thân: phó giám đốc Lâm mà hai cô ấy đang bàn tán có phải chính là phó giám đốc Lâm mà tôi biết hay không?

Ba ngày sau, tôi cũng rút ra được kết luận, đó đâu phải là cùng một người, chính xác mà nói thì không phải người!

Tôi vốn tưởng sau khi hoàn tất công việc sắp xếp hồ sơ giấy tờ thì mọi việc sẽ dễ dàng hơn một chút. Ai ngờ, phó giám đốc Lâm đó lại giống như đột ngột phát hiện ta tôi. Nếu như mấy ngày trước anh ta còn coi như không thấy tôi, thì bây giờ lại thẳng tay mà tận dụng triệt để tôi. (*)

(*) Nguyên văn “vật tận kỳ dụng”: tận dụng triệt để, không để lãng phí. Tương đương: “Lành làm gạo, vỡ làm môi, lồi thoi làm thìa”

Tăng ca mỗi ngày đều là tôi, chân sai vặt cũng chính là tôi! Cái gì mà “như mọc xuân phong”, ôn hòa lễ nghĩa, coi tôi là người mù thành ngữ chắc?”

Đây là còn chưa kể, hôm nay, ngoảnh đi mới có một đồng nghiệp xin nghỉ, thì ngoảnh lại tôi đã bị anh ta gọi vào phòng làm việc.

“Báo cáo số liệu này sai rồi, cô làm lại một bản khác cho tôi.”

Tôi nhận lấy bản báo cáo, mở ra xem, cảm thấy khó hiểu. Đây rõ ràng là bản báo cáo dự thảo do Tưởng Á làm. Cô ấy làm xong mới xin nghỉ, vừa mới nộp được mười phút chứ mấy.

Nhanh như thế mà anh ta phát hiện ra sai ư?

“Phần chi tiêu bị sai, cô kiểm tra lại lần nữa, đem đối chiếu với số liệu mà các bộ phận khác gửi lên.”

“Phó tổng, cái này là Tưởng Á phụ trách.” Tôi run run nói, “Em chưa từng làm loại báo cáo này bao giờ.”

“Vậy sao???”

“Đúng vậy.” Tôi cố sức gật đầu.

“Vậy thì học tập một chút.” Anh ta hời hợt nói, “Tôi tin tưởng cô sẽ nhanh chóng tìm ra được mẹo.”

Đến lúc đi ăn trưa, tôi liền gọi một phần cơm nhiều hơn bình thường.

Vũ Hoa nhìn tôi tỏ vẻ khiếp sợ: “Hi Quang cậu không sợ béo hả?”

“Làm nhiều thì phải ăn nhiều! Hôm nay đảm bảo mình lại phải tăng ca cho mà xem! Trước hết phải tích trữ năng lượng đã.”

Ân Khiết bỗng nhiên cúi đầu lại gần nói: “Hi Quang, trưa nay Tưởng Á sắc mặt rõ ràng rất xấu, cô ấy phải đi ra ngoài gấp, việc này phó giám đốc giao lại cho cậu cũng bình thường mà.”

Tôi ngẩng đầu lên khỏi bát cơm: “Đâu riêng gì ngày hôm nay chứ, sao mình lại cảm thấy cô ta...”

“Cô ta nhằm vào cậu? Này này, ai bảo cậu là do đích thân phó giám đốc Lâm “khâm điểm”(*) gọi tới chứ, cô ta nhất định là có ý đồ rồi.”

(*) khâm điểm: hành động đích thân vua làm, từ thường dùng trong thời cổ đại.

Vũ Hoa cũng phụ họa: “Đúng vậy Hi Quang, phó giám đốc Lâm bỗng nhiên điều động cậu từ phòng tài vụ tới phòng quản lý, rất nhiều người có ý kiến đấy.”

“...”

Thực ra ngay từ đầu tôi cũng cảm nhận được ánh mắt mờ ám của mọi người với tôi. Có điều, lúc tôi vừa tới phòng quản lý thì lại bị đưa tới phòng chính lý hồ sơ, sau đó lại còn liên tục phải tăng ca làm đêm. Vì thế, những ánh mắt nhìn tôi dò xét cũng dần dần chuyển thành ánh mắt đồng cảm, không thì cũng là hả hê.

Tôi bất đắc dĩ nói: “Mình ngày nào cũng phải làm việc như trâu như ngựa, chẳng lẽ đến bây giờ mà mọi người vẫn nghĩ như thế à?”

“Vậy cũng chưa chắc. Ít nhất thì Tưởng Á vẫn nghĩ thế. Ai bảo phó giám đốc Lâm lần nào cũng chọn cậu làm tăng ca chứ. Hơn nữa, bản thân anh ta cũng ở lại tăng ca, phòng làm việc rộng như vậy, cô nam quả nữ...”

“... Tỉnh táo lại một chút đi, phòng làm việc lớn như vậy, đâu phải chỉ có hai người ở phòng mình tăng ca? Ngày nào các bộ phận khác chẳng có người phải ở lại làm tối.”

Nhưng mà Ân Khiết hiển nhiên đã tự co người núp vào thế giới nhỏ bé của cô ấy, không nghe vào tai lời của người khác nữa rồi. Hai mắt cô ấy sáng rực lên mà nói: “A! Mình vừa chợt nghĩ ra, Hi Quang à, liệu có phải phó giám đốc Lâm có ý với cậu không?”

Cô dùng ánh mắt của người vừa phát hiện ra “Tân thế giới” qua sát tôi từ trên xuống dưới: “Thực ra, Hi Quang à, cậu rất xinh đẹp. Chỉ có điều ngày nào cũng mặc bộ đồng phục không đáng yêu này thôi.”

Tôi chọc bát cơm, im lặng một chút mới lên tiếng: “Nếu như một người đàn ông hỏi cậu muốn ăn gì, rồi nấu cho cậu ăn, cậu có nghĩ anh ta yêu cậu không?”

Ân Khiết mãnh liệt gật đầu: “Nấu cơm hay gì đó chính là yêu rồi!”

Đúng thế, kỳ nghỉ hè ấy, tôi cũng nghĩ như vậy, cảm thấy anh ấy hình như thích mình. Sau này tôi mới hiểu ra, anh ấy làm vậy cũng chỉ là vì không muốn cùng tôi ra ngoài ăn cơm quán, không muốn “thơm lây” mà thôi.

“Bởi vậy mới nói, căn bệnh tự mình đa tình nhất định phải chữa trị tốt.”

Nháy mắt, không biết từ đâu nổ ra một trận ghen tuông, tôi gấp miếng sườn chua ngọt bỏ vào miệng, cố gắng đè nén chua xót xuống dưới. Sau đó buông đũa, nghiêm túc tuyên bố: “Mình quyết định rồi!”

Ân Khiết và Vũ Hoa cùng nhìn về phía tôi.

“Mình cũng muốn xin nghỉ!”

Đi dạy về tới nhà thì thấy chị Rùa post chương mới từ trưa nay.

Há há. Chị Rùa đáng yêu quá đi

17. Chương 17

Ngày hôm ấy đương nhiên không thể xin nghỉ được, tôi phải tăng ca để chuẩn bị bản báo cáo. Sáng sớm hôm sau, tôi đặt cả bản báo cáo và đơn xin nghỉ trên bàn làm việc của giáo đốc Lâm.

Tôi vốn dĩ cho rằng đơn xin nghỉ của mình cũng sẽ như của người khác, cứ như thể được phê chuẩn trong im lặng. Nhưng mà tôi quả đúng là đã ngây thơ quá rồi.

Lâm Tự Sâm vừa tới, tôi đã bị anh ta triệu kiến vào phòng làm việc.

“Vì sao xin nghỉ?”

“A... Trong người cảm thấy khó chịu.”

Lâm Tự Sâm ngẩng đầu lên.

Ánh mắt anh ta rơi trên người tôi, nhìn từ đầu tới chân: “Thật đáng tiếc, tôi đã từng là một bác sĩ, tôi thực sự nhìn không ra có bất cứ điểm nào không khỏe trên người cô.”

Tôi hỏi lại theo phản xạ: “Anh là bác sĩ Trung y(*)?”

(*) Trung Y mà người Trung Quốc nói, ở Việt Nam gọi là Đông Y, còn “Đông Y” đối với người Trung mà nói lại là ám chỉ tới Nhật.

Nếu không phải thì sao có thể “nhìn, nghe, hỏi, sờ”(*) là có thể đoán bệnh được?

(*) vọng văn vấn thiết: nhìn, nghe, hỏi, sờ – bốn phương pháp khám chữa bệnh của Đông Y (Trung Y).

Không ngờ tôi vừa nói xong, sắc mặt anh ra đột nhiên thay đổi. Ánh mắt nhìn tôi bỗng dưng lạnh như hàn băng. Tôi giật mình. Anh ta nhìn sang chỗ khác, giọng nói giống như đang cố gắng kiềm chế: “Đơn xin nghỉ này tôi không phê chuẩn, cô có thể đi ra được rồi.”

Tôi cầm đơn xin nghỉ sàu nào ra khỏi phòng. Ân Khiết nghiêng đầu: “Được phê chuẩn rồi hả?”

Tôi nghiêm túc nhìn cô ấy, hỏi: “Cậu là bác sĩ Trung y?”

Ân Khiết mờ mịt trả lời: “Không phải, cậu động kinh rồi à?”

“Nghe xong những lời này cậu có tức giận không?”

“Có gì mà tức giận, cùng lắm cùng chỉ nghĩ cậu bị tâm thần thôi.”

Ra là vậy, nhưng sao tôi lại cảm thấy phản ứng của Lâm Tự Sâm cứ như là tôi vừa giẫm lên hố bom không bằng. Tôi thở dài một tiếng, ném đơn xin nghỉ vào thùng rác, quyết định mấy ngày tới sẽ ngậm chặt miệng.

Nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, mấy ngày kế tiếp lại càng náo nhiệt hơn.

Nguyên nhân chính là, Ân Khiết phát hiện ra chúng tôi bị kỳ thị.

“Thật quá đáng, cô ta rõ ràng mới nhận chức, nhưng lại được sắp xếp ở nhà A. Cho dù là người ở phòng đó vừa tạm thời chuyển đi để đi công tác thì cũng phải ưu tiên chúng ta đầu tiên chứ, chúng ta làm việc ở đây trước cơ mà. Thật đúng là ý vào sân sau, là người nhà của bộ trưởng. Tức chết mất thôi, người của bên quản lý đời sống nhân viên thật là quá đáng.”

Công ty có hai kỳ túc xá là nhà A và nhà B, điều kiện không như nhau. Nhà A mỗi phòng hai người, có nhà vệ sinh riêng và máy giặt, điều kiện tương đối tốt. Lúc chúng tôi vào làm việc, bên quản lý ký túc nói nhà A đã kín phòng, nên sắp xếp chúng tôi ở nhà B. Không ngờ gần đây Ân Khiết phát hiện ra, một nhân viên mới tới làm lại được sắp xếp ở nhà A.

Vì thế, hiện tại chúng tôi đang cáo trạng ban quản lý.

“Cậu nói, chúng ta làm gì bây giờ? Không được, chúng ta tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy, mình phải đi tìm ban quản lý kháng nghị.”

Vũ Hoa tuy rằng tính tình thành thật, nhưng cũng muốn chịu thiệt thòi, nghe vậy cô ấy cũng gật đầu nói: “Đúng, chúng ta viết đơn khiếu nại đi.”

Ân Khiết khổ não nói: “Chỉ đơn khiếu nại cũng vô dụng, họ cố ý bỏ qua chúng ta, tới lúc ấy người ta ở đó lâu dài rồi thì còn làm gì được nữa?”

Tôi suy nghĩ một chút, “Vì sao không trực tiếp tìm phó giám đốc Lâm? Trước đây mình làm ở phòng tài vụ, lúc mọi người mới vào làm trưởng phòng còn nói trong công việc và cuộc sống có chuyện gì đều có thể tới tìm anh ta.”

Vũ Hoa gật đầu: “Chúng ta tới tìm lãnh đạo đi, nhưng mà tìm phó giám đốc Lâm ư?”

“Đương nhiên! Mình và Ân Khiết ở phòng Quản lý, Vũ Hoa ở phòng Thị trường, nói đi nói lại cũng là bộ phận dưới sự lãnh đạo của anh ta, không tìm anh ta thì tìm ai?”

Nhớ tới những lúc anh ta thản nhiên sai tôi làm việc này việc kia, chân chạy, chân tăng ca, tôi nhất thời cảm thấy cái suy nghĩ này của mình quả thật là đã quá kinh thiên động địa rồi.

Vũ Hoa suy nghĩ, nói: “Hay là thôi đi, nhân viên mới kia là người thân của bộ trưởng, làm thế liệu phó giám đốc Lâm có trách chúng ta gây khó khăn cho anh ấy không?”

Cũng đúng... Ngộ nhỡ, trưởng phòng nghĩ chúng tôi không hiểu chuyện, vậy là xong đời rồi.

Trong lòng tôi không nghĩ như thế cho nên mới nói ra ý kiến này dễ dàng như vậy. Tôi có chút xấu hổ, vội vã nói: “Vây đi, các cậu viết đơn, mình mang đi tìm phó giám đốc.”

Ân Khiết lập tức phản đối: “Không được. Đi thì tất cả cùng đi, không thì không ai đi hết.”

Trong lòng tôi không nghĩ như thế cho nên mới nói ra ý kiến này dễ dàng như vậy. Tôi có chút xấu hổ, vội vã nói: “VẬY ĐI, CÁC CẬU VIẾT ĐƠN, MÌNH MANG ĐI TÌM PHÓ GIÁM ĐỐC.”

Ân Khiết lập tức phản đối: “Không được. Đi thì tất cả cùng đi, không thì không ai đi hết.”

Vũ Hoa cũng gật đầu.

Tôi tùy tiện tìm có thuyết phục hai người: “Không cần đâu, đi nhiều người phó tổng lại tưởng rằng chúng ta đi ép anh ta.”

Dù sao thì nợ rồi nợ nữa cũng chẳng sao, tôi không cần lo lắng Lâm Tự Sâm nhìn tôi bằng ánh mắt gì. Chuyện này hợp tình hợp lý, tôi phát hiện tôi rất thỏa mãn khi gây ra phiền toái nho nhỏ cho anh ta. Hơn nữa, việc nhỏ này với anh ta cũng không thể gọi là phiền phức đi.

Nhưng trưa hôm sau, Lâm Tự Sâm lại không có ở phòng làm việc. Tôi đợi mãi, tới tận ba bốn giờ chiều, anh ta mới xuất hiện tại cửa phòng. Tôi lập tức kích động chạy ra nghênh đón.

“Phó giám đốc, anh hiện giờ có rảnh không?”

Anh ta dừng lại, ánh mắt đảo qua người tôi một lượt, không nói gì mà lập tức đi vào trong phòng làm việc. Tôi do dự, đi theo sau.

Vào cửa, anh ta mới nói: “Đóng cửa vào, chuyện gì?”

Tôi đóng cửa lại, xoay người liền nhìn thấy anh ta cởi áo khoác, tiện tay ném sang một bên.

Hôm nay anh ta mặc Âu phục, nhìn vô cùng có khí chất, cho nên vừa bước chân vào phòng liền thu hút ánh mắt của mọi người. Bây giờ anh ta đã ném áo khoác sang một bên, chỉ còn lại áo sơ mi trắng. Anh ta đứng bên cạnh bàn, cúi đầu rót trà, trên tay áo, chiếc khuy màu đen như ẩn như hiện, nhìn vô cùng đẹp mắt.

Tôi bỗng nhiên nhớ tới chuyện mọi người nói, anh ta từng là bác sĩ ngoại khoa. Không biết anh ta mặc áo blue trắng sẽ như thế nào nhỉ?

Bên ngoài văn phòng đột nhiên truyền tới một trận ồn ào, tôi mới phát hiện ra mình vừa rồi thất thần quá lâu. Nhưng mà thấy tôi im lặng, anh ta cũng không giục, chỉ đứng một chỗ không nói gì, vẻ mặt anh ta bình tĩnh quan sát tôi. Tôi bỗng lúng túng, vội vã nói chuyện ký túc ra.

Anh ta hạ ánh mắt: “Tìm tôi là vì chuyện này?”

“Vâng... Đúng vậy.”

Anh ta lẳng lặng nhấp một ngụm trà, trầm tĩnh đến nỗi người khác không biết anh ta đang nghĩ gì. Sau đó anh ta xoay người lại, buông chén trà xuống, cầm lấy điện thoại.

Không lâu sau, trưởng ban quản lý ký túc tới, tôi ra ngoài gọi Ân Khiết và Vũ Hoa vào.

Trưởng ban quản lý xin lỗi chúng tôi, giải thích là sơ sót thể nọ thể kia. Ân Khiết vô cùng biết ứng xử, cô ấy làm ra vẻ thông cảm, nói mấy lời gọi là tỏ ý không phải vì đã làm phiền bên quản lý ký túc.

Người không giỏi ăn nói như Vũ Hoa thì từ đầu tới cuối chỉ mỉm cười một cách cứng nhắc.

Hai bên vui vẻ giảng hòa.

Sau đó trưởng ban quản lý ký túc lại đưa ra một vấn đề nan giải: phòng ký túc nhà A chỉ có hai giường ngủ, chúng tôi có ba người, vậy làm thế nào?

Chúng tôi căn bản đâu có nghĩ tới chuyện này, nhất thời ai cũng đều sửng sốt.

Thế nhưng chưa đợi chúng tôi lên tiếng, Lâm Tự Sâm một lời đã quyết: “Ân Khiết và Vạn Vũ Hoa chuyển tới đó.”

Chuyện này với trưởng ban quản lý đương nhiên không thành vấn đề: “Được ạ, mời hai vị bớt thời gian điền vào đơn chuyển phòng, chúng tôi sẽ mau chóng sắp xếp.”

Ân Khiết và Vũ Hoa nhìn nhau, cùng tiến lên một bước: “Phó tổng, chúng tôi...”

Lâm Tự Sâm cũng không cho hai cô ấy nói xong đã lập tức cắt ngang:

“Chuyện này cứ như vậy đi, Nhiếp Hi Quang, cô ở lại đây một lát.”

Ân Khiết và Vũ Hoa lo lắng nhìn tôi. Tôi lắc đầu, hai cô ấy đành im lặng đi ra ngoài.

Phòng làm việc yên tĩnh trở lại, Lâm Tự Sâm tựa lưng vào ghế: “Cô Nhiếp, cô thấy tôi xử lý chuyện này như vậy còn ý kiến gì nữa không?”

Tôi nhất thời không để ý đến sự biến đổi của anh ta, lắc đầu nói: “Không có.”

“Tôi cũng đoán vậy.” Anh ta gật đầu, ánh mắt nhìn tôi có vẻ đùa cợt, “Cô Nhiếp đã cố ý cải trang vi hành, chắc hẳn cũng sẽ không chú ý chuyện kẻ sát dân tình một chút.”

=====

Quá cao tay tội nghiệp chị Dưa Hấu >_<

18. Chương 18

“Vì sao tất cả những người đàn ông hơi đẹp trai một tẹo đều sẽ gây khó dễ cho chị thế?” Tan ca, trên đường quay về ký túc xá, tôi âm ỉc lời đi động ra ca thán với Khương Nhuệ.

Khương Nhuệ vừa gõ bàn phím máy tính vừa qua loa động viên tôi: “Haizz... như vậy còn không tốt sao? Nếu như có một mỹ nữ gây khó dễ cho em, em còn mừng không kịp ấy chứ.”

“... Khương Nhuệ!”

“Chị không hỏi anh ta thì làm sao mà biết được?”

“Đương nhiên đã hỏi rồi, mày cho rằng anh ta trả lời chị ư?”

“Ồ, chị cũng không cần phải căng thẳng như thế đâu. Anh ta vừa bị điều từ tổng công ty tới đó, biết bên cạnh chị không có điều gì kỳ lạ, nhưng mà thái độ này của anh ta... Chị, người ta là bác sĩ ngoại khoa, vừa vào Thịnh Viễn liền được làm trưởng phòng quản lý, chị không nghĩ là có vấn đề sao?”

“Nghĩ rồi.”

Tôi đương nhiên nghĩ tới chuyện đó rồi, nhưng chuyện đó với tôi cũng không có quan hệ gì lớn, cho nên chỉ tùy tiện ném suy nghĩ ấy sang một bên.

Khương Nhuệ tiếp tục nói: “Nghe nói mấy năm nay Thịnh Viễn nội bộ đấu đá kịch liệt. Người lớn bọn họ chắc chắn là muốn chọn người thừa kế, con trai lại nhiều như vậy. Tên phó giám đốc kia của chị không cần biết là người nào, nhưng khẳng định đã từng là tâm điểm của vòng tròn. Hiện giờ anh ta bị đẩy ra xa như thế, trong khi đó, bố chị và người con trưởng của Thịnh Viễn lại có quan hệ rất tốt. Cho nên, em nghĩ, chị chính là con cá bị hại trong hồ cá đó rồi.”

Tôi nhú nhú mày, trực giác của mình lên tiếng phủ định: “Không phải đâu, chị cảm thấy anh ta không phải người như vậy.”

Trên người Lâm Tự Sâm có một loại khí chất trời quang trăng sáng, khiến người khác nhìn vào tự nhiên cảm thấy anh ta là một người cao thượng, thật sự rất khó mà nghĩ rằng anh ta vì tranh giành quyền lực không được mà giận cá chém thớt với tôi.

“Anh ta là người...” Tôi cố gắng miêu tả cho Khương Nhuệ nghe: “Anh ta trước đây không phải bác sĩ nha, chính là cái kiểu người nhìn qua không hề giống bác sĩ hay nhận phong bì ấy.”

Khương Nhuệ khiếp sợ: “Chị, có phải chị không thế? Người ta đã đối xử với chị như vậy mà chị còn cảm thấy nhân phẩm người ta rất tốt được hả? Haizz... đúng là giai điệu của tình yêu!!!”

“Chuyện nào ra chuyện đấy nhé! Khương Nhuệ, Thượng Hải và Tô Châu không xa là mấy, ngồi tàu hỏa siêu tốc mười phút là tới.”

“Được rồi được rồi, không đùa chị nữa. Cũng có thể là những người bọn họ đều chơi ngấm ngấm sau lưng, nếu như thật sự muốn làm khó chị thì đâu chỉ đơn giản như thế. Người ta chỉ số IQ đâu có thấp như vậy.”

“...” Sao tôi lại có cảm giác vừa bị trúng một phát đạn thể này hả trời?

“Em thì nghĩ nguyên nhân có thể là vì người ta không vừa mắt chị. Liệu có phải chị làm chuyện gì xấu để lại ấn tượng không tốt với người ta không?”

Tôi vốn dĩ đã chuẩn bị rất nhiều lý lẽ để mà hùng hồn phản biện, thế nhưng lại nghĩ tới lần trước đi tải phim bị anh ta bắt gặp...

Lần đầu tiên gặp mặt lại chính là lúc tôi đang ở dưới gầm bàn!

Tôi á khẩu không nói được lời nào.

Khương Nhuệ đúng là hiểu tôi nhất, lập tức cười rộ lên ở đầu dãy bên kia. Sau khi hỏi ra vấn đề thì nó còn châm chọc tôi một trận ra trò, cuối cùng còn cảm khái: “Chị à, chị sắp trưởng thành rồi!”

“... Thôi thôi, chị về ký túc đây. Bye bye!”

Tôi tắt điện thoại, nghĩ đông nghĩ tây, cuối cùng kết luận rằng, Lâm Tự Sâm đối xử với tôi như vậy, chính là do ấn tượng xấu ban đầu!

Thành kiến rất khó thay đổi, cho nên thôi thì cứ để cho nó thuận theo tự nhiên đi. Dù sao thì ngoại trừ tăng ca và làm chân sai vặt ra, anh ta cũng không thể bắt tôi làm gì được nữa.

Tuần sau đó vô cùng bận rộn, bởi vì chúng tôi phải hợp tác với phòng tài vụ và phòng sản xuất tiến hành kiểm tra công xưởng. Việc kiểm kê này thật đúng là khiến người ta mệt đến chết đi sống lại, cho nên cứ tranh thủ thời gian rảnh thì người của các phòng ban sẽ thay nhau làm.

Tôi nghĩ, với sự “ưu ái” mà phó giám đốc Lâm dành cho tôi thì chắc chắn tôi chẳng thể trốn thoát nhiệm vụ lần này, vì thế tôi liền chủ động xin lao đầu vào lửa, ngày đầu tiên đã tham gia đi kiểm kê.

Tới trung tâm quản lý công xưởng, tôi vô cùng vui mừng vì nhân viên phòng tài vụ làm cùng tôi hôm nay chính là Âu Kỳ Kỳ. Chúng tôi hàn huyên một hồi. Người bên phòng sản xuất là Tiểu Tô, cô ấy nhìn chúng tôi ấy nấy: “Chị Kỳ, Hi Quang, thật xin lỗi, sáng sớm nay máy in bị hỏng vừa mới sửa xong cho nên chưa có bản in danh sách. Hai người ngồi chờ một chút được không?”

“Không sao, cậu cứ thông thả.”

Có thể được lười biếng một cách danh chính ngôn thuận như vậy, tôi vui mừng còn không kịp ấy chứ. Tiểu Tô đặt máy in tự động xong cũng không có việc gì làm nữa liền mang cho chúng tôi hai cốc nước rồi ngồi xuống nói chuyện tào lao. Chốc lát sau, máy tính kêu lên một tiếng bíp, Tiểu Tô quay lại xem, lập tức húng phần nói: “Oa, Kỳ Kỳ, chị lỗ to rồi. Đạm Đạm nói phòng tài vụ các chị hôm nay có một soái ca siêu cấp tới.”

Kỳ Kỳ cảm thấy hứng thú, nghiêng đầu: “Ai vậy, từ đâu tới?”

“Đang hỏi Đạm Đạm.”

Đạm Đạm cũng là nhân viên phòng tài vụ, ở cùng phòng ký túc với Tiểu Tô, mọi người bình thường đều thân nhau, cho nên Tiểu Tô không e dè mà ở trước mặt chúng tôi lên QQ chát chít. Đánh bàn phím búp búp một hồi, cô ấy quay sang nói với chúng tôi: “Đạm Đạm bảo là anh ta ở ngân hàng A tới.”

Tay tôi bỗng run lên.

“Anh ta tên gì?”

Kỳ Kỳ nói: “Chắc không biết đâu, Đạm Đạm làm về thuế vụ, còn giao dịch với các ngân hàng phần lớn đều do tổ tài chính làm.”

Tiểu tô nói: “Cô ấy biết đấy, đang ba hoa với em này. Anh chàng kia cả người lẫn tên đều rất đẹp, họ Trang, rất hiếm... Hi Quang, cậu làm sao vậy?”

“Mình... Mình bỗng nhiên nhớ ra còn chút việc ở văn phòng, mình quay về một lát, sẽ quay lại ngay.”

“Ồ, gấp lắm sao?” Tiểu tô hỏi, “Danh sách kiểm kê in ra rồi, chúng ta đi kiểm kê thôi.”

Tôi đã chạy xa rồi mà vẫn còn nghe thấy tiếng hét của cô ấy phía sau.

Tôi đã rất lâu, rất lâu không nhớ tới người ấy. Tôi tưởng rằng thời gian có thể xóa nhòa tất cả...

Tôi nghĩ...

Thời gian có lẽ còn chưa đủ!

Thế nhưng, khi tôi vịn vào cửa lớn giữa khu công xưởng và văn phòng, từng hồi thở dốc, tôi bỗng nhiên vô cùng biết ơn lần đi kiểm kê hàng này.

Nếu như không phải vì đi kiểm kê, khẳng định là tôi đang ở trong văn phòng. Khoảng cách gần như thế, trước khi lý trí kịp kiểm chế xung động, có lẽ tôi đã chạy tới phòng tài vụ mất rồi.

Tôi nhất định sẽ nhìn thấy anh ấy.

Cũng sẽ để anh ấy nhìn thấy tôi, cái cảnh tình cũ khó quên này thật khó coi.

Không như hiện tại, tôi còn có thể quay đầu lại. Quay đầu lại đứng ở một nơi mà tôi biết là có anh ấy, nhưng mà lại không thấy được vị trí của anh ấy.

Như vậy có tính là đã tiến bộ hơn rồi không?

Nhất định là vậy.

Tôi quyết định quay về công xưởng kiểm hàng, nhưng mà tòa nhà văn phòng cách chỗ tôi đứng không xa, tôi nhìn tới một ô cửa sổ của phòng tài vụ, thế là bước chân lại không rời đi được.

Một lúc sau, tôi nghe thấy tiếng cửa mở, một đoàn người từ cửa lớn của công xưởng đi ra, vừa đi vừa nói chuyện.

Sau đó tôi cảm nhận được vài ánh mắt rơi trên người tôi.

Trong số đó có một ánh mắt tôi không thể bỏ qua.

Tôi bỗng nhiên không còn sức lực nào để chống lại ánh mắt anh ta nữa.

Lâm Tự Sâm.

Anh ta đứng bên kia nhìn tôi, trong tay cầm chiếc mũ bảo hiểm của công xưởng, phía sau có mấy nhân viên chủ quản nhà máy. Đúng rồi, gần đây công xưởng mới xây dựng thêm một khu mới, anh ta xuất hiện ở đây cũng không có gì lạ.

Sau mấy giây im lặng, anh ta mở miệng: “Nếu như tôi nhớ không lầm, lúc này lẽ ra cô đang ở công xưởng làm kiểm kê.”

Tôi đáp lại một cách trì hoãn: “Em lập tức quay về đó.”

Lâm Tự Sâm không nói mà chỉ nhìn tôi, ánh mắt như xuyên thấu tâm gan người khác: “Cả tuần này việc kiểm kê hàng đều do cô phụ trách.”

“Vì sao?” Tôi kinh ngạc, không phải mọi người thay phiên ư?

“Tự ý rời vị trí trong giờ làm việc.” Anh ta lạnh lùng thả ra mấy chữ, rồi quay người rời đi cùng những người kia. Được vài bước, anh ta bỗng nhiên quay đầu lại nói: “Đương nhiên, nếu cô Nhiếp không muốn, ai cũng không ép được.”

Tôi nắm chặt tay, “Em vô cùng tình nguyện!”

Cứ như thế, dưới ánh mắt cảm thông của Ân Khiết và Vũ Hoa, ánh mắt hả hê của mọi người trong văn phòng, tôi bắt đầu một tuần kiểm hàng của mình.

Kiểm kê hàng còn một hơn rất rất nhiều so với hình dung của các vị tiền bối. Nhà máy mấy cái kho hàng, vừa rộng vừa cao, nhiều kho phải dùng tới cầu thang máy. Thang máy ở đây là kiểu đơn sơ, bốn phía không có rào chắn, thường thường lên cao được mười mét sẽ dừng lại, sau đó tôi phải thò đầu ra vừa nhìn danh sách vừa kiểm kê số lượng.

Ngồi trong thang máy nhiều tới nỗi, ba ngày sau, vừa ra khỏi thang máy là chân tôi mềm nhũn, chỉ cần không cẩn thận một chút thì lập tức sẽ ngã vật ra đất, tay và đầu gối máu chảy đầm đìa. Tới ngày cuối cùng, tôi lại bị một linh kiện rơi xuống trúng đầu.

Tôi nghĩ, cả đời này mình chưa bao giờ khổ như thế.

Ân Khiết từng chủ động nói sẽ đi giúp tôi hai ngày, nhưng tôi dùng lời lẽ nghiêm khắc từ chối, không phải chỉ có một tuần thôi sao, có gì ghê gớm chứ.

Cứ như vậy, tôi cắn răng chịu đựng hết một tuần. Cầm danh sách kiểm hàng rời khỏi nhà máy, tôi thảm thía thể nào gọi là “thanh xuân đã hết, hoa tàn liễu dập.”

~~by Sahara~~

“Mẹ, cuối tuần này con không về đâu... Vâng, đi chơi cùng đồng nghiệp ạ.”

Thứ sáu, tan ca, tôi không về ký túc mà tới phòng mới của Ân Khiết nằm trên giường gọi điện thoại về cho mẹ.

Đối phó với mẹ xong, tôi tắt máy. Ân Khiết đang.... quay sang hỏi tôi: “Hi Quang, ngày mai cũng đi chơi cùng bọn mình hả?”

“Không đi.” Tôi không hề nghĩ ngợi mà trả lời luôn, ngày mai tôi phải nằm cả ngày trên giường mới được, sức lực ra đi còn chưa có quay về thì sao mà đi chơi được.

“Sao lại bảo với mẹ là đi?”

“Nói bừa vậy thôi, không phải mình đã bị cấp trên dần vật đến không thể nhúc nhích nổi rồi ư? À, đúng rồi, hai cậu mai đi chơi về nhớ mua nhiều đồ ăn đem về cho mình đấy.”

“Mai bọn mình không vào thành phố, nói với cậu rồi cậu có nghe không thế hả?” Ân Khiết lay lay người tôi.

Đương nhiên là tôi không nghe, tôi mệt đến nỗi tai cũng điếc rồi.

“Thế hai cậu đi chơi chỗ nào?”

“Thượng Hải, có lẽ sẽ về rất khuya, cậu tự mình tìm cái gì để ăn đi.”

“Thượng Hải?” Tôi ngẩn người, ngồi dậy.

“Đúng vậy, cậu cũng biết là mình học đại học ở miền bắc mà, giờ lại làm việc ở miền nam. Gần như thế, đương nhiên muốn đi Thượng Hải shopping, à, chúng mình lần này đi Thượng Hải cũng rất tiện nữa, xe công ty đưa đón...”

“Mình cũng đi.”

“... Vũ Hoa nói muốn đi chùa Tĩnh An thắp hương, không ngờ cậu ấy lại thành tâm như thế đấy, nhưng mà cậu ấy ăn thịt cũng đâu có ít... Hả?” Ân Khiết đang thao thao bất tuyệt lập tức dừng lại, “Hi Quang cậu vừa nói cái gì?”

“Không có gì.” Tôi lại nằm xuống, tận lực dùng giọng nói bình thường nhất có thể: “Mình cũng đi.”

Chị Rùa sắp biến thành Thỏ ư??? Nhanh dữ vậy O.o

Độc giả bên Trung Quốc có người thế này: “Nếu mấy năm trước nói Mạn Mạn là tác giả mỗi ngày đều ra chương mới, tôi tuyệt đối không tin. Nhưng giờ tôi tin rồi. Nhưng mà nam chính là ai vẫn mù mờ quá!!!

19. Chương 19

Lời tác giả: Nhân viên ngân hàng tới công ty bàn chuyện đầu tư, đàm phán xong đương nhiên sẽ đi. Chuyện Trang Tự tới công ty của Hi Quang lần trước có vẻ khiến bạn đọc hiểu lầm, xin giải thích một chút!

Sáng sớm hôm sau, chúng tôi ra ngay trước cổng công ty đón xe. Chủ yếu là Ân Khiết và Vũ Hoa vẫy xe, còn tôi ngồi bên bồn hoa tranh thủ ngủ bù. Đang mơ màng, tôi nghe được giọng kinh ngạc xen lẫn vui mừng của Ân Khiết: “Phó giám đốc Lâm, anh cũng đi Thượng Hải à?”

Sao anh ta lại ở đây?

Tôi cả kinh, lập tức ngẩng đầu lên, nhưng mà đã muộn.

Tôi nghe thấy giọng nói hòa nhã khiến ai ai cũng phải xuýt xoa của Lâm Tự Sâm: “Ừm, tôi có thể đưa mọi người đi.”

Tôi nháy mắt cố gắng ra hiệu cho Ân Khiết để từ chối, nhưng cô ấy đương nhiên không nhận ra rồi, kéo tôi đẩy về phía ghế phụ: “Cảm ơn phó giám đốc! Hi Quang, cậu ngồi phía trước đi.”

Ân Khiết lớn tiếng nói một câu, sau đó rất nhanh lại xuống giọng thì thầm với tôi: “Cơ hội tốt nhé, cậu cứ từ từ cùng phó giám đốc打通 mối quan hệ. Dù sao giờ cũng không phải đang đi làm, mọi người tương đối thoải mái.”

Cô ấy kéo Vũ Hoa chui vào hàng ghế sau, không cho tôi cơ hội cự tuyệt. “Bịch” một cái, cửa xe đóng lại.

Tôi đành phải ngồi ghế trước.

Không gian nhỏ hẹp, sự tồn tại của người bên cạnh khiến người ta không thể chảnh mắng. Tôi thật sự không hiểu vì sao anh ta lại tình nguyện làm tài xế. Lúc hạ cánh tay để kéo phanh, tay anh ta suýt nữa đụng tới áo tôi, tôi yên lặng kéo lại áo sang một bên.

Tay anh ta hững hờ, mặt không biến sắc mà nhún chân ga.

Ô tô vẫn bình ổn chạy đi. Ân Khiết thò tay lên gắng sức kéo kéo tay tôi, ý bảo tôi lên tiếng nói chuyện. Tôi lại rút tay lại, không thèm để ý tới cô ấy.

Lâm Tự Sâm liếc nhìn chúng tôi.

Ân Khiết vội vã thu tay lại, bật cười ha ha hai tiếng.

Lâm Tự Sâm nhàn nhạt hỏi: “Mọi người đi đâu?”

“Chúng em tới chùa Tĩnh An. Vũ Hoa rất thích đi lễ phật, cô ấy nói cầu tài ở chùa Tĩnh An rất linh nghiệm. Em cũng muốn ra ngoài chơi một chút, mặc dù người ta đều nói chỉ có người ngoại tỉnh mới đi, nhưng mà em không phải người ngoại tỉnh... haha...”

Có Ân Khiết, bầu không khí luôn luôn không hề vô vị. Lâm Tự Sâm hỏi một câu, mà cô ấy đã lú lo cả một lúc.

Cơn buồn ngủ lại kéo tới, tôi lấy tay che miệng, lén lút ngáp một cái.

!!!!

Ân Khiết vẫn tiếp tục lải nhải một hồi, tôi chống đỡ không nổi cơn buồn ngủ. Trong cơn mơ màng, tôi lại nghe thấy cô ấy nói: “Ha ha... Hi Quang gần đây mệt sắp chết rồi. Nghe nói kiểm hàng còn phải leo lên thang máy, bị ngã xuống đất, da tay và đùi đều bị xước, lại còn bị linh kiện rơi trúng đầu...”

Lúc tôi bị Vũ Hoa đánh thức thì chúng tôi đã tới chùa Tĩnh An rồi. Ân Khiết và Vũ Hoa đang nói lời cảm ơn với Lâm Tự Sâm, tôi không nói câu nào mà lập tức xuống xe.

Đứng bên cạnh xe, không cẩn thận chạm vào ánh mắt anh ta. Tôi quay đầu bước đi, trước mặt hiện ra một ngôi chùa xanh vàng rực rỡ.

Lâm Tự Sâm lái xe đi rồi, Vũ Hoa vẫn nhìn theo, cảm động nói: “Phó giám đốc Lâm thật sự rất tốt, mình còn tưởng vừa tới Thượng Hải thì anh ấy sẽ thả chúng ta xuống để chúng ta bắt xe đi tiếp.”

Ân Khiết gay gắt nói: “Người ta là vì thấy Hi Quang ngủ như lợn, cho nên mới không nỡ đuổi chúng ta xuống.” Nói xong cô ấy quay sang trách tôi: “Cơ hội tốt như vậy, cũng không phải đang giờ làm, cậu không nói được mấy câu tốt đẹp hòa hoãn mối quan hệ của hai người hả?”

Tôi nói: “Mình không cần lấy lòng anh ta.”

Ân Khiết buồn bực nói: “Cậu thật cứng đầu.”

Vũ Hoa vội vã hoà giải: “Thôi thôi được rồi, đừng cãi nhau trước cửa chùa. Chúng mình mau vào đi.”

Ân Khiết tức giận: “Ai thèm cãi nhau với cậu ấy.”

Tôi nói: “Đúng thế, ai cãi nhau là heo.”

Ân Khiết bĩu môi, không nhìn được bật cười.

Vũ Hoa đẩy chúng tôi vào chùa. Ân Khiết thấy vé vào cửa những mấy chục thì kiên quyết không chịu vào. Tôi thế nào cũng được, theo sau Vũ Hoa vào trong.

Có điều lúc quỳ gối lên tấm đệm hương bồ, tôi lại cảm thấy khó khăn.

Cầu nguyện, cầu cái gì đây?

Nháy mắt, đáp án tự nhiên hiện lên. Xuất hiện trong đầu tôi lúc này không phải bố mẹ, không phải bản thân mình, cũng không phải người ấy, mà lại là...

Lâm Tự Sâm.

Tôi chấp tay, nhắm mắt lại, chân thành cầu nguyện: cầu cho phó giám đốc Lâm Tự Sâm nhanh chóng biến mất, được triệu hồi về tổng công ty cũng được, bị người ngoài hành tinh bắt đi cũng được, miễn sao anh ta nhanh chóng biến mất...

Cầu khẩn hoàn tất, tôi nghĩ chuyến đi lần này coi như cũng không tệ, tâm trạng tốt lên không ít. Vũ Hoa cũng bày ra vẻ mặt ngày mai thế nào cũng phát tài. Chúng tôi ra khỏi chùa Tĩnh An, cùng Ân Khiết đi ra bãi ngoài. Nơi này thật sự chẳng có gì hay để chơi, chúng tôi đi dạo loanh quanh một lúc rồi đi ăn.

Có điều, về chuyện ăn uống, tôi và Ân Khiết đã nảy sinh bất đồng.

Ân Khiết khẳng khái muốn đi miếu Thành Hoàng: “Chỗ đó cũng coi như là một địa điểm thăm quan mà, ăn và chơi cả hai đều không thể bỏ lỡ.”

Tôi nói: “Chúng ta qua sông đi.”

“Đi phố Đông làm gì chứ, đi miếu Thành Hoàng gần hơn mà. Hơn nữa lại có nhiều đồ ăn vặt. Cậu nghĩ xem, cả một con phố toàn đồ ăn, lại còn rẻ nữa. Đi miếu Thành Hoàng đi.”

“Ở đâu chẳng có đồ ăn chứ. Đi chỗ kia, mình mời cơm!”

Ân Khiết nhất thời bị chần động: “Thật hay giả? Cậu mời cơm?”

Tôi gật đầu, cường điệu: “Đại tiệc!”

Ân Khiết giãy dụa: “Thế nhưng mình vẫn muốn đi ăn đồ ăn vặt!!!”

“Ở chỗ kia trai đẹp vô cùng nhiều, hơn nữa toàn lạ bạc tinh anh!”

Ân Khiết nhất thời sao bay đầy mắt: “Thật không?”

“Đương nhiên là thật, trung tâm tài chính cơ mà, chỗ đó là nơi náo nhiệt nhất Thượng Hải. Nào là công ty chứng khoán, nào là ngân hàng...” Tôi dừng lại một lúc, “Kiểu gì cũng nhìn thấy trai đẹp bất cứ chỗ nào.”

Ân Khiết quả quyết một chữ: “Đi!”

“Ở chỗ kia trai đẹp vô cùng nhiều, hơn nữa toàn lạ bạc tinh anh!”

Ân Khiết nhất thời sao bay đầy mắt: “Thật không?”

“Đương nhiên là thật, trung tâm tài chính cơ mà, chỗ đó là nơi náo nhiệt nhất Thượng Hải. Nào là công ty chứng khoán, nào là ngân hàng...” Tôi dừng lại một lúc, “Kiểu gì cũng nhìn thấy trai đẹp bất cứ chỗ nào.”

Ân Khiết quả quyết một chữ: “Đi!”

Thế là chúng tôi bắt xe đi.

Vì nghe tôi nói có nhiều soái ca, cho nên khi taxi vừa ra khỏi đường hầm cắt ngang sông, Ân Khiết lập tức lóe sáng mắt nhìn chăm chăm hai bên đường. Nhìn một hồi, cô ấy đột nhiên phát hiện ra cái gì, quay đầu lại: “Tổng công ty Thịnh Viễn hình như là ở ngay gần đây, hai cậu nói xem liệu phó giám đốc Lâm hiện giờ có phải đang ở đó không? Chúng ta có thể ở đây đi nhờ xe anh ấy về?”

Tôi đang trí “ừm” một tiếng, nói với taxi: “Bác tài, đi cao ốc Thịnh Viễn.”

Ân Khiết khiếp sợ nhìn tôi.

Xuống xe, Vũ Hoa kéo áo tôi: “Hi Quang, cậu thật sự đi tìm phó giám đốc Lâm à?”

“... Cái gì?” Tôi phục hồi lại tinh thần: “Chúng ta đi tới gần khu này ăn cơm”

Trong tòa nhà gần đây có rất khu ăn uống, chúng tôi chọn một nơi rồi đi vào. Vũ Hoa lo lắng hỏi tôi: “Ở đây có đắt lắm không?”

“Tặng ca nhiều như vậy hẳn là sẽ có tiền thưởng, không sao.” Tôi lật xem thực đơn, rõ ràng rành mạch gọi một bàn thức ăn. Ân Khiết cực lực nháy mắt với tôi, tôi làm như không biết. Đợi người phục vụ đi rồi, cô ấy mới lên tiếng: “Hi Quang, cậu điên rồi, gọi nhiều đồ như vậy cũng phải tới sáu bảy trăm đồng, với cả ăn sao hết được.”

“Vậy ăn lâu lâu một chút.”

Tôi ngẩng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, rất xa, cái biển hiệu cánh cung kia vẫn rực rỡ dưới ánh mặt trời.

Bữa cơm này đúng là đã ngốn hết một tiếng rưỡi. Không ngoài ý muốn, cả ba đều ăn đến no căng. Ân Khiết vừa gọi phục vụ ra đóng gói đồ ăn, vừa xoa xoa bụng: “Mình có cảm giác dù chỉ một hạt cơm nữa cũng ăn không nổi.”

Vũ Hoa hỏi: “Tiếp theo chúng ta đi đâu?”

Tôi nói: “Dưới lầu có một quán cà phê trà chiều rất có tiếng. Chúng mình xuống đó ngồi một lát.”

Ân Khiết hết chỗ nói, “Cầu xin cậu đấy. Chúng ta đổi địa điểm được không, mình không muốn ăn nữa.”

“Nghe nói bánh ga tô ở đó ăn rất ngon.”

“Không được, cho dù ngon thế nào mình cũng ăn không vào nữa rồi.”

“Đầu gối mình đau lắm không đi được.”

“Cậu thật xấu xa.”

Ân Khiết kéo Vũ Hoa, lệ rơi đầy mặt theo tôi đi uống trà chiều.

Tuy rằng miệng nói ăn không vào, nhưng mà lúc chiếc bánh ga tô đẹp mắt được mang lên, Ân Khiết lập tức như hổ đói, ăn ngon lành hơn bất cứ ai.

Vũ Hoa bất đắc dĩ nhắc nhở cô ấy: “Chẳng phải cậu đang giảm béo sao? Cho dù là khó có được một chuyến ra ngoài chơi nhưng cũng không cần đến mức như vậy chứ. Mấy ngày trước kiêng ăn đều uống công rồi.”

Ân Khiết hùng hồn nói: “Chính là bởi vì mấy ngày hôm trước ăn quá ít, cho nên giờ mình mới như vậy. Cái cảm giác khi trống mắt âu yếm nhìn đồ ăn ngon bày trước mắt mà không được ăn, các cậu có hiểu không hả? Kiềm chế cố gắng không ăn, nhưng mấy ngày sau lại càng muốn ăn hơn, rồi kiềm chế không được, càng đè nén lại càng không thể kiềm chế. Haizz... Dứt khoát không nhìn đến đồ ăn thì sẽ không sao... Các cậu chưa từng giảm béo, đương nhiên không hiểu được.”

Càng đè nén càng khó kiềm chế sao?

“Chuyện này có gì mà không hiểu chứ.” Tôi khuấy tách trà, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Xạo. Cậu đâu cần giảm béo, làm sao hiểu được.”

Ân Khiết ăn được mấy miếng bánh, nhưng quả thực là không nuốt nổi nữa rồi. Cô ấy cũng nhìn theo tôi ra ngoài: “Hi Quang, cậu đã nhìn cả ngày rồi, có thấy anh chàng đẹp trai nào không? Mình ngay cả một người cũng không thấy.”

Vũ Hoa nhỏ nhẹ nói: “Lúc này mình cũng định nói với các cậu, hôm nay là thứ bảy... Soái ca cũng đâu có đi làm vào thứ bảy...”

Tôi giật mình, bỗng nhiên cảm thấy toàn bộ sức lực trong người mất hết.

Đúng vậy, ngày hôm nay là thứ bảy! Là thứ bảy, cho nên tôi mới có thể rảnh rỗi tới Thượng Hải chơi... Là thứ bảy, cho nên người ta sẽ không đi làm...

Tôi thực sự là đã bị đột tăng ca vừa rồi làm cho tàn não rồi, ngay cả chuyện này cũng quên. (Ơ, mình cũng quên ... và hình như tất cả mọi người cũng không ai nhớ...hic)

Ân Khiết thống khổ nói, “Chúng mình bị Hi Quang lừa đảo! Hi Quang, cậu thừa nhận đi, cậu chính là nghiện đồ ăn ngon, thèm mấy thứ đồ ăn ở đây đúng không?”

“Quay về thôi.” Ngây người một hồi, tôi nói.

“Ừm, giờ cũng không còn sớm nữa rồi.”

Chúng tôi ra khỏi quán cà phê. Dòng người ngược xuôi đông như mắc cửi. Tôi lại ngẩng đầu lần nữa, nhìn hết một lượt tất cả các ô cửa sổ trên tòa cao ốc, kính ngạc dừng bước.

Nhiều ô cửa sổ như vậy, bình thường, anh sẽ nhìn xuống đây từ ô cửa nào?

“Hi Quang?”

“Hi Quang? Nghĩ gì thế? Đi thôi.”

Tôi đang suy nghĩ cái gì?

Tôi đứng trên con phố này nhìn người đến người đi, mỗi phút trôi qua đều có rất nhiều người vội vã lướt qua trước mắt. Tôi gặp vô số người xa lạ. Chỉ duy nhất không có anh.

Tôi biết, anh mỗi ngày đều sẽ đi qua ở đây. Tôi biết, anh ở đâu đó ngay trong cái thành phố này, có lẽ là ngay con phố bên kia thôi, cũng có lẽ là chỉ chốc lát nữa anh sẽ xuất hiện trước mặt tôi...

Thế nhưng giờ này khắc này, tôi không gặp được.

Anh cũng sẽ mãi mãi không biết rằng, đã có người từng ở chỗ này, tưởng tượng được gặp anh.

Ân Khiết lôi tay áo tôi: “Hi Quang? Sao còn không đi, nghĩ gì thế?”

“À, không có gì, chỉ là...” Tôi thấp giọng, “Gặp nhau ở Thượng Hải, thực sự quá khó khăn rồi.”

“Tôi đứng trên con phố này nhìn người đến người đi, mỗi phút trôi qua đều có rất nhiều người vội vã lướt qua trước mắt. Tôi gặp vô số người xa lạ. Chỉ duy nhất không có anh.”

Câu này khiến mình nhớ tới câu nói của Mặc Sên: “Em từng đứng một mình trên một con phố xa lạ, ở một đất nước xa lạ. Những con người với màu da khác biệt lướt qua trước mắt, nhưng một dáng người giống anh cũng không thấy...”

20. Chương 20

Chuyển ngữ: Sahara Tôi về phòng ký túc ngủ cả một ngày. Đến tối, tôi lại không ngủ được nữa. Trần trọc hồi lâu, tôi quyết định dậy chơi game bằng máy game cầm tay. Sáng sớm ngày đầu tuần, tôi vác theo tinh thần uể oải đi làm. Trên đường đi tôi còn trầm nghĩ, nếu như Lâm Tự Sâm mà nhìn thấy bộ dạng này của tôi, nói không chừng sẽ lại châm chọc tôi vài câu. Ai ngờ, vừa vào phòng làm việc, tôi chợt nghe được một tin đáng sợ. “Phó giám đốc Lâm hình như gặp tai nạn xe.” Không phải chứ? Cơn buồn ngủ nháy mắt tan sạch, tôi nhớ tới lời cầu khẩn của mình trong chùa Tĩnh An. Chẳng lẽ... Tôi vội lấy Tưởng Á – người vừa tung tin, khẩn trương hỏi: “Anh ta không sao chứ?” Tưởng Á hồ nghi nhìn tôi, giọng nói có chút châm chọc: “Nhiếp Hi Quang, cậu căng thẳng như thế làm gì? không ngờ cậu lại quan tâm tới phó giám đốc Lâm như thế á!” Nói xong, cô ấy xoay người bỏ đi, ngay cả một mẩu tin có ích cũng không nói cho tôi. Vẫn may, rất nhanh sau đó tôi được mời tới dự cuộc họp. Chủ trì cuộc họp chính là người mà bình thường không mấy tham dự trực tiếp vào công việc quản lý – giám đốc Trương. Giám đốc thông báo tin phó giám đốc Lâm gặp tai nạn, may mắn không có vấn đề gì nghiêm trọng, nhưng cần phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng vài tuần. “Công việc của phó giám đốc Lâm tháng này do tôi phụ trách. Nhưng vì lại có thêm dự án xây dựng công xưởng gần đây, thỉnh thoảng vẫn cần có ý kiến của anh ta. Cho nên tôi cần một người đảm nhận việc trực tiếp mang tài liệu tới cho phó giám đốc Lâm. Cũng không phải đi quá nhiều lần, một tuần cũng chỉ một hai lần mà thôi. Mọi người ai muốn nhận?” Giám đốc Trương nhìn qua một lượt. Tranh thủ trước lúc mọi người rục rịch đứng lên, tôi liền nhanh chóng giành lấy: “Giám đốc, tôi đi.” Mọi người đều nhìn về phía tôi, tôi ho khan mấy tiếng, giải thích: “Đầu tiên là bởi vì, dự án này tôi vẫn luôn theo dõi. Hơn nữa, mọi người cũng biết, ấn tượng của phó giám đốc về tôi không tốt.” Dường như nghĩ tới những chuyện thường ngày, toàn bộ đồng nghiệp cũng nhìn tôi bằng ánh mắt ôn hòa hơn một chút. Tôi tiếp tục nói: “Bởi vậy, tôi muốn nhân cơ hội lần này, cải thiện cái nhìn của phó giám đốc Lâm về mình.” Nhân tiện, chuộc tội lỗi trong lòng a... mấu chốt chính là điều này! Tôi nhìn giám đốc Trương đầy vẻ chân thành, có lẽ anh ta bị ánh mắt đầy nhiệt tình của tôi phóng tới, lập tức vỗ bàn: “Cô đi.” Vì vậy, buổi chiều cách ngày hôm ấy, tôi liền ôm một tệp văn kiện giấy tờ chạy tới nhà phó giám đốc Lâm. Mở cửa tiếp tôi là một bác gái hơn năm mươi tuổi. Có lẽ là biết có người của công ty đến, bác ấy tiếp đãi rất khách khí. “Cháu chào dì, cho cháu hỏi đây có phải nhà anh Lâm Tự Sâm không ạ?” “Đúng rồi đúng rồi, cô là người của công ty cậu Lâm hả? Cậu ấy đang ở trong thư phòng chờ cô. Mời vào.” Tôi thay dép, ôm văn kiện đi theo bác gái vào trong thư phòng của Lâm Tự Sâm. Nhưng mà vừa tới trước cửa phòng, tôi bỗng luống cuống, tự nhiên lại có cảm giác tội phạm tới gặp người bị hại. Tôi kéo tay bác gái lại: “Dì ơi, phó giám đốc Lâm thế nào rồi ạ? Không sao chứ ạ? Bác sĩ nói thế nào ạ?” “Không sao không sao, không có vấn đề gì lớn. Chỉ là vụ tai nạn khiến vết thương cũ bị tái phát. Tĩnh dưỡng là khỏe thôi. Hiện tại tốt nhất là không được đi lại nhiều, cũng không được đứng quá lâu.” Không thể đi bộ được ư? Tôi thực sự không biết lời cầu khẩn của mình lại linh nghiệm như thế, nói biến mất liền biến mất, lại còn trầm hại như vậy... Mấy hôm trước tôi còn ngập một lòng tức giận với Lâm Tự Sâm, nhưng bây giờ thì chỉ còn lại sự chột dạ. Tôi lưỡng lự hỏi: “... Cháu... cháu đi vào có tiện không ạ? Hay là dì mang cái này vào đưa cho phó giám đốc giúp cháu được không ạ?” Bác gái nói: “À, để tôi đi hỏi cậu Lâm xem sao. Cô gái, cháu đợi ngoài này một lát.” Bác ấy đang định gõ cửa, chợt một giọng nói bên trong truyền ra ngoài: “Ai ở ngoài đó?” “Cậu Lâm, là nhân viên công ty của cậu. Một cô gái trẻ tuổi mang văn kiện tới. Cậu xem có tiện để cô ấy đi vào không hay là để tôi mang vào?” Thư phòng yên lặng một lát. “Để cô ấy vào đi ạ.” (như yết kiến vua==) Tôi đẩy cửa thư phòng ra, ánh mắt đầu tiên vội vã ném lên người Lâm Tự Sâm. Quả nhiên anh ta đang ngồi trên ghế. Ánh sáng xuyên qua ô cửa sổ sát sàn nhà chiếu khắp trong phòng. Anh ta mặc một chiếc áo len màu xám nhạt, trên đầu gối đắp một tấm chăn mỏng, đang cúi đầu xem một cuốn tạp chí. Mặc dù nhìn từ đầu tới chân không có thấy một chút bất tiện và chột vật nào, nhưng không hiểu sao tôi vẫn cảm thấy bộ dạng anh ta quả thật rất tội tệ. “Phó giám đốc Lâm.” Tôi căng thẳng đi tới trước mặt anh ta, đưa tệp văn kiện ra. Anh đón nhận cái nhìn của tôi, “Là cô à?” Tôi chột dạ nói: “Vâng, những người khác đều không rảnh.” Cuối cùng thì tôi cũng không thể nói ra được rằng tôi đến để tận mắt chứng kiến trình độ nguyên rửa người khác của mình, đành phải tìm một lý do không có sức thuyết phục như thế mà đáp lại. Anh ta nhìn tôi bằng ánh mắt nghiền ngẫm. Tôi có tật giật mình, nhanh chóng cúi đầu. Anh ta gấp cuốn tạp chí đặt sang một bên, nhận lấy tệp tài liệu tôi đưa, quay sang dặn dò bác gái giúp việc: “Dì Trần, giúp cháu đưa cô ấy tới phòng khách ngồi nghỉ.” Ngồi yên trên ghế hơn một giờ đồng hồ, suýt nữa tôi lại ngủ quên mất. Sau đó, tôi đành phải lúi lúi đi động ra chơi game để tỉnh táo đầu óc. Trước khi rời khỏi đó tôi cũng không gặp lại Lâm Tự Sâm. Bác gái mang chồng giấy tờ đã được phê duyệt ra cho tôi, sau đó mở cửa cho tôi về. “Cậu ấy nói ngày mai

cô mang tới đây những hợp đồng có tên trong danh sách này.” Tôi sửng sốt. Không phải đã nói một tuần chỉ một hai lần thôi sao? Sao mai còn phải tới? Tôi cúi đầu nhìn vào tờ danh sách, nét bút lộn xộn quen thuộc này, chính là chữ của Lâm Tự Sâm. Chiều hôm sau, tôi lại đứng giờ đem tài liệu tới tận tay anh ta, rồi chuẩn bị đi ra phòng khách ngồi chờ. Ngồi ở phòng khách thật sự rất buồn chán. Lúc đi, tôi vội vàng vàng lại để quên di động ở văn phòng mất rồi, không có gì chơi, vì thế lúc sắp ra khỏi thư phòng, tôi dè dặt hỏi Lâm Tự Sâm: “Phó giám đốc, em có thể xem tạp chí trong này không?” Dù sao cũng là đồ của người khác, tôi đương nhiên không thể tùy tiện dùng. Anh ta cũng không ngẩng đầu lên, nói: “Cô xem không hiểu đâu.” Cái gì? “Đây đều là tạp san của nước ngoài về y học.” “Ồ, vậy em đi ra ngoài chờ.” Tôi xấu hổ chuẩn bị chạy trốn. “Chờ chút.” Tôi nhìn anh ta. “Cô cứ ngồi đây.” Anh ta thờ ơ nói, “Có thể có vài chỗ tôi cần hỏi cô.” “Đây đều là tạp san của nước ngoài về y học.” “Ồ, vậy em đi ra ngoài chờ.” Tôi xấu hổ chuẩn bị chạy trốn. “Chờ chút.” Tôi nhìn anh ta. “Cô cứ ngồi đây.” Anh ta thờ ơ nói, “Có thể có vài chỗ tôi cần hỏi cô.” Đưa văn kiện giấy tờ tới rồi mà vẫn còn phải bị khảo tra nữa à? Tôi yên lặng ngồi trên sofa. Kết quả, suốt một tiếng đồng hồ có lẽ, anh ta coi tôi như người vô hình, hoàn toàn không hỏi tôi bất cứ vấn đề gì. Mãi tới khi kết thúc, anh ta mới mở miệng: “Chiều mai đi Trần có việc phải về nhà, cô đến thì cứ tự mở cửa vào.” Nói xong, anh ta gọi đi Trần tới: “Đi đưa chìa khóa nhà cho cô ấy.” “Hả?” Chuyện này là thế nào? “Lẽ nào anh muốn tôi tự mở cửa vào?” “Ừ.” Tôi đưa tay nhận lấy chùm chìa khóa một cách trì hoãn, có cảm giác vô cùng quái dị. Chỉ là đưa văn kiện tới mà thôi, sao tự nhiên tôi lại giữ chìa khóa nhà anh ta? Đi ra khỏi cửa, tôi mới nhớ tới, ngày mai tôi lại phải đến nữa! Nói đúng hơn là, liên tục ba ngày, tôi phải qua nhà anh ta? Tôi cũng không dám tưởng tượng tới ánh mắt của đồng nghiệp nữa rồi. Hay là, ngày mai tôi giả vờ xin nghỉ rồi lén lút tới nhà anh ta? Không đúng không đúng, như vậy càng khiến cho người ta nghĩ lung tung. Chưa đợi tôi nghĩ ra một kế sách vẹn toàn thì thời điểm phải đi tới nhà phó giám đốc đã tới rồi. Lần này, đừng nói tới mấy người hội Tưởng Á, mà ngay cả Ân Khiết cũng nhìn tôi bằng ánh mắt viết rõ mấy chữ: “Cậu và phó giám đốc phát triển đến thế rồi cơ!” Được rồi, nếu tất cả mọi người đều hoài nghi như vậy, tôi cũng... thôi không căng thẳng nữa. Tôi vô tư mang tài liệu tới nhà Lâm Tự Sâm, Ngoại trừ phải tự mở cửa vào nhà thì những việc khác vẫn vậy. Chỉ có điều hình như quá đổi tĩnh lặng hơn mọi khi. Chiều cuối thu, Lâm Tự Sâm theo thường lệ đang xem văn kiện, tôi vẫn như bình thường ngồi ở sofa. Ánh mắt chăm chú quan sát từ hàng cây bên ngoài cửa sổ, rồi đến sách trên giá, rồi đến bình hoa, cuối cùng nhìn tới cốc nước trống không bên cạnh bình hoa. Xuất phát từ sự quan tâm đối với bệnh nhân, tôi chủ động hỏi: “Phó giám đốc, có cần em ra ngoài lấy cho anh cốc nước không?” Anh ta lật giở một trang giấy, động tác ngưng trệ chốc lát, sau đó chậm rãi quay sang nhìn tôi nhưng không nói gì. Trong lúc tôi còn đang cho rằng mình lắm chuyện thì lại thấy anh ta gật đầu. Tôi nhanh chóng cầm cốc đi tới phòng bếp, cầm bình nước nóng rót, nhưng bình lại trống không. Tôi chạy đến cửa thư phòng lên tiếng thăm dò: “Phó giám đốc, có lẽ anh phải đợi mấy phút, hết nước nóng rồi. Tôi phải đi đun đã.” Anh ngẩng đầu nhìn tôi một lát. Tôi gãi đầu, khi anh ta đồng ý rồi tôi lại quay lại phòng bếp, nhìn chăm chăm siêu nước chờ nước sôi. Nước sôi, tôi rót ra, bưng tới phòng, cẩn thận đặt trước mặt anh ta. “Đã bỏ thêm một viên đá trong tủ lạnh vào rồi, cho nên sẽ không qua nóng đâu, có thể uống được rồi.” Anh ta không nhận lấy cốc nước. Ánh mắt dừng lại ở cốc nước rồi di chuyển lên mặt tôi, chậm rãi. “Nhiếp Hi Quang, vì sao cô cảm thấy áy náy?” “Cái... cái gì?” “Về mặt cô không giấu được có tâm trạng.” Anh ta thờ ơ nói: “Ngày đầu tiên cô tới đây, tôi đã có cảm giác cô rất áy náy. Vì sao lại thế?” “Tôi...” Bị anh ta nhìn ra cả tâm gan, tôi thầm nghĩ không phải là mình cô ý nguyên rửa anh ta... Hơn nữa, làm sao tôi có thể nói với anh ta rằng, vì lúc trong chùa tôi đã nguyện rửa anh ta cho nên anh ta mới gặp tai nạn? Như vậy, nghe cũng không khoa học lắm thì phải... Anh ta vẫn đang chờ một lý do đằng sau chữ “tôi” kia. “Nhiếp Hi Quang, đây là lần thứ hai tôi bị tai nạn xe.” Anh ta nhìn tôi, giọng nói trầm thấp. “Lần trước, sau tai nạn, tôi đã đánh mất đi sự nghiệp của cả đời mình.” Sự nghiệp cuộc đời? Tôi sửng sốt, một lúc mới ý thức được anh ta đang nói chính là công việc trước đây – bác sĩ ngoại khoa. Bác sĩ ngoại khoa, quan trọng nhất là... Tôi nhìn lên bàn tay anh ta. Bàn tay vô cùng đẹp, ngón tay thanh mảnh rất có lực, khớp xương rõ ràng. Tôi tượng tượng tới hình ảnh bàn tay ấy cầm con dao phẫu thuật, nhất định sẽ là một hình ảnh vô cùng đẹp đẽ. “Anh...” Tôi á khẩu, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác thương xót. “Tay của tôi.” Anh ta gật đầu, mắt không hề chớp nhìn chăm chăm tôi, nói: “Nếu như tai nạn lần này có thể khiến cô Nhiếp hồi tưởng lại ký ức đã lâu, tôi đây sẽ vô cùng hài lòng.” Cái gì hồi ức đã lâu? Tôi không hiểu, nhìn anh ta: “Anh đang nói cái gì?” Anh ta không trả lời. Ánh mắt lại giống như nhanh chóng đóng băng, anh ta thu hồi đường nhìn. Giọng nói trầm ấm khi nãy cũng bất chợt trở nên lạnh lẽo. “Cô có thể về.” Hai hôm sau, tôi được thông báo sau này không cần mang văn kiện tới nữa. Tôi mới ý thức được, lẽ nào tôi lại đắc tội với anh ta? Vị Lâm tiên sinh này cũng thật là quá dễ méch lòng quá đi. Tôi ôm đầu đau khổ suy nghĩ, cũng không nghĩ ra

bản thân mình rồi cuộc nói gì sai. “Xong đời.” Tôi khổ não than với Ân Khiết: “Chờ anh ta quay lại làm việc, khẳng định mình sẽ lại phải tăng ca còn kinh khủng hơn.” Thế nhưng lần này tôi đã dự đoán sai rồi. Hai tuần sau Lâm Tự Sâm đi làm lại, quả thực đã hoàn toàn quên mất phòng quản lý còn có một người là tôi đây, triệt để không dùng tới tôi. Thậm chí có lần tôi đang lên mạng chơi, anh ta đi ngang qua sau lưng tôi mà còn làm như không thấy. Ân Khiết chúc mừng tôi: “Hi Quang, xem ra mấy lần đưa văn kiện của cậu rất có ích. Nhìn xem, phó giám đốc Lâm chắc chắn không bao giờ bắt cậu tăng ca nữa đâu.” Vậy sao?? Đó là ảo giác của tôi ư? Sao tôi lại cảm thấy, thái độ của Lâm Tự Sâm đối với mình càng ngày càng tồi đi thế?

21. Chương 21

Chương 21 Chuyển ngữ: Sahara Có điều, không phải tăng ca đương nhiên luôn là chuyện tốt. Tôi cần nhắc hai ngày, cuối cùng quyết định ném vấn đề này sang một bên, bắt đầu hưởng thụ kiếp làm công thoát mái của mình. Đã sang tháng mười hai, tiết trời dần lạnh hơn, quần áo mặc cũng nhiều thêm, vậy nên đồ cần giặt cũng gia tăng chóng mặt. Vì thế, tôi vẫn như lệ, thường tích trữ một đồng quần áo cần giặt ném sang phòng trọ của Ân Khiết để giặt bằng máy giặt. Hôm nay, tôi lại xách theo một túi quần áo sang bên đó. Tới nơi, tôi thấy Ân Khiết đang ngồi xỏm ngoài cửa chơi điện thoại. Tôi choáng váng: “Sao thế này? Không phải cậu bảo đang ở nhà à?” Ân Khiết phui mông đứng dậy: “Thì chẳng phải mình đang ở nhà đây sao. Ha ha, chỉ là quên mang chìa khóa, nên lừa cậu tới đây chơi cùng thôi.” “Lại quên chìa khóa...” Tôi thật sự bó tay. Ân Khiết lúc làm việc thì luôn nhanh nhẹn, nhưng trong cuộc sống thường nhật thì lại ẩu đoảng qua loa không ai bằng. Chuyện cô ấy hay quên mang chìa khóa đã sớm xuất hiện từ khi chúng tôi còn ở chung. Giờ cô ấy chuyển sang đây ở, tôi thấy cô ấy quên chìa khóa cũng không còn ngạc nhiên. “Vũ Hoa cũng không có ở nhà à?” “Cậu ấy đi tới nhà bạn học ở Côn Sơn rồi, chắc phải mấy tiếng nữa mới về. Mình vừa đi tìm quản lý ký túc lấy chìa khóa dự phòng, nhưng mà người ta không có đó, thật xui xẻo.” Tôi nhớ lại lúc này lên trên lầu cũng không thấy nhân viên quản lý đâu. Không còn cách nào khác, tôi hỏi: “Mở cửa sổ chưa?” “Mở thì có mở. Nay Hi Quang, cậu định leo cửa sổ vào đây hả? Không được đâu, trời sắp tối rồi, nguy hiểm lắm. Thôi cứ chờ quản lý ký túc tới đi.” “Biết phải đợi tới lúc nào.” Tôi ném túi quần áo xuống đất, “Không sao đâu, dù sao cũng không phải lần đầu tiên.” Phòng của họ ở ngay tầng hai. Cửa sổ các phòng ở tầng hai khác các phòng khác là có ban công rộng một mét vuông, hơn nữa còn kê sát nhau, nhìn từ xa sẽ thấy giống như một hàng rào hoa rộng rãi, cho nên treo qua hoàn toàn không nguy hiểm, chỉ cần chú ý để phòng có cái gì rơi từ các tầng trên xuống là được. Mấy phòng bên cạnh đều chưa có người ở, mãi phòng thứ năm mới có người. Tôi đi ra từ cửa sổ phòng người ta, cẩn thận leo sang phòng Ân Khiết. Tôi đang đi rất ổn, sắp tới nơi thì đột nhiên nghe được một tiếng hét thất thanh chói tai. Tôi vô thức quay đầu lại nhìn, bắt gặp ngay khuôn mặt căng cứng của Lâm Tự Sâm, và một bộ mặt hiện rõ vẻ khiếp sợ của cô gái đứng cạnh anh ta. Sau đó, hình như tôi giẫm phải cái gì trơn trượt... Và thế là, tôi từ cửa sổ rơi xuống. Mọi chuyện chớp nhoáng xảy ra. Tôi không kịp phản ứng, cứ thế nện một cú xuống cành cây tùng bách, rồi từ cành cây xuống đất. Trong khoảnh khắc tiếp đất, tôi cảm thấy một đôi tay khó khăn lắm mới đỡ được tôi, nhưng mà do lực quá mạnh nên đầu tôi vẫn bị đập xuống đất, một cơn đau tê tái tràn ra. Một trận trời rung đất chuyển qua đi, tôi mở mắt, ngẩng ngẩng thấy một cặp mắt vô cùng lo lắng nhìn mình, đôi mắt ấy còn mang theo chút hoảng hốt tôi chưa từng thấy trước đây. Lâm Tự Sâm? Anh ta nhanh đặt tôi nằm trên mặt đất, quỳ một bên gối xuống cạnh tôi, cẩn thận kéo áo tôi, cẩn thận kiểm tra mạch đập trên tay tôi. “Nhiếp Hi Quang!” Anh ta gọi tên tôi, sắc mặt tái nhợt đông cứng lại. Tôi bừng tỉnh sau một cơn chấn động, nhìn anh ta bằng ánh mắt tê dại “Đừng sợ, nhìn tôi, có nghe thấy tôi nói gì không?” “Ừm.” “Trả lời tôi, hôm nay là thứ mấy?” “Chủ nhật.” Tôi muốn trả lời anh ta, nhưng bỗng thấy nghi hoặc, một âm thanh cũng không phát ra được. Một cơn choáng váng kéo đến, tôi không chịu nổi, nhắm mắt lại. Nhưng tôi cảm thấy thần trí mình còn khá tỉnh táo, vẫn nghe được xung quanh có giọng nói, nghe được tiếng hét của Ân Khiết và một giọng nữ xa lạ, nghe được giọng trầm tĩnh nghiêm khắc của Lâm Tự Sâm. Nhưng anh ta rốt cuộc là đang nói gì? Tất cả cứ xa dần xa dần... Giữa đường tôi tỉnh lại vài lần. Có một lần, hình như đang ở trên xe cứu thương, tôi nghe thấy Lâm Tự Sâm nói chuyện điện thoại, “Không biết bị thương ở đâu, không thấy có sưng tấy. Kiểm tra sơ qua thì thấy bình thường, nhưng lại bị mất ý thức tạm thời... Ừ, cậu chuẩn bị đi, sẽ chụp CT cắt lớp...” Sau đó tới bệnh viện... Thật ra, sau đó tôi đã cảm thấy khá

hơn, nhưng lại rất buồn ngủ, bị người ta đánh thức dậy quá nhiều lần, chỉ loáng thoáng trông thấy một bóng áo sơ mi màu lam nhạt ở trước mặt. Đến khi tôi thật sự tỉnh dậy, trời đã tối đen. Tôi mở mắt, vẫn là chiếc áo sơ mi màu lam kia. Dưới ngọn đèn yếu ớt trong phòng bệnh, Lâm Tự Sâm nhắm mắt ngồi dựa lưng vào ghế sofa, có lẽ đã ngủ say, tóc hơi rối, áo nhiều nếp nhăn, hoàn toàn khác với phong cách gọn gàng ung dung ngày thường. Anh ta vẫn còn ở đây ư? Nhìn anh ta một lúc, tôi quay đầu, quan sát trong phòng một lượt, rồi lại nhìn về phía Lâm Tự Sâm. Tôi hoảng hốt. Anh ta chẳng biết đã tỉnh lại từ lúc nào, đang trừng mắt nhìn tôi. Tôi muốn lên tiếng, nhưng mở miệng ra rồi lại không thể nói lên lời, cổ họng khô rát. Anh ta đứng dậy, rót một cốc nước ấm mang đến cho tôi. Tôi vừa định ngồi dậy thì anh ta đã nhanh nhẹn đỡ lấy tôi, giúp tôi uống nước. Cánh tay anh ta vững vàng đỡ ở vai tôi, từng đợt nóng truyền tới, tôi gần như dựa hẳn cả nửa người vào ngực anh ta. Quai hàm cứng rắn trước mắt, tiếng thở dồn dập, ở gần anh ta như vậy khiến tôi thấy bất an. Tôi ngượng ngùng, nhanh chóng uống hai ngụm nước. “Cảm ơn.” Anh ta lại giúp tôi nằm xuống, im lặng cầm cốc đặt sang một bên. Tôi bây giờ hoàn toàn không hôn mê, cảm thấy rất thoải mái. Nhưng mà nhìn bộ dáng trầm mặc này của anh ta, tôi lại thấy lo lắng, dè dặt hỏi: “Tôi... không bị làm sao chứ?” “Cô tên gì?” Anh ta hỏi một câu, giọng nói khàn khàn khác thường. “...” Chuyện gì thế này? “Nhiếp... Hi Quang?” “Còn tôi?” “... Lâm Tự Sâm.” “Tôi là cháu ngoại của Thịnh Tiên Dân” Anh ta nhìn tôi, đột nhiên nói. Thịnh Tiên Dân? Chủ tịch Thịnh Viên? Tôi nghi hoặc: “. . . Anh chưa từng nói với tôi?” Anh ta im lặng một lúc. “Tốt, ý thức đã tỉnh táo rồi.” Anh ta đứng dậy, giống như đang kiểm chế cái gì, dời mắt đi, cố gắng bình thần kể lại: “Tình trạng bây giờ của cô rất ổn. Kiểm tra mọi thứ cũng không thấy có vấn đề gì, chỉ có vài vết thương ngoài da. Nhưng tốt nhất là ở lại bệnh viện để theo dõi. Ân Khiết đi theo xe cứu thương, tôi đã để cô ấy về rồi, ngày mai cô ấy sẽ đến chăm sóc cho cô.” “Ừm, cô ấy chắc là sợ lắm.” “À, cô ấy sợ?” Những lời này của tôi không biết đã đụng tới quả mìn nào nữa, anh ta đột nhiên mất bình tĩnh: “Tôi thật sự vô cùng kinh ngạc với tấm lòng nhân hậu của cô Nhiếp. Lúc này mà còn nghĩ cho tâm trạng của người khác.” Tôi bị cơn tức giận bộc phát của anh ta làm cho khiếp sợ, trợn mắt nhìn anh ta, không nói được câu nào. Tôi cũng lẩm cẩm thuận miệng nói một câu thôi, anh ta làm sao mà phải bùng cháy dữ dội như thế? “Nếu cô thật sự lương thiện như thế thì vì sao lại...” Anh ta đột nhiên dừng lại, hít sâu một hơi, không chế được tâm tình của bản thân nhưng giọng nói châm chọc của anh ta lại khá rõ ràng, người ngu ngốc như tôi mà còn bị lời lẽ châm biếm vừa rồi của anh ta cứa đau. “Có thể nề tình tôi đã xúi quẩy đến mức này rồi mà bớt ác cảm với tôi đi một chút được không. Không thể ôn hòa một chút được sao?” Viên mắt tôi bỗng nóng lên. Tôi không hề muốn tỏ ra bản thân yếu đuối như thế nhưng mà tôi đã thê thảm như vậy rồi mà còn bị anh ta khiêu khích, cảm thấy vô cùng ảm ức. Nước mắt thoáng chốc tràn ra. Căn phòng bỗng nhiên an tĩnh lại. Dáng vẻ giận dữ của anh ta trong nháy mắt đột nhiên như ngưng đọng, anh ta đứng bất động cạnh giường của tôi. “Cô khóc cái gì? Một cọng tóc cũng không tổn thất, có gì mà phải khóc?” Một lúc lâu sau, anh ta mới khàn giọng nói. Hóa ra, ngay cả quyền khóc tôi cũng không có ư? “Nếu không phải vì cô bạn của anh đột ngột kêu lên thất thanh như thế thì tôi đã chẳng ngã xuống. Bị bạn anh hại ra nông nỗi này anh còn muốn châm chọc tôi. Tôi khóc chẳng lẽ cũng không được sao?” “... Tại tôi?” “Không phải tại anh thì là tại ai?” Tôi xui xẻo mới gặp phải anh. Tôi đem hết nỗi ảm ức bao lâu nay nói ra hết: “Bị ngã khỏi thang máy, bị linh kiện rơi trúng đầu, kiểm hàng một lần anh có biết không? Giờ còn bị rơi từ trên tầng hai xuống...” “Nhiếp Hi Quang...” . Anh ta nhỏ giọng gọi tên tôi. Mọi thứ trước mắt mờ nhòe, tôi cố gắng nhìn anh ta qua màn nước mắt, “Lâm Tự Sâm, tôi có một câu hỏi.” “Cô nói đi.” Không biết có phải do tôi bị ảo giác hay không, tôi cảm thấy giọng nói anh ta hình như đã dịu dàng hơn rất nhiều, rồi lại có chút gì đó cứng nhắc không ăn nhập. “Tôi là con gái của Nhiếp Trình Viên thì sao chứ. Hai nhà chúng ta có thù oán gì đâu, sao anh cứ phải kiểm chuyện với tôi?” Anh ta trầm mặc. Tôi đột nhiên mơ hồ hỏi lại, “...Hai nhà chúng ta có thù sao?” “Nhà họ Nhiếp và nhà họ Thịnh, vẫn luôn hợp tác rất chặt chẽ.” “Vậy thì vì sao?” “... Tôi cũng muốn biết là vì sao?” Lúc anh ta thì thầm nói ra những lời này, trên mặt hình như có nét cười tự giễu, trong ánh mắt dường như mang theo chút chán chường uể oải. “Đau lắm à? Nhiếp Hi Quang.” Anh ta lại nhẹ giọng hỏi tôi. Tôi vô thức gật đầu. “Ừm, tôi cũng vậy.” Tôi sững sờ nhìn anh ta, không hiểu sao lại cảm thấy anh ta còn đau khổ hơn tôi. Anh ta làm sao vậy? Chẳng phải tôi đang lên án anh ta sao? Sao tự nhiên tôi lại cảm thấy mình đang làm anh ta tổn thương thế? Tôi nhìn không được, hỏi: “Anh... vẫn ổn chứ?” Anh ta giật mình, ánh mắt phức tạp nhìn thẳng về phía tôi, dường như đang tìm kiếm điều gì. Trong nháy mắt, tôi thậm chí cảm thấy anh ta sẽ đưa tay ra chạm vào mắt tôi. “Những lời này...” Anh ta càng nói càng nhỏ, dường như chỉ thoáng qua bên ngoài lỗ tai. Bốn mắt nhìn nhau, tôi cảm thấy ánh mắt mình lúc này rất mỏng lung, bỗng nhiên nhớ tới khóe mắt còn dính nước mắt, vội đưa tay lau đi. Anh ta chậm rãi di chuyển đường nhìn. Một lúc lâu sau, anh ta lại nói: “Đừng khóc nữa”. Anh ta yên lặng đứng trước giường bệnh một lúc, sau đó đi đến cạnh cửa

sổ. Anh ta đứng im, thật lâu, thật lâu... Lâu đến mức tôi tưởng rằng anh ta là một pho tượng, không nhúc nhích nữa.... Lâu đến mức, ngoài cửa sổ, sắc trời đã hơi ửng hồng... Lâu đến mức, tôi lại mê man, chuẩn bị nhắm mắt lại... “Sau này tôi sẽ không thể nữa.” Trong phòng đang yên tĩnh, giọng nói trầm ấm bỗng nhiên vang lên. Tôi trừng mắt, thậm chí còn tưởng mình nghe nhầm. Anh ta xoay người lại, nét mặt trầm tĩnh tựa như mặt biển tĩnh lặng sau cơn bão, rồi lại có chút gì đó u sầu, chất chứa nỗi buồn... Tất cả, tất cả đã quay lại với ánh mắt bình tĩnh của anh ta. Ngoại trừ dáng vẻ mệt mỏi rã rời, anh ta vẫn như những lúc bình thường, lạnh lùng mà thư thái. “Sau này tôi sẽ không đối xử với cô thế nữa, nhất định.” Anh ta lặp lại một lần nữa, ngữ khí rất quả quyết. Không hiểu vì sao, tôi lại thấy những lời này không phải anh ta nói với tôi, mà giống như tự nói với chính mình hơn. Tôi ngậy ngốc nhìn anh ta, không biết nên nói cái gì. Anh ta cũng không chờ tôi lên tiếng, cầm lấy chiếc áo khoác ở sô pha, nói: “Cô nghỉ ngơi chút đi, tôi đi lấy bữa sáng cho cô.” Anh ta tìm lại được sự bình tĩnh ban đầu, còn tôi thì vẫn cứ mông lung.

22. Chương 22

Chương 22 Chuyển ngữ: Sahara Bữa sáng là Ân Khiết và Vũ Hoa mang vào. “Chúng mình vừa tới thì thấy phó giám đốc Lâm đứng ở tầng dưới. Anh ấy bảo chúng mình mang cháo vào. Hình như là của người giúp việc nhà anh ấy đưa tới.” Vũ Hoa vừa nói, vừa mở cặp lồng. Ân Khiết đi đi lại lại trong phòng bệnh một hồi. Sau khi phát hiện tôi không bị làm sao, cô ấy đã nhanh chóng chuyển từ bộ dạng hồi lỗi sang được giải thoát, hí hửng lượn khắp phòng dòm ngó. “Oa, Hi Quang, cậu được nằm phòng đơn cơ à? Phó giám đốc Lâm thật đúng là quan lớn có khác.” Vũ Hoa so với Ân Khiết thì an phận hơn rất nhiều. Cô ấy ngồi bên giường bệnh nhìn tôi ăn cháo, lo lắng hỏi vấn đề viện phí: “Ở phòng đơn thế này, hình như bảo hiểm của chúng ta không chi trả đâu?” “Trời ơi, cậu lo lắng cái gì chứ. Phó giám đốc Lâm đã thanh toán hết từ hôm qua rồi.” Ân Khiết bày ra vẻ mặt không đáng ngại, “Nếu không phải là cô bạn của anh ấy bắt nạt hết lên thì cũng đâu khiến Hi Quang giật mình ngã xuống chứ. Nhưng mà Hi Quang à, cậu đừng có trách anh Lâm.” Vũ Hoa hiểu kỳ hỏi: “Sao cậu biết chỉ là bạn, không phải bạn gái?” Ân Khiết phản đối: “Hôm qua cậu không được chứng kiến, phó giám đốc hằm hằm tức giận, vẻ mặt rất chi là dọa người. Thật ra lúc Hi Quang ngã xuống, cô gái kia cũng vô cùng sợ hãi. Nếu như cô ta là bạn gái của phó giám đốc Lâm thì lúc ấy anh Lâm chắc chắn sẽ phải an ủi cô ta chứ. Nhưng mà hoàn toàn không có chuyện đó. Mình nghe nói hình như họ là bạn học cũ.” Ân Khiết nằm bò trên giường tôi, nghiêm túc nói: “Hi Quang, sau này đừng có nói là phó giám đốc đối xử với cậu không tốt nữa đi. Hôm qua đưa cậu vào bệnh viện, tất cả mọi chuyện từ A tới Z anh ấy đều làm hết. Thật không hổ danh là bác sĩ, trước khi xe cứu thương đến anh ấy đã sơ cứu cho cậu rồi. Than ôi, thật sự là đẹp trai chết mất thôi. Sau đó, tới bệnh viện rồi có một cô thực tập sinh làm việc ẩu tả còn bị anh ấy giáo huấn một trận, nói cô ta tốt nhất đừng làm bác sĩ, tránh hại mình hại người. Haizz.... Trước giờ chưa thấy anh ấy hung dữ như vậy. Sợ hết hồn!” Tôi nghe vậy cũng ngây cả người. “À đúng rồi, cậu còn nôn một trận đây người người ta.” Đến lúc này thì tôi thật sự choáng váng. Trong đầu hình như cũng có chút ấn tượng, hình như là có một lần tôi bị anh ta gọi dậy, rồi cứ thế nôn thốc nôn tháo lên người anh ta? “Người ta còn phải đỡ cậu cho cậu nôn đấy, không thì cậu đã ngã lăn ra đất rồi. À đúng rồi, không biết tay anh ấy có bị thương không, anh ấy phải tiếp đỡ cú ngã của cậu đấy... haizz... Hi Quang à, phó giám đốc Lâm lúc ấy đã ngã khụy gối xuống đấy!” Ăn sáng xong, tôi bảo các cô ấy quay về đi làm. Tôi bây giờ đã không còn vấn đề gì đáng ngại nữa rồi. Chân mặc dù bị thương, đi lại có hơi bất tiện nhưng cũng không ảnh hưởng gì lớn lắm. Thật sự không cần các cô ấy ở lại trông coi mình. Tôi lại nghĩ tới Lâm Tự Sâm. Mặc dù là vì bạn anh ta hét lên khiến tôi giật mình ngã, nhưng mà anh ta vẫn luôn cẩn thận chăm sóc tôi. Cho dù thái độ anh ta có chút kỳ quái, nhưng hình như tôi vẫn nên cảm ơn anh ta một tiếng? Tôi do dự một lát, lấy di động ra tìm của anh ta. Vì công việc cho nên đương nhiên tôi có số điện thoại của anh ta, thế nhưng tôi chưa bao giờ dùng tới. Tôi đắn đo suy nghĩ nội dung tin nhắn rất rất lâu, cuối cùng gửi một tin ngắn gọn. “Ngày hôm qua cảm ơn anh.” Đợi một lúc lâu cũng không thấy tin nhắn lại. Tôi lo nghĩ, có thể anh cũng không biết tin nhắn là do ai gửi đến, đang định nhắn lại bổ sung tên người gửi thì bỗng nhận được tin nhắn, lời lẽ vô cùng khách sáo: “Không cần khách khí.” Có qua có lại rồi, tôi mới buông di động xuống, nhìn đồng hồ vẫn chưa tới tám giờ, tôi yên tâm ngủ thêm một lát. Lúc tỉnh lại, tôi thấy di động đặt bên gối không ngừng nhấp nháy. Tôi cầm lên xem thì thấy có một tin nhắn, là

của Lâm Tự Sâm. “Cô sao rồi?” Tôi nhìn thời gian nhận tin, đã là từ nửa tiếng trước, nhanh chóng nhắn tin trả lời: “Cảm thấy không có vấn đề gì.” Rất nhanh có hồi đáp: “Lát nữa tôi qua đó.” A? Tôi cầm điện thoại bần thần mãi, vẫn chưa quyết định nhắn lại ra sao thì đã nghe tiếng gõ cửa vang lên. Lâm Tự Sâm đẩy cửa vào.

saharavuong.wordpress

~ Tôi thộn mặt nhìn anh ta. “Đúng lúc đi tới tầng dưới.” Anh ta đứng ở cửa nói. “Ồ.” Anh ngừng một chút rồi mới đi vào. Tôi muốn ngồi dậy nhưng lại bị anh ta ngăn cản: “Cứ nằm đi, tốt nhất cô nên nằm nghỉ.” “Em cảm thấy không sao nữa rồi.” Tôi vẫn ngồi dậy, ôm chăn, “Em... xin lỗi. Nghe Ân Khiết nói hôm qua em nôn vào người anh.” “Từng làm bác sĩ, mấy chuyện này đã quen rồi.” Anh ta đã thay một bộ quần áo khác, lấy lại dáng vẻ lịch lãm thường ngày. Tôi vẫn còn đang miên man suy nghĩ tới bộ dạng anh ta lúc bị bệnh nhân nôn vào người. Rồi lại nhớ tới tay anh ta: “Vây tay anh... Ân Khiết nói, tay anh hình như bị thương.” “Không sao.” Anh ta đơn giản thốt ra hai chữ. Phòng bệnh lại im lặng. Anh ta nhìn tôi, đột nhiên hỏi: “Nhiếp Hi Quang, nếu tôi quên hết toàn bộ chuyện quá khứ, thì cô có thể xóa bỏ những chuyện tôi đối xử với cô trước đây không?” Đây là... anh ta đang muốn hòa giải? Tôi nhanh chóng ở trong lòng tính toán một chút. Trước đây anh ta bắt tôi tăng ca, còn tôi dùng tâm nguyện cầu phật khiến anh ta gặp tai nạn? Sau đó bạn anh ta hại tôi ngã từ tầng hai xuống, còn tôi nôn ra người anh ta. Hình như... hòa nhau? Tôi tỉ mỉ tính toán lại lần nữa, rộng lượng nói: “Em chưa bao giờ ghi hận.” Anh ta chăm chú nhìn tôi, gật đầu: “Vây thì tốt.” Thế nhưng... “Anh vì sao bỗng nhiên...” Sao bỗng nhiên lại muốn giảng hòa? “Tôi sợ cô... Tôi sợ nhất bệnh nhân khóc.” Anh ta xoay người. Tôi cũng sợ nhìn anh ta, trong lòng nghĩ nửa câu sau anh ta định nói chắc không phải là “sợ tôi khóc” chứ??? Tuy rằng đã dừng đúng lúc... Tôi nhớ lại bộ dạng mình khóc tới qua, bỗng nhiên mặt nóng bừng, vô cùng hối hận vì đã hỏi anh ta câu hỏi này. May quá, đúng lúc này một đám người mặc áo blouse trắng đi vào. Đã đến giờ đi kiểm tra phòng bệnh. Người đầu tiên là một bác sĩ ngoài ba mươi, anh ta vừa đi vào đã cười híp cả mắt. “A. Bác sĩ Lâm sao vẫn còn ở đây? Hôm qua cả đêm không ngủ mà hôm nay vẫn còn dư sức như vậy. Không hổ danh là đệ nhất cầm thú của học viện Y chúng ta!” (ẹc. Đệ nhất cầm thú???) “Nào nào, tôi giới thiệu với mọi người.” Anh ta quay về sau nói với những người kia: “Đây là sư đệ thời gian học đại học và lưu học với tôi, bác sĩ Lâm Tự Sâm.” “Tôi biết bác sĩ Lâm! Đã có vinh dự xem qua bản luận văn về u não của anh.” Một nữ bác sĩ ở phía sau anh ta mừng rỡ chạy lên bắt tay Lâm Tự Sâm: “Tiếc là lúc trước tới bệnh viện của anh tu nghiệp thì anh đã rời cương vị để đi công tác nước ngoài. Chẳng hay bác sĩ Lâm hiện giờ đang làm việc ở đâu?” Lâm Tự Sâm cũng vươn tay ra đáp lại, nhưng ngược lại với thái độ nhiệt tình của đối phương, anh khá giữ ý: “Tôi đã từ bỏ ngành y rồi.” Cô bác sĩ kia kinh ngạc: “Sao... sao có thể?” Lâm Tự Sâm ngắn gọn nói: “Có chí hướng khác.” “OK, OK! Ôn chuyện thì để sau đi.” Vị bác sĩ trẻ tuổi kia cắt ngang bọn họ, chuyển hướng về phía tôi: “Bạn gái của bác sĩ Lâm đúng không? Hôm nay cô thấy thế nào? Có khó chịu không?” “Đồng nghiệp của tôi.” Trong khi tôi còn chưa kịp phản ứng, Lâm Tự Sâm đã thờ ơ nói. “Ồ, đoán sai rồi, vậy làm quen một chút, Nhiếp Hi Quang đúng không? Tôi họ Phương, là bác sĩ phụ trách bệnh án của cô.” Bác sĩ Phương kia hỏi tôi mấy câu, rồi lật xem mấy trang bệnh án và phim chụp x-quang: “Rất tốt. Thật may, không có vấn đề gì...” “Lúc trước có hiện tượng nôn mửa và đánh mất ý thức nhất thời. Mặc dù phim chụp không có vấn đề gì nhưng mà vẫn nên ở lại bệnh viện quan sát. 48 tiếng nữa sẽ chụp CT lại để kiểm tra.” Người nói là Lâm Tự Sâm, anh ta cầm lấy tấm phim x-quang trong tay bác sĩ Phương, nhìn qua rồi nói. “Ồ, vậy thì tốt nhất rồi.” Bác sĩ phụ trách nhìn tôi, tủm tỉm cười: “Dù sao ngã từ trên cao xuống cũng nên ở bệnh viện theo dõi mấy ngày.” Tôi gật đầu, tự hỏi hình như vấn đề này làm không theo tuần tự của bệnh viện: “Tôi phải nằm thêm mấy ngày?” “Hai tuần đi.” Bác sĩ Phương không hề đắn đo nói, sau đó còn quay đầu hỏi Lâm Tự Sâm: “Thế nào?” Lâm Tự Sâm thần sắc không biến đổi, đưa trả lại cho anh ta cuộn phim: “Anh là bác sĩ phụ trách.” “Ồ, Vậy sao?? Vậy...” “Đừng lạm dụng tài nguyên.” “Yên tâm, phòng bệnh này bình thường bỏ không.” Bác sĩ Phương viết vài chữ lên bệnh án của tôi, sau đó ngẩng nhìn chăm chăm tôi. Sao tôi lại cảm thấy có cái gì đó kỳ quặc? Bọn họ đi như cơn gió. Phòng bệnh yên tĩnh trở lại. Tôi phóng ánh mắt nghi hoặc về Lâm Tự Sâm. Anh ta gật đầu nói: “Hôm khác tôi lại tới.” Sau đó, anh ta thọc tay vào túi quần, rời khỏi phòng bệnh. Còn lại một mình, tôi chìm vào suy tư, vì sao rõ ràng tôi đã khôi phục rất nhanh rồi mà vẫn còn muốn tôi nằm viện hai tuần? Tôi cho rằng, Lâm Tự Sâm nói hôm khác lại đến chẳng qua chỉ là lời nói lịch sự. Cho nên sáng sớm hôm sau nhìn thấy anh ta, tôi thật sự hoảng sợ. Có lẽ là do biểu hiện kinh ngạc của tôi quá rõ ràng, anh ta thoáng chốc mất tự nhiên. Có điều, anh ta rất nhanh chóng khôi phục về mặt bình thường: “Bác sĩ phụ trách của cô là bạn học cũ của tôi. Bọn họ có một

cuộc phẫu thuật thuộc về lĩnh vực của tôi cho nên muốn tôi qua cùng thảo luận. Thuận tiện ghé thăm cô.” “À... Như vậy, vậy anh không phải đi làm à?” “Hôm qua tôi đã tăng ca tới ba giờ sáng.” “Hả?” “Sau đó đã xin kỳ nghỉ phép năm rồi.(*)”

~

23. Chương 23

Chương 23 Chuyển ngữ: Sahara Tôi có một cảm giác vô cùng kỳ quái. Ví dụ như, hiện tại có mấy vị bác sĩ đang ngồi trong phòng bệnh của tôi nói chuyện phiếm. Bác sĩ Phương – người phụ trách bệnh án của tôi, ngồi trên tay vịn của sofa; bác sĩ Viên xinh đẹp đoan trang ngồi gọn trên ghế; bác sĩ Tần – người lớn tuổi nhất, ngồi vắt chéo chân ở một chiếc ghế khác. Còn bác sĩ Lâm, chính là phó giám đốc của chúng tôi lại đang đứng tựa ở cửa sổ, cầm tấm phim x-quang xem. Bọn họ hiện tại đang rất nghiêm túc thảo luận về phương án phẫu thuật. Thế nhưng, vấn đề là, tại sao lại thảo luận trong phòng bệnh của tôi? “Ừm, mức độ lan rộng của vết thương khá rõ ràng.” Từ trước tới nay tôi chưa bao giờ thấy bộ dạng này của Lâm Tự Sâm. Ánh mắt anh ta dán trên tấm phim, đầu hơi cúi xuống rất chuyên tâm, dáng vẻ trầm tư, dường như trước mắt không có bất cứ cái gì ngoài ca bệnh kia. Cho dù là sự tự tin khi phát biểu điều gì, hay là cái điệu bộ khẽ nhún mày khi thảo luận của anh, tất cả cũng đều khiến cho người ta có cảm giác thật xa lạ. Thậm chí ngay cả trang phục anh ta cũng qua loa hơn, có khi mấy ngày đều mặc một chiếc áo len, không có một chút nào giống với tác phong thường ngày ở công ty. Dường như, anh ta rất thích công việc làm bác sĩ. Bọn họ cứ đàm đạo một cách rất nhập tâm như vậy, còn tôi ăn không ngồi rồi nhìn bọn họ, nhất thời quên thu hồi ánh mắt. Lâm Tự Sâm đang nói cái gì gổ cái gì tuyến mạch, bỗng nhiên ngừng lại, nhìn tôi. Cả mấy vị bác sĩ kia cũng nhìn sang tôi. Tôi lúng túng, xấu hổ cười với bọn họ một cái rồi lại yên lặng quay đầu về chỗ khác. Sau đó, tôi chợt nghe thấy một tiếng cười trộm của bác sĩ Phương. Lâm Tự Sâm đứng thẳng người: “Cũng không còn sớm, mọi người cùng đi ăn cơm đã, thế nào?” “Được được.” Bọn họ đồng thanh tán thành. Lâm Tự Sâm thu dọn tài liệu, nhìn bác sĩ Phương. Bác sĩ Phương uể oải đuổi người: “Ôi trời, gần đây nhiệm vụ phải làm cũng nhiều quá đi!” Nói rồi, anh ta tùm tùm đứng dậy, đi tới phía tôi: “Đi ăn cơm thôi, bệnh nhân của chúng ta cũng phải đi cùng chứ nhỉ!” “Hả?” Tôi quay sang nhìn Lâm Tự Sâm. Vừa gặp ánh mắt của tôi, anh ta liền hạ mi mắt, cúi đầu nhìn đồng hồ. Bệnh nhân cùng ăn cơm với bác sĩ, đây là thể loại gì? Không hiểu sao tôi lại cảm thấy nhóm bác sĩ này có gì đó rất thần bí?

“Bởi vậy cho nên, hằng ngày cậu đều ăn cơm do người giúp việc nhà phó giám đốc Lâm đưa tới? Nếu không thì đã đi ăn cùng anh Lâm hoặc bác sĩ Phương rồi đúng không?” “... Đúng vậy, dì Trần nói là đưa cơm tới cho phó giám đốc Lâm, anh ấy bận việc ở đây, cho nên thuận tiện mang cho mình một suất.” “Cậu cảm thấy điều này nghe có tính khoa học sao?” “...” Ân Khiết vẫn về cảm, nói: “Hi Quang, cậu thật sự không cảm thấy, phó giám đốc có ý với cậu à?” “...Cậu có thể dùng đại não suy nghĩ được không hả?” Nếu thật sự đúng như lời Ân Khiết nói, vậy thì đường tình cảm của anh Lâm Tự Sâm này cũng quá kỳ lạ đi! Sao mà từ ghét tôi thoáng cái lại chuyển sang thích tôi được? “Hình như anh ta ở đây để thảo luận về một cuộc phẫu thuật khá khó khăn... Mặt khác, có thể là do anh ta cảm thấy việc mình bị ngã cũng có một phần trách nhiệm của bản thân? Hơn nữa, cơm cũng đâu phải do anh ta mang tới, là dì Trần ngày nào cũng đưa tới tận nơi đấy chứ. Anh ta cũng thỉnh thoảng thuận đường ghé thăm mình một lát rồi đi luôn, nếu như không đi ngay...” Ân Khiết lóe mắt nhìn tôi, dáng vẻ tò mò vô cùng, đáng tiếc tôi phải để cô ấy thất vọng rồi. “Thì là vì có một đám bác sĩ cũng đang ở chỗ mình cùng anh ta thảo luận vấn đề y học, hoặc là tám chuyện ở trường Y.” Ân Khiết vẫn còn ở trong trạng thái mê muội: “Ồ đây?” Tôi gật đầu. “Vậy cậu nghe có hiểu gì không?” “... Thế cho nên mình mới bảo cậu mang cho mình cái máy chơi game tới đây!!!” “Kỳ nghỉ của phó giám đốc cũng thật là siêu phàm thoát tục!” Ân Khiết cảm thán: “Anh ấy có phải là làm việc tới phát cuồng rồi không? Bình thường ở công ty tăng ca kinh khủng như vậy mà giờ xin nghỉ phép rồi lại còn tới làm ở bệnh viện.” Tôi mãnh liệt tán thành, thuận tiện tung ra một ít tin tức: “Bác sĩ Phương nói anh ta trước đây cũng rất đáng sợ, lúc còn học đại học anh ta hoàn toàn không phải là người, tới bệnh viện làm rồi lại càng không phải người. Ai lại đứng thực hiện ca phẫu thuật mười mấy tiếng đồng hồ liền mà vẫn nhìn anh ta vẫn chẳng hề hấn gì như người nhàn hạ.” Tôi nói linh tinh một hồi, Ân Khiết nghe

đến mức hào hứng tràn trề: “Bác sĩ phụ trách của cậu tám chuyện với cậu về phó giám đốc nhiều thế cơ à?” Tôi tỉ mỉ nghĩ, đúng là có nói nhiều thật. Lúc ăn cơm, bình thường những người khác hay nói chuyện công việc, còn anh ta lại lôi kéo tôi nói chuyện trên trời dưới đất. Tôi kết luận: “Anh ta hình như nói nhảm hơi nhiều!” “Không nghĩ ra phó giám đốc Lâm của chúng ta là cái dạng người gì nữa...” Ân Khiết suy tư cả ngày mới thôi: “VẬY HI QUANG NÀY, QUAN HỆ GIỮA CẬU VÀ PHÓ GIÁM ĐỐC ĐÃ TỐT LÊN ĐƯỢC CHÚT NÀO CHƯA? CƠ HỘI HIẾM CÓ ĐÓ NHÉ, CẬU CŨNG ĐỪNG QUÁ CỐ CHẤP.” “... Cũng được, “cật nhân chủi nhuyển (*)”. Bình thường cũng sẽ nói chuyện với nhau vài câu...” (*) Nã nhân thủ đoản, cật nhân chủi nhuyển: Nhận quà của người khác thì phải biết khiêm nhường, ăn cơm của người khác thì phải dẽ miệng. Đại ý là nói về kỹ năng mềm trong giao tiếp đời thường. “Ừ, mình cũng cảm thấy thái độ của anh ấy đối với cậu không còn thô bạo như trước.” Nhắc tới sự thay đổi trong thái độ của Lâm Tự Sâm, tôi bỗng nhiên nhớ tới câu nói của anh ta sáng hôm ấy. Tôi hỏi Ân Khiết: “Ân Khiết, mình khóc trông có đáng sợ không?” “...” “... Hay là vô cùng... đáng yêu???” Tôi cũng tự thấy ớn lạnh. “...” Ân Khiết hiển nhiên không nhin được nữa, “Mình còn chưa thấy cậu khóc. Nào, khóc thử một trận cho mình xem?”

Ân Khiết để lại máy chơi game rồi ra về. Có cái máy này, rốt cuộc những ngày tháng nằm viện của tôi cũng bớt buồn chán. Mỗi ngày tôi đều chơi đến không biết gì. Có hôm Lâm Tự Sâm đến đúng lúc tôi đang ở trong tình trạng nguy cấp sắp thông qua ván game, chỉ có thể tiếp anh ta được vài câu rồi lại tiếp tục vùi đầu vào máy. Chờ tới khi tôi thanh tỉnh hoàn toàn, thì anh ta đã đi mất. Tôi nhất thời cảm thấy thật khó chịu. Mỗi ngày đều ăn cơm nhà người ta, người ta đến thăm mình mà mình lại vô tư ngồi chơi game, thật không có phép lịch sự gì cả. Nằm trên giường trần trọc cả ngày, cuối cùng không chịu được tôi quyết định gửi tin nhắn xin lỗi tới Lâm Tự Sâm. “Xin lỗi phó giám đốc, lúc này em chơi game vừa đúng lúc qua ải, quá mãi mê!” Gửi tin đi rồi tôi mới ý thức được, nội dung cũng thật là thiếu lễ phép! Rất may là Lâm Tự Sâm trả lời lại, nhìn qua thì không thấy anh ta tức giận gì. “Hiện giờ cô vẫn chưa thích hợp để chơi mấy trò khiến não bộ vận động căng thẳng như thế.” “Uhm.” Lại là bác sĩ Lâm nữa rồi. Một lúc sau anh ta lại gửi tin tới: “Qua ải chưa?” Tôi nhanh chóng trả lời: “Chưa.” Nếu như biết trước hậu quả của việc gửi tin nhắn này tới anh ta, tôi tuyệt đối sẽ không làm! Sáng sớm hôm sau, Lâm Tự Sâm vác theo một đồng việc tới, giao cho tôi làm. “Phó giám đốc... Thật ra, em cũng không phải là người cuồng làm việc đến thế. Em không muốn tăng ca.” “Chơi game hao tổn sức lực rồi, làm việc để thư giãn một chút.” Tôi nhìn chồng tư liệu cao ngất anh ta đặt ở đầu gối tôi, yên lặng không nói gì. Còn anh ta thư thái cởi áo khoác vắt lên thành ghế, nói: “Máy game đâu? Hôm qua chưa qua ải đúng không, để tôi giúp cô.” Tôi giật mình. Đột nhiên tôi cảm thấy, chuyện này sao lại không giống với lời thoại nên có giữa chúng tôi? Mặc dù quan hệ giữa tôi và Lâm Tự Sâm mấy ngày nay đã cải thiện khá nhiều, nhưng dường như vẫn chưa thể tiến tới cái tình huống như thế này dễ dàng thế được. Anh ta dường như cũng ý thức được bản thân mình vừa nói cái gì, nụ cười trên môi đột nhiên cứng lại. Tôi chẳng biết nên làm gì, đánh vội vàng móc cái máy game giấu kỹ trong chăn ra đưa cho anh ta. Sau đó, tôi cũng sưng sờ. Ánh mắt anh ta chậm rãi di chuyển từ mặt tôi xuống tay chúng tôi, nhận lấy cái máy game. Căn phòng yên tĩnh xuống. Tôi chống tay lên bàn, chán chừ viết báo cáo tổng kết thường niên. Còn Lâm Tự Sâm ngồi trên sofa, cúi đầu nghiêm túc ấn những cái phím trên máy game. Tôi cảm thấy anh ta hình như không được thành thạo lắm. Sau đó tôi mới phát hiện, tay trái của anh ta hoàn toàn không theo kịp tốc độ của tay phải. Có lẽ anh ta cũng ý thức được nhược điểm ấy, cho nên, cứ mỗi lần qua ải thất bại, anh ta lại ngừng lại, chăm chú nhìn bàn tay trái của mình. Không hiểu vì sao, tôi bỗng nhiên không muốn tiếp tục chứng kiến cảnh ấy nữa, toàn tâm toàn trí quay ra viết báo cáo. Không lâu sau, anh ta trả máy game lại cho tôi rồi bỏ đi. Tôi nhìn số điểm anh ta đạt được... Thật là thê thảm. Tôi bỗng nhiên chẳng còn hứng chơi game nữa. Buổi chiều ánh dương vừa hạ, tôi tỉnh ngủ. Tôi buồn chán ra khỏi phòng bệnh, đi dạo quanh bồn hoa trong khuôn viên bệnh viện một vòng, đang chuẩn bị quay về thì vừa quay người lại đã bắt gặp Lâm Tự Sâm. Anh ta ngồi trên ghế đá trong vườn hoa, đang cúi đầu chơi game, bên cạnh còn có một cậu bé đang chỉ dẫn anh ta cách chơi. Cảnh tượng này sao mà tôi nhìn thế nào cũng thấy thật lạ lắm. Hơn nữa, máy chơi game trong tay anh ta cũng không phải cái của tôi, chẳng lẽ anh ta cũng đi mua một cái khác? Tôi tò mò tới gần. Thấp thoáng trong tán cây xanh, giọng nói ngây thơ của cậu bạn nhỏ mơ hồ truyền tới. “Chú à, các bác sĩ khác nói chú là bác sĩ vô cùng tài giỏi. Chú sẽ làm phẫu thuật não cho bố cháu phải không?” “Chú không.” “Haiz. Nhưng chú rất đẹp trai!” “...” Tôi nghĩ tới dáng vẻ trầm tư của anh ta lúc này, bỗng nhiên cảm thấy buồn cười. Nhưng mà còn chưa kịp cười thì đã nghe thấy anh ta nói: “Ngay cả trò chơi này, chú cũng không chơi tốt.”

24. Chương 24

Chương 24 Chuyển ngữ: Sahara Không biết mọi chuyện xảy ra thế nào, nhưng tôi bỗng nhiên không còn thấy Lâm Tự Sâm đáng ghét nữa. Chớp mắt một cái tôi đã nằm viện đến ngày thứ chín. Buổi trưa, tôi lại được bác sĩ Phương gọi đi ăn cùng. Ngồi trong quán cà phê gần bệnh viện, bọn họ nói chuyện của họ, tôi ăn cơm của tôi. Chỉ có điều, hôm nay bọn họ không nói chuyện công việc nữa. Bác sĩ Viên đang nói về bộ phim điện ảnh mới công chiếu gần đây. “Trên mạng mọi người đánh giá bộ phim này rất được đấy. Vừa may ngày kia được nghỉ, em đang định đi xem.” Bác sĩ Tần nói: “Phim kinh dị à? Cô thân gái một mình đi xem phim kinh dị hả? Tốt nhất vẫn nên tìm một người nữa đi cùng thì hơn. Đừng để tới lúc ấy khóc lóc chạy ra khỏi rạp mà không có ai đỡ dành.” Bác sĩ Viên bắt đầu nói: “Em cũng muốn lắm chứ, nhưng mà không có ai đi cùng. Mấy cô bạn em vừa nghe thấy phim kinh dị liền không dám đi cùng em luôn.” Bác sĩ Tần than thở: “Đáng tiếc, hôm ấy tôi vẫn phải làm việc, nếu không thì cũng sẽ nể tình hữu nghị mà đưa cô đi.” Nói xong, không ai lên tiếng nữa, không khí bỗng nhiên tẻ nhạt. Bác sĩ Phương bật cười ha hả: “Nói đến phim kinh dị, em lại nhớ tới một chuyện đau lòng!” Anh ta bày ra dáng vẻ vô cùng đau khổ mà nói: “Nhớ năm đó em vất vả theo đuổi một cô gái nước ngoài. Em hẹn người ta tới nhà xem phim. Mọi người có biết thế nào không? Kết quả lúc em mở đĩa phim mát mẻ kia lên lại biến thành một bộ phim ma quỷ. Cuối cùng, em ôm người ta run rẩy. Người ta đẩy em ra rồi đi mất a...” Bác sĩ Tần cười đến sặc sụa: “Lại còn thế nữa! Cậu không biết xấu hổ mà còn kể ra. Không sợ mất mặt hả?” “Có gì mà mất mặt đâu anh!” Bác sĩ Phương cười nói, “Đàn ông đại trượng phu, sắc lệnh trí hôn(*), tránh sao được ạ. Không thể coi là đáng xấu hổ được!” (*) Sắc lệnh trí hôn: không thể giữ vững lí trí được trước dục vọng. Nói xong, anh ta ra vẻ tự hỏi: “À... những lời này nghe thật quen tai. Hình như là ai đó nói rất nhiều rồi thì phải?” Lâm Tự Sâm liếc mắt nhìn anh ta: “Là tôi nói, thì sao?” Bác sĩ Phương cười khì. (ây da, xem ra anh Lâm đúng là cầm thú :”>) Bàn ăn lại yên tĩnh một hồi. Tôi cảm thấy bầu không khí thật quỷ dị, tôi ngẩng đầu khỏi bát cơm nhìn mọi người. Tất cả đều đang ăn cơm, không có gì kỳ lạ. Lâm Tự Sâm nhìn tôi: “Ăn xong rồi thì quay về phòng nghỉ ngơi trước đi.” “Không sao, mọi người cứ nói chuyện đi. Lát em về cùng mọi người. Em có chuyện muốn hỏi anh.” Lâm Tự Sâm ngừng một lúc rồi “ừm”. Bác sĩ Phương mặt cười tươi như hoa nở, bỗng nhiên như nhớ tới chuyện gì, quay sang hỏi Lâm Tự Sâm: “Sư đệ, không phải chiều nay cậu có bận việc sao?” “Không có!” “Ồ!” Bác sĩ Phương kéo dài giọng, “Đúng là sư đệ nhà chúng ta. Đã động thủ, kỹ thuật lúc nào cũng vô cùng nhanh. Sư huynh này xin bái phục!” (Cười đau ruột với cái ông này!!!) Lâm Tự Sâm nhấp một ngụm cà phê, khéo môi khẽ nhếch lên: “Quá khen!” Bữa cơm kéo dài không quá lâu, bởi vì bác sĩ Phương nhận được một cuộc điện thoại, nói gần khu này xảy ra một vụ tai nạn, nạn nhân đã được đưa tới bệnh viện, cho nên bọn họ liền vội vã quay về. Tới bệnh viện, bác sĩ Phương bị một người phụ nữ chừng hơn năm mươi tuổi ngăn cản. “Bác sĩ Phương, may quá. Tôi đang muốn đi tìm cậu đây. Tôi là người nhà của cục trưởng Trương, lúc trước tôi có liên lạc với cậu rồi. Đây là Nam Nam, con gái của tôi, vừa mới đi chụp CT não và phổi xong, muốn nhờ cậu xem giúp, cậu xem xem có vấn đề gì không...” Bác sĩ Phương tiện tay cầm túi đựng phim CT cho Lâm Tự Sâm: “Đây là sư đệ của cháu, chuyên gia ngoại khoa thần kinh, để cậu ta xem giúp cô nhé. Cháu đang có bệnh nhân cần cấp cứu.” Nói xong, anh ta cùng với bác sĩ Viên và bác sĩ Tần nhanh chóng rời đi. Người phụ nữ kia nghi hoặc nhìn Lâm Tự Sâm. Lâm Tự Sâm bình tĩnh rút tấm phim ra, điều chỉnh hướng nhìn lấy ánh sáng: “Phổi và não bị vôi hoá. Trước đây đã từng bị lao phổi đúng không?” Người người phụ nữ lập tức thay đổi ánh mắt, ra sức gật đầu: “Có có, Nam Nam nhà chúng tôi lúc còn nhỏ bị lao phổi, nhưng não bộ thì cậu xem xem có vấn đề gì không? Sau này liệu có... Chúng tôi rất lo lắng, năm nào cũng phải đưa cháu đi kiểm tra.” “Cháu thấy não không có vấn đề gì. Đúng là lao phổi có thể dẫn tới khả năng đó, nhưng vôi hóa sẽ không biến chứng thành ung thư được. Trừ khi, bệnh lao phổi tái phát lại mạnh hơn vôi hóa.” Lâm Tự Sâm trả lại tấm phim cho người phụ nữ, ôn hòa nói: “Chụp CT cũng có ảnh hưởng nhất định tới cơ thể, không nên làm thường niên.” Hai mẹ con họ vui mừng đi rồi, Lâm Tự Sâm mới quay sang tôi: “Em nhìn tôi như thế làm gì?” “...” Tôi... có sao? Tôi ha hả cười, nhìn đi chỗ khác: “Bỗng nhiên em nghĩ tới lần trước anh bảo em phải đi chụp CT để kiểm tra, nhưng rồi sau đó lại không làm?” “Ồ, vậy sao? Sao lại thế nhỉ?” “... Em đang hỏi anh!” “Nhưng hình như tôi không phải bác sĩ phụ trách của em.” “...” Thế nhưng chẳng phải chính anh nói là phải làm sao? Tôi nhìn anh ta bằng ánh mắt nghi hoặc mãnh liệt, thế mà anh ta lại đáp lại tôi bằng ánh mắt “không liên quan tới tôi.” Anh ta cười: “Em có chuyện gì muốn hỏi tôi?” “À, đúng rồi!” Suýt nữa tôi quên mất: “Em làm xong báo cáo rồi,

lát nữa quay về nộp cho anh.” Anh ta im lặng một thoáng: “... Là chuyện này?” Đương nhiên không phải! Tôi vẫn gật đầu: “Đúng vậy, chính là chuyện này. Anh đi cùng em về phòng bệnh lấy báo cáo luôn không?” Tôi nóng ruột trở về phòng, lấy báo cáo đưa cho Lâm Tự Sâm, sau đó liền kể công: “Phó giám đốc, em nằm viện vẫn không quên công việc, tiền lương mấy hôm nay hẳn là vẫn được trả chứ ạ?” Lâm Tự Sâm nhận lấy báo cáo lật qua lật lại xem, giọng nói pha chút trêu đùa: “Cô Nhiếp làm việc vì công ty nhà mình mà còn tính toán cái này?” “... Nói cứ như anh cũng không nhận lương ấy.” “Tôi làm công, đương nhiên phải nhận lương.” Giọng nói anh ta rất thanh nhàn. Tôi ghen hòng không nói được lời nào. Có điều, tôi nhớ tới mục đích chính của mình, nhanh chóng chuyển đổi trọng tâm câu chuyện. Tôi lúi ngẩn kéo lấy ra cái máy chơi game: “Vây, không tính tiền tăng ca cho em cũng được, anh giúp em qua cửa sổ năm đi. Em chơi mãi vẫn không qua được.” Anh ta đang xem báo cáo, liền khựng lại. “Được.” Vài giây sau anh ta mới nhận máy game từ tay tôi, tiện tay bỏ vào túi áo. “Anh không chơi luôn bây giờ à?” Tôi ngược mắt đáng vẻ mong chờ nhìn anh ta. “...” Lâm Tự Sâm im lặng một lúc, nhưng rồi vẫn buông bản báo cáo xuống, lấy cái máy từ trong túi áo ra, thuận tiện mở ra bấm vài cái, rồi giương mắt nhìn tôi. Anh ta phát hiện ra rồi ư?

TRUYEN.MUT.VN

~ ~ ~ Thật ra, có rất nhiều trò chơi hoàn toàn không dùng tới tay trái. Ví dụ như chiếc máy game tôi vừa đưa cho anh ta. Tôi giục: “Mau chơi đi, em muốn xem xem anh có thể qua được cửa năm hay không?” Lâm Tự Sâm cúi đầu, nghiêm túc chơi. Tôi cuối cùng cũng được chứng kiến bàn tay của bác sĩ ngoại khoa có bao nhiêu nhanh nhạy chuẩn xác rồi. Một trò chơi biến thái như vậy mà anh ta có thể liên tiếp qua cửa dễ dàng, giống như có thần tiên tồn tại thật không bằng. “Anh thật lợi hại.” Tôi nhìn vào ngón tay cái đang dựng thẳng của Lâm Tự Sâm, thật lòng khen ngợi. “Nhiếp Hi Quang, em có phát hiện ra, em...?” “Cái gì?” Tôi vẫn còn đang bị kích động bởi việc liên tiếp qua cửa của anh ta. Lâm Tự Sâm không trả lời, ánh mắt rơi trên mặt tôi, trong đôi mắt dường như có ý cười. “Em có thể xuất viện rồi.” Anh ta nói. “...” “Chiều hôm sau, tôi đứng ở cổng bệnh viện gọi điện thoại về cho mẹ: “Mẹ, hôm nay con về nhà. Tối con muốn uống canh xương hầm.” Mẹ tức giận: “Cô có thể bỏ cái kiểu trước khi về lại gọi điện gọi món ăn như thế đi được không hả? Sao mà không phải cuối tuần lại về thế?” “Huhu. Vì con bị thương!” “Hả? Bị làm sao? Nghiêm trọng không?” Mẹ lập tức trở nên cuồng quát. Tôi vẫn cười hì hì: “Không sao rồi ạ. Lúc đi xuống cầu thang bị ngã sái chân thôi ạ.” Đương nhiên, sau đó tôi bị mẹ mắng cho một trận. Cúp điện thoại, tôi phát hiện ra Lâm Tự Sâm đang đứng ngoài cửa nhìn tôi. “Trước đây, tôi có điều trị cho một bệnh nhân, ngã từ nóc xe tải xuống, đập vào tảng đá, vỡ sọ não, sưng tấy bên trong, rạn lá lách. Anh ta phải nằm ở ICU (*) một tháng mới thoát khỏi nguy hiểm. Tuy nhiên, em có biết, anh ta ngã xuống từ độ cao thấp hơn em không?” [(*) ICU – intensive care unit: khoa Hồi sức tích cực – chống độc, tên cũ là Khoa chăm sóc đặc biệt. Bệnh nhân nằm tại ICU đều là những ca thập tử nhất sinh. Khoa này được ưu ái gọi bằng cái tên “I see you” (đồng âm ICU).] “...” Sao tự nhiên anh ta lại đột ngột biến thành vai trò bác sĩ dữ dội như vậy. “Nếu biết có người lo lắng cho mình thì đừng có gây ra mấy chuyện khiến người khác phải lo.” Tôi nhanh chóng giơ tay lên thề: “Rõ! Đảm bảo không có lần sau!” Giơ tay lên không trung rồi tôi mới phát hiện ra hành động này của mình thật là ngốc nghếch. Nhưng mà nó lại lấy lòng được Lâm Tự Sâm. Ánh mắt anh ta dịu dàng hơn rất nhiều, đã thoát ra khỏi cái trạng thái bác sĩ khủng bố vừa rồi. Tôi ngượng ngùng hạ cánh tay. Có lẽ bởi vì quá hưng phấn khi được xuất viện, cho nên nói và làm cái gì cũng không động đến đại não suy nghĩ. Thế nhưng, bắt đầu từ khi nào tôi lại có thể nói chuyện với Lâm Tự Sâm một cách thoải mái vô tư như thế? Hình như đó là chuyện từ hai ngày nay? Nhưng như vậy cũng không có gì không tốt. Thậm chí, tôi còn lo lắng, liệu có phải vì bệnh viện là một môi trường đặc thù, sau khi rời khỏi đó rồi, quan hệ của chúng tôi sẽ lại cứng nhắc như trước hay không? Nếu như vậy thì... cũng thật là đáng tiếc... “Ừm, mấy hôm nay cảm ơn anh. Còn nữa, cảm ơn cả dì Trần đã đưa cơm cho em.” Lâm Tự Sâm gật đầu: “Dì Trần nói rất thích món quà em tặng.” “À. Đó là em nhờ Ân Khiết mua giúp ở bên ngoài. Dì ấy thích là tốt rồi.” “Nhiếp Hi Quang, tôi phát hiện ra, em không quá giỏi nắm bắt mâu thuẫn cốt lõi.” “Hả? Cái gì?” Lâm Tự Sâm hiển nhiên không có hứng thú giải thích nghi vấn của tôi. Anh ta đưa cho tôi cái túi đang cầm, đi tới bãi đỗ xe: “Đi thôi, tôi đưa em về.” Tôi nhận lấy, cúi xuống nhìn, nhất thời cảm thấy nhức đầu. Trong túi ngoại trừ thẻ tín dụng tôi đưa cho anh ta, còn lại đều là bệnh án và giấy tờ khám bệnh. Mấy thứ này sao có thể mang về để mẹ tôi thấy được chứ. Tôi vội vàng đuổi theo: “Phó giám đốc, có thể phiền anh hủy mấy cái này đi được không?”

saharavuong.wordpress/

Chúng tôi lên xe chẳng được bao lâu thì trời đổ mưa. Tôi khổ não nhìn ngoài cửa sổ: “Sao mà vừa mới xuất

viện đã gặp mưa thế này?” Xuất viện từ sáng có phải tốt không, lúc ấy thời tiết vẫn còn đẹp. Chỉ tại bác sĩ Phương kia bận việc túi bụi, kéo dài thời gian tới chiều mới cho tôi xuất viện. Dự báo thời tiết nói hôm nay mưa, quả nhiên không sai. A! Khoan đã... Nhìn thấy trạm thu phí trước mặt, tôi mới phát giác ra, xe đã đi ra đường cao tốc. Tôi kinh ngạc nhìn Lâm Tự Sâm. Anh ta bình tĩnh nói: “Trời mưa, tôi đưa em về thẳng Vô Tích luôn.” (anh Lâm được thiên thời địa lợi, hay là tính toán rất hợp lý nhỉ???) “Thật ra em tới trạm xe lửa đợi tàu cũng được rồi.” “Nhà em ở đâu? Định vị dẫn đường vào di động cho tôi.” Anh ta ném điện thoại vào tay tôi, hoàn toàn bơ đi vấn đề tôi nói. “...” Tôi yên lặng nhận lấy điện thoại. “Có mặt mã.” “Đợi chút.” Anh ta nhân lúc dừng xe lấy phiếu ở trạm kiểm soát, giơ tay ra ấn mặt mã trên bàn phím điện thoại. Hơi thở ẩm áp vừa chạm tới lập tức lại rời đi. Tôi sững sốt, cúi đầu mở thiết bị dẫn đường ra cài đặt. “Xong rồi.” Tôi trả lại di động cho Lâm Tự Sâm. Anh ta nhận lấy, nhìn thoáng qua, rồi giơ tay lấy chiếc kính mắt từ trong hộp kính đặt trên tấm chắn gió bằng thủy tinh. Tôi cảm thấy kỳ lạ: “Anh lái xe còn đeo kính ư?” “Sau tai nạn xe mất tôi bị ảnh hưởng. Trời mưa ảnh hưởng tới tầm nhìn.” Tôi vô thức nói: “Vụ tai nạn đó rất nghiêm trọng!” Câu nói vừa dứt, tôi lập tức hối hận. Hận không thể nuốt những lời này trở lại. Tôi đúng là đầu heo, sao lại động vào nỗi đau của người khác như vậy chứ. May là anh ta chỉ “ừm” một tiếng rồi thôi, thái độ không có biến đổi gì khác lạ. Tôi quyết định cứu vãn tình thế: “Thực ra, anh lợi hại đã lắm rồi!” “Ồ, lợi hại thế nào?” “Từ sau khi anh ở công ty, hiệu suất công việc tăng rõ rệt. Anh nắm rất rõ việc sản xuất!” Tôi cường điệu, “Cho nên, anh thật sự là làm gì cũng rất lợi hại.” Lâm Tự Sâm nhìn thẳng phía trước, khẽ mỉm cười. “... Anh cười cái gì?” Lẽ nào tôi vô mông ngựa(*) cũng quá vụng về sao? (*) vô mông ngựa: nịnh nọt, dỗ dành người khác. “Có được sự ghi nhận của... bà chủ tương lai. Chẳng lẽ tôi không nên cười?” “... Em không phải bà chủ tương lai gì cả.”

~ Từ Tô Châu tới Vô Tích cũng không tốn thời gian lắm. Lâm Tự Sâm lái xe đưa tôi về thẳng tới nhà. Tôi xuống xe, cúi người nhìn anh ta, nói: “Cảm ơn!” Lúc đứng thẳng dậy chuẩn bị đi, tôi lại nghĩ tới hai vụ tai nạn xe của Lâm Tự Sâm, nhịn không được cúi đầu xuống lần nữa: “Anh lái xe cẩn thận.” Anh ta ngạc nhiên nhìn tôi. Có lẽ là do ánh đèn chiếu vào cửa kính khúc xạ lại, tôi cảm thấy ánh mắt anh ta vô cùng dịu dàng, tựa như những đám tuyết đông cứng tan rã dưới ánh nắng ấm áp.

25. Chương 25

Chương 25 Chuyển ngữ: Sahara Sau mấy ngày ở nhà được toại nguyện uống canh xương hầm tẩm bổ, tôi ngoan ngoãn quay về công ty. Ân Khiết và Vũ Hoa mỗi người kéo một tay tôi, véo véo da thịt trên người tôi. “Béo quá! Chỗ này chắc chắn phải được năm cân (*).” (*) 1kg Trung Quốc = 0,5kg Việt Nam “... Hai cậu đồ kị phải không?” Ân Khiết phát điên nói: “Tôi có thể không đồ kị được không? Cậu ngày nào cũng được ăn ngon uống ngon, còn lão nương ở đây phải làm việc gấp đôi!” Tôi buông tay: “Cậu xem đi, có biết bình thường mình làm thay cậu bao nhiêu việc không hả? Có biết mình quan trọng thế nào không hả?” Ân Khiết rồi rít nói: “Biết biết rồi đại gia! Sau này mình không dám quên mang chìa khóa nữa, cậu không biết là sự kiện mình hay quên chìa khóa đã nổi tiếng toàn bộ công ty rồi à? Thứ sáu tuần trước mình đưa tài liệu tới cho phó giám đốc Lâm, trước khi mình về anh ấy còn vô cùng vô cùng nghiêm túc nhắc nhở mình: “Sau này đừng quên chìa khóa phòng nữa.” Khiến mình muốn chết luôn!” “Ha ha ha, cháu còn không biết xấu hổ mà oán trách ai nữa. Tiểu Nhiếp bị cái tật ẩu đoảng của cháu hại cho thê thảm rồi còn gì.” Vương Tề vừa đi tới liền trêu Ân Khiết một câu, rồi quay sang nói với tôi: “Tiểu Nhiếp, cháu hiện tại thế nào rồi? Mọi người trong phòng vốn định đi thăm cháu nhưng mà phó giám đốc Lâm nói cháu cần tĩnh dưỡng, nhiều người tới quá không được, cho nên mọi người mới không tới thăm cháu nữa. Cháu cũng đừng để bụng.” “A, không đâu ạ!” Lâm Tự Sâm... Nghe họ nhắc tới tên anh ta, tôi lại có chút thất thần, không biết quay lại công ty làm việc, anh ta sẽ có bộ dạng thế nào... Rất nhanh thôi, sáng thứ hai là tôi sẽ được thấy anh ta. Sáng sớm thường không có việc gì quan trọng, theo như tác phong của Lâm Tự Sâm, anh ta sẽ nói vài câu bàn giao công việc và dặn dò nhân viên rồi kết thúc, đôi khi chưa hết năm phút đồng hồ. Nhưng mà, lần này trước khi kết thúc, anh ta bỗng nhiên mở miệng nói: “Gần đây tôi nghe thấy có người nói, phong thủy của bộ phận chúng ta có vấn đề.” Mọi người ngơ ngác nhìn nhau. Ân Khiết nhỏ giọng nói: “Sao em không nghe nói? Là ai nói bậy bạ thế, truyền tới tai phó giám đốc rồi. Ngồi chờ xử

xéo đi!” Những người khác cũng tỏ ra vô cùng tức giận. Nhưng Lâm Tự Sâm hiển nhiên không hề có ý định muốn truy cứu, chuyển qua vấn đề khác: “Có điều, tháng trước tôi bị tai nạn, tháng này lại có đồng nghiệp, ừm, nhảy lầu! Người ta có suy nghĩ như vậy cũng khó mà trách được.” Nhảy lầu... Tôi vừa mới cầm cốc nước lên uống một ngụm, nghe thấy vậy suýt nữa thì phun trà ra khỏi miệng. “Cho nên, tôi dự định tuần này phòng chúng ta sẽ đi ra ngoài ăn uống một trận, tiện thể giải xui.” Liên hoan còn có thể giải xui? Tôi mãnh liệt chấn động toàn thân, còn chưa kịp biểu hiện ra sự kinh ngạc của mình thì đã nghe anh ta nói tiếp: “Liên hoan lần này đương nhiên không tính vào quỹ chung. Tôi và Nhiếp Hi Quang cũng nhau chịu.” Khiếp sợ – là ánh mắt mọi người nhìn tôi. Khiếp sợ – là ánh mắt tôi nhìn Lâm Tự Sâm. Tôi yếu ớt hỏi: “Vì sao em phải chịu?” Chẳng phải các phòng ban khác đều là trưởng phòng mời sao? Lâm Tự Sâm bày ra dáng vẻ đang giải quyết việc công: “Chẳng phải chúng ta lần lượt gặp chuyện không may mới khiến cho người khác đồn đại lung tung sao?” (*một đàn quạ bay* anh Sâm iu dẫu, sao em cảm thấy lời đồn là từ miệng anh mà ra thế???) Như vậy cũng được sao? Hơn nữa anh đừng có nói như kiểu chúng ta cùng nhau gặp nạn ấy được không hả? Cuối cùng tôi chỉ có thể hỏi: “Tổn không?” Lâm Tự Sâm mỉm cười nhìn tôi. ~ saharavuong.wordpress ~ Tôi trải qua một ngày sống trong ánh mắt kỳ quái của đồng nghiệp. Ân Khiết lo lắng hỏi: “Ày, nơi phó giám đốc chọn đi ăn liệu có đắt lắm không? Theo như góc độ chiêm tinh học mà nói, cậu nhất định là số ánh trăng tặc(**). Có cần mình cho mượn một ít tiền không?” (**) ánh trăng tặc: từ ngữ mạng trong giới trẻ Trung Quốc, chỉ nhóm những người tiền tháng nào tiêu hết tháng đấy. Tôi thật sự cảm nhận được một trận tai bay vạ gió. Mời cơm không thành vấn đề, mà là mời cơm để giải xui thì... hình như có chút đột phá IQ của tôi. “Vậy cậu dùng chiêm tinh học giúp mình bói xem, nếu như mình không mang theo ví tiền, phó giám đốc Lâm một mình thanh toán thì sẽ thế nào?” Ân Khiết khinh bỉ nhìn tôi: “Cái này không cần phiên tới chiêm tinh học, mình chỉ cần dùng đầu gối cũng biết được ngày hôm sau cậu sẽ phải tăng ca – vô cùng cực khổ.” “...” “Cậu đừng lo lắng quá. Cứ nhìn phó giám đốc Lâm của chúng ta phong độ và nhân phẩm như vậy, nhất định anh ấy chỉ nói thế thôi, sẽ không bắt cậu trả tiền thật đâu. À, P/s, cho dù nếu có bắt cậu trả thật thì cũng sẽ không quá nhiều.” Thế là, tôi đành ngoan ngoãn áng chừng số tiền hiện có của mình, đợi phó giám đốc Lâm kêu gọi là móc ra. Kết quả, Ân Khiết đánh giá nhân phẩm của Lâm Tự Sâm quá cao. Đắt thì đúng là có đắt. Tất cả mọi người đều tỏ ra vô cùng mừng rỡ ngạc nhiên khi được ăn uống xa xỉ như thế. Tôi cũng không phải là quá tiếc tiền, có điều chỉ kêu than vài câu với Ân Khiết mà thôi. Vấn đề là... Mọi người ăn uống thỏa mãn rồi, Lâm Tự Sâm đứng dậy đi trả tiền. Ân Khiết giật giật tay áo tôi, ánh mắt ám chỉ: thấy chưa, mình nói không sai mà, phó giám đốc Lâm quả nhiên một mình chịu hóa đơn. Tôi gơ ngón tay cái ra biểu dương cô ấy một chút. Sau đó, tôi nhận được tin nhắn của Lâm Tự Sâm: “Tối quây thanh toán đi.” Tôi ù ù cạc cạc đứng dậy đi tới đó, mọi người có lẽ tưởng tôi đi wc cho nên cũng không để ý. Tới nơi, phó giám đốc Lâm tựa vào thành quầy thu ngân, mỉm cười ngọt ngào, không hề biết xấu hổ là gì mà nói với tôi: “Nhiếp Hi Quang, tôi quên mang ví tiền.” (Ngàn chấm! Vạn chấm! Tỷ chấm!) “...” Một ngàn con thần thú chạy qua!!! Tâm trạng này mọi người sẽ không hiểu được đâu... Tôi lặng lẽ móc thẻ ra quẹt, Lâm Tự Sâm đứng bên cạnh nhìn tôi. Tôi cuối cùng cũng cảm nhận được ánh mắt vô cùng sáng của anh ta, giống như đèn cợt tôi, anh ta rất đặc ý. Á! Đây là ảo giác ư? Phó giám đốc Lâm của chúng tôi sao có thể xấu xa như thế... Tôi lặng lẽ cất thẻ đi, tặng cho anh ta một ánh mắt khinh bỉ. Thế nhưng thực ra trong lòng không hề có một chút tức giận. Ăn cơm của nhà anh ta nhiều như vậy rồi, theo đạo lý cũng nên mời lại anh ta một bữa. “Em chợt nhớ ra, tiền viện phí còn chưa trả cho anh.” “...” Tôi lắc lắc tấm thẻ trong tay: “Sòng phẳng rồi nhé!” Anh ta mỉm cười: “Ừm, đã sòng phẳng rồi.” Quay trở lại thì mọi người đều đã đi đánh xe. Tôi bị Ân Khiết vô sỉ kia lôi kéo lên xe của Lâm Tự Sâm đầu tiên... đương nhiên tôi cũng tương đối tỏ ra biết phối hợp. Ngồi cùng xe còn có hai đồng nghiệp nữa. Người ngồi ở ghế phụ lái một mực cảm ơn Lâm Tự Sâm: “Thật sự không nghĩ phó giám đốc lại mời mọi người ăn tiệc lớn như vậy.” “Đừng khách sáo!” Lâm Tự Sâm thần nhiên đáp. “Bữa cơm này nhất định rất tốn kém?” “À, cũng tạm.” ... Tôi chỉ biết lặng yên vùi đầu trên người Ân Khiết. Ân Khiết kinh ngạc nhìn tôi, lay lay người tôi: “Hi Quang, sao thế? Say xe à?” “Không... ăn no quá!” Ân Khiết: “...” Tôi rõ ràng nghe được tiếng cười ở phía trước truyền tới. Chẳng mấy chốc đã về tới công ty, chúng tôi xuống xe, chia tay Lâm Tự Sâm. Đi được một đoạn ngắn, tôi quay đầu lại. Tôi bỗng nhiên có chút bất an. Sao mọi thứ lại hư ảo như thế? Trước đây rõ ràng như kẻ địch, thật sự có thể thoả cái liền trở thành bạn bè được ư? Trêu đùa, chọc phá nhau vô tư được ư? Có thể biến đổi nhanh đến vậy sao? “Chờ mình chút.” Tôi nói với Ân Khiết, rồi nhanh chóng chạy trở lại. Lâm Tự Sâm vẫn chưa lái xe đi, có lẽ thấy tôi quay lại, anh ta mở cửa xe bước xuống. “Quên đồ gì trên xe à?” “Không có.” Tôi lắc đầu, thở hổn hển dừng lại trước mặt anh ta, nghiêm túc ngẩng đầu hỏi: “Lâm Tự Sâm, chúng ta thật sự giảng hòa rồi sao?” Anh ta nhìn tôi, giọng nói chắc như đinh đóng cột: “Đúng thế!” Tôi bỗng nhiên cảm thấy rất vui,

sau đó lại muốn hỏi anh ta: “Vậy rốt cuộc vì sao trước đây anh không ưa em?” Đêm đầu đông, ánh đèn đường mờ nhạt... Bốn phía tĩnh lặng vô cùng... Tôi cho rằng sẽ không nhận được đáp án từ anh ta, nhưng lại nghe thấy giọng nói ầm ập ấy vang lên: “Bởi vì em vô tư vô lo.” “... Cái gì?” Tôi quả thật nghi ngờ tai mình nghe nhầm. “Bởi vì em vô tư vô lo.” Anh ta lại nói, ngừng một chút rồi bổ sung, “Lại còn bệnh đăng trí quá trầm trọng.” Cái gì với cái gì??? Tôi còn muốn hỏi nữa nhưng anh ta đã không cho tôi cơ hội: “Thôi được rồi, em phải về rồi. Bọn họ đang nhìn chúng ta.” Tôi quay đầu lại, quả nhiên Ân Khiết đang nhìn tôi bằng ánh mắt sáng quắc. Tôi đành xám xịt mặt nói lời tạm biệt với anh ta. Trên đường về, tôi vắt óc suy nghĩ rốt cuộc cũng hiểu được ý của Lâm Tự Sâm. Vô tư vô lo, bệnh đăng trí, mấy lời này là đang nói tôi “2”! (***) Ân Khiết tò mò hỏi tôi: “Vừa nãy cậu với phó giám đốc nói chuyện gì thế?” “Mình hỏi anh ta vì sao trước đây không ưa mình.” Ân Khiết càng hiểu kỳ: “Anh ấy nói không?” “Có.” Tôi gật đầu, u buồn làm phiên dịch viên cho cô ấy: “Anh ta nói mình quá “2”!” (***) “2” (nhị): từ lóng dùng để chỉ những người quá ngốc nghếch, làm việc không dùng tới đại não, hoặc đại não có cũng như không =)) Nói chung là không có ý gì tốt cả. Có thể dùng cụm từ “Thiếu iot trầm trọng” như của Việt Nam

26. Chương 26

Chuyển ngữ: Sahara

Có phải nếu tôi vẫn tiếp tục “thiếu i ốt” như thế thì Lâm Tự Sâm vẫn sẽ bắt tôi tăng ca không?

Tôi tắt đèn trong phòng làm việc, đi tới phòng anh ta thăm dò.

Tôi gõ cửa: “Phó giám đốc, anh vẫn chưa về sao? Em về trước nhé.”

“Đợi chút.”

Anh ta thu dọn giấy tờ, tắt đèn rồi đi cùng tôi rời khỏi phòng làm việc.

Ban đêm, tòa nhà văn phòng vô cùng yên tĩnh, dường như chỉ còn lại tiếng bước chân của tôi và anh ta. Im lặng đi một lúc, tôi không nhịn được phải lên tiếng hỏi: “Phó giám đốc, vì sao anh vẫn bắt em tăng ca?”

“Nhiếp Hi Quang, công ty này có tới 49% cổ phần là của nhà em. Lợi nhuận đến một nửa thuộc về nhà em.”

“Vì vậy?”

“Vì vậy, bắt người khác tăng ca tôi sẽ có cảm giác tội lỗi, cảm thấy mình là nhà tư bản bóc lột giá trị thặng dư mà công nhân lao động tạo ra.” Anh ta dịu giọng nói, “Bắt em tăng ca thì cảm giác tội lỗi của tôi sẽ giảm đi.”

“...” Tôi còn biết nói gì đây???

“Còn nữa, Nhiếp Hi Quang, hết giờ làm em có thể không gọi tôi là phó giám đốc nữa được không?”

“Vì sao?”

“Ừm, gọi thế khiến tôi có cảm giác như tan ca rồi mà tôi vẫn còn bắt em làm việc.”

“...”

Mấy ngày nay tôi vốn dĩ đã quen với cái bộ dạng này của anh rồi, tôi có thể trả lời thế được không? Có lẽ đó chính là bản tính của anh ta? Tôi nghĩ tới đáng về anh ta lúc nói chuyện với bác sĩ Phương, hình như chính là cái cảm giác vui vẻ tùy ý như thế.

Vừa nói chuyện vừa đi, chúng tôi rất nhanh đã ra khỏi công ty. Tôi không nói gì thêm, chỉ vẫy tay chào anh ta: “Lâm Tự Sâm, tạm biệt.”

Anh ta bỗng nhiên gọi: “Nhiếp Hi Quang, quay lại.”

Tôi lại chạy trở lại: “Sao thế?”

“Bức tượng lão Phúc(*) đặt trên bàn làm việc của tôi có phải là của em?”

(*) Sản phẩm tượng đất vùng Vô Tích (Giang Tô, TQ), hình em bé ôm hoặc cười kỳ lân, có liên quan tới một điển cố, dùng để cầu an lành, cầu phúc.

Tôi ngẩng đầu nhìn trời: “Đúng thế, có người nói em phải biết nắm bắt mẫu thuẫn cốt lõi, lần trước lúc ở ga tàu về Tô Châu em bỗng nhiên tỉnh ngộ ra, cho nên đã mua một bức tượng bán gần trạm xe lửa. Mười lăm đồng thôi. Không cần cảm ơn em đâu.”

“À, đúng rồi.” Tôi bổ sung, “Bức tượng đó là để treo trong xe ô tô, không phải để anh bày trên bàn làm việc.”

Anh ta nhìn chằm chằm tôi: “Mua lâu như thế sao giờ mới đưa cho tôi?”

“Lúc ấy, vết thương bữa đại tiệc kia của em vẫn còn chưa lành nha.” Một bữa cơm đã ngốn hết sạch tháng lương của tôi rồi anh biết không?

“Vết thương nghiêm trọng vậy sao? Biết thế lẽ ra nên nói sớm với tôi, tôi sẽ không quên mang tiền.” Lâm Tự Sâm bỗng nhiên cười, ném cho tôi một cái lọ nhỏ: “Sản phẩm ba không (**). Có dám dùng hay không?”

(**) sản phẩm ba không: không có ngày tháng sản xuất – không đảm bảo chất lượng – không rõ nơi sản xuất

Tôi theo phản xạ giơ tay ra tóm lấy: “Đây là cái gì?”

Thứ trong lòng bàn tay tôi là một cái lọ nhỏ màu xanh biếc, làm bằng ngọc bích nhưng chạm vào lại không hề cảm thấy lạnh lẽo, trái lại hoàn toàn ấm áp, hình như vẫn luôn được nắm trong tay ai đó.

Tôi mở nắp ra xem, một mùi hương thoang thoảng xông lên mũi.

“Thuốc đông y, dùng để bôi vết thương ngoài da.”

“A?”

“Mấy cái vết thương ngoài da của em có thể dùng cái này để điều trị. Rất hiệu quả.”

“Cảm ơn.” Tôi bỗng nhiên không biết nói gì cho phải, “Thật ra cũng không đáng lo, sẹo cũng mờ dần rồi.”

“Nói thì nói vậy, nhưng mà cái bộ dạng này của em, làm sao tôi đưa đi ra ngoài được?”

Cái gì mà đưa ra ngoài với không ra ngoài? Tôi nghi hoặc nhìn anh ta. Còn nữa, sao anh ta lại bày ra cái bộ dạng xoi mói bắt bẻ tôi như thế?

Lâm Tự Sâm đưa cho tôi một bức thiệp mời màu hồng phấn.

saharavuong.wordpress

“Tiệc cưới – của – bạn – của phó giám đốc Lâm??? Chính là cái cô gái lần trước thét chói tai khiến cậu bị ngã???” Vũ Hoa vừa hỏi vừa đưa cho tôi miếng táo đỏ thắm.

“Đúng thế. Anh ta nói cô bạn đó lần trước đi ngang qua Tô Châu, tới đưa thiệp mời, kết quả nhìn thấy mình đứng ở cửa sổ, quá hoảng sợ, hình như cô ta mắc chứng sợ độ cao... A, táo này ngon quá.”

Tôi khen quả táo một câu, rồi lại tiếp tục: “Phó giám đốc Lâm nói là cô ấy vẫn rất áy náy, cho nên mời mình tham gia hôn lễ, tổ chức ở Thượng Hải vào ngày tết tây... Mình có nên đi hay không?”

Ân Khiết nói: “Đương nhiên phải đi rồi. Ăn cơm không mất tiền vì sao không đi chứ. Í, chắc cậu không cần phải đưa phong bì đâu nhỉ?”

Tôi mơ hồ nói: “... Chắc là không đâu??? Haizz ... dù sao cái này cũng không phải vấn đề trọng tâm.”

“Thế vấn đề là gì?” Ân Khiết nhảy từ trên giường xuống, nhanh tay mở cái thiệp mời: “Cậu xem. Ở đây viết tên cậu và tên phó giám đốc Lâm, vậy nghĩa là cậu không cần tặng quà cưới! Mà này, hình như tên cậu là mới được viết thêm vào???”

“Chắc chắn rồi. Người ta vốn dĩ đâu có quen mình.”

“Cũng đúng. Dù không phải tặng quà cưới cũng vẫn phải đi. Cậu trang điểm đẹp một chút, đợi quay về phòng của cậu rồi từ từ tìm quần áo hợp chút nha. Mục tiêu, ăn không mất tiền.”

Sao tôi lại có cảm giác cô ấy còn hào hứng hơn cả tôi thế?

“Trời ơi, lại nói tiếp vấn đề cậu và phó giám đốc cùng đi dự tiệc cưới đi.” Ân Khiết cảm thán: “Cái này gọi là trong hoạn nạn gặp được chân tình nha. Sớm biết cậu nhảy lầu có thể khiến phó giám đốc thay đổi cái nhìn thì cậu nên nhảy từ lâu rồi mới đúng.”

Tôi trừng mắt: “Nếu như bảo cậu nhảy từ tầng hai xuống rồi thăng chức cho cậu, cậu có chịu không hả?”

Ân Khiết đắn đo: “Thăng bao nhiêu?”

“...”

Tôi quyết định phớt lờ cô ấy.

Chuyện tiệc cưới tôi vẫn chưa trả lời Lâm Tự Sâm thì tôi đã bất ngờ nhận được một quả bom hồng khác.

Chính là một cái email của lão đại gửi tới.

“Dưa Hấu, ngày mùng hai tháng giêng cậu có ở trong nước không? Trước và sau kỳ Giáng Sinh chắc là được nghỉ rồi phải không? Lão nương sắp kết hôn rồi. Nếu như về nước rồi thì nhất định phải tới dự, nếu ở nước ngoài thì phải gửi phong bao về đấy!!! Số điện thoại ở Thượng Hải của mình đây 159xxxxxxx. Nhớ phải liên lạc lại nhé. Cái đồ nhà cậu, xuất ngoại rồi liên không liên lạc gì bạn bè nữa...”

Cuối thư còn kèm theo một hàng biểu tượng khuôn mặt hung tợn lông mày dựng ngược.

Tôi choáng váng đọc lại một lần nữa, vẫn không hiểu cái gì mà nước ngoài với lễ Giáng Sinh, mờ mịt bấm dãy số điện thoại kia.

Điện thoại rất nhanh chóng có người nhận: “A lô! Xin chào, ai đấy ạ?”

“Mình, Dưa Hấu.”

“A??? Dưa Hấu chết tiệt kia!!! Rốt cuộc cũng chịu gọi điện cho mình. Chờ chút, đây là số điện thoại trong nước? Cậu đang ở trong nước à???”

“... Mình không ở trong nước thì ở đâu? Đây là số điện thoại của mình ở Vô Tích, các cậu không có số của mình sao?”

Lão đại kinh ngạc hỏi: “Không phải cậu đi du học sao?”

“Ai nói thế?” Tôi xám xịt mặt: “Mình chỉ đi ra nước ngoài du lịch một thời gian thôi. Mình có nhắn tin cho mọi người rồi mà, bảo các cậu cho mình địa chỉ để mình gửi quà...”

“Chúng mình đều đã thay đổi số điện thoại rồi.”

“...”

Được rồi, thật ra cũng không phải tôi chưa từng nghĩ tới chuyện bọn họ đổi số di động. Hiện giờ mạng lưới thông tin tiện lợi thế, muốn tìm cách liên lạc khác cũng rất đơn giản. Thế nhưng, ba tháng sau khi về nước, tôi cũng vô ý thức không đi tìm bọn họ. Tôi nghĩ để qua một thời gian nữa rồi liên lạc cũng được, không ngờ quên mất tới tận bây giờ.

“Mình sai rồi... Lát nữa cậu gửi số điện thoại của mọi người cho mình nhé. Mà sao cậu lại nghĩ là mình đi du học?” Cho dù không thấy tôi liên hệ thì cũng không đến nỗi nghĩ như vậy chứ?

“Hình như là Dung Dung nói. Có phải cậu cũng không tới làm việc ở Thịnh Viên đúng không?” Lão đại mờ mịt.

Dung Dung sao lại nói tôi đi du học? Tôi mơ hồ không hiểu chuyện gì, nhưng mà nhắc tới cô ấy tôi lại thấy không thoải mái, cho nên chuyển sang vấn đề khác: “Thôi không nói chuyện này nữa. Hôn lễ của cậu mình nhất định tới.”

“Chỉ đến thôi thì không được! Mọi người các cậu nhất định phải tới trước một ngày giúp mình, ngày mồng một đi. Chúng mình nghèo, toàn bộ đều phải tự trang trí. Hihi”

Mọi người?

...

Tôi im lặng một chút mới từ chối: “Mồng một mình chắc không đi được rồi. Cậu cũng biết nhân viên tài vụ đầu tháng đều phải tăng ca...”

“Tết tây cũng phải tăng ca?” Lão đại hồ nghi.

“Ừ, cực kỳ vô nhân đạo đúng không?” Tôi sợ cô ấy tiếp tục lằng nhằng, vội vàng hì hì hai tiếng rồi nói: “Cậu lấy chồng sớm thế? Lão đại, không phải cậu...”

Lão đại chắc là cũng bị mọi người hoài nghi như thế nhiều rồi nên nghe vậy lập tức quát: “Lão nương đây không có thai!!! Được lắm, các người cả đám đầu óc đều đen tối!”

“Mình đâu có nói là cậu mang thai!” Tôi oan ức kêu.

“Thế cậu định nói gì?”

Tôi suy nghĩ một chút: “Mình muốn nói, lão đại, không phải cậu khiến cho ông xã của cậu mang thai rồi chứ?”

Bên kia im lặng. Sau đó bỗng nhiên một trận cười to truyền tới: “Ha ha ha ha ha... Chính xác! Chính là như thế đấy. Dưa Hấu à, bao nhiêu người như vậy chỉ có cậu là nhìn rõ chân tướng. Ha ha... Sang năm anh ấy sinh con xong nhất định cậu phải tới uống rượu mừng.”

Tôi bị trận cười của cô ấy làm cho sợ run: “Lão đại, cậu cười man rợ quá.”

“Rất buồn cười phải không? Nói xem, Hi Quang, tâm trạng cậu có vẻ rất tốt.”

Tôi ngẩn ra: “Vậy sao?”

“Ừ. Nghe qua điện thoại cũng nhận ra được.”

Cúp máy, tôi chống cằm ngây ngốc một hồi. Ngay cả lão đại chỉ nói chuyện điện thoại với tôi cũng phát hiện ra tâm trạng tôi rất tốt, xem ra, tâm trạng tôi đúng là tốt thật. Có điều, rốt cuộc là vì sao lại tốt, hình như cũng không có chuyện vui gì kinh thiên động địa lắm thì phải...

Chẳng lẽ là...

Tôi không tự chủ được liếc sang nhìn Lâm Tự Sâm đang ngồi trong phòng làm việc.

Chẳng lẽ là bởi vì vừa có một anh đẹp trai xí xóa thù hận với tôi ư?

Ừm, chắc là như vậy. Đây đúng là chuyện đáng mừng. Tôi và Lâm Tự Sâm, tại thời điểm trước khi năm cũ qua đi, sau khi anh ta bị tai nạn, tôi nhảy lầu (!!!), rốt cuộc chúng tôi cũng đã bước vào...

... Mỗi quan hệ cấp trên cấp dưới vui vẻ hòa đồng!

Rất gian nan có phải không?

So với người ta yêu đương còn quanh co phức tạp hơn nhiều có phải không?

Cho nên tôi kết luận!

Để tiếp tục duy trì quan hệ hữu nghị hiện giờ, tôi sẽ tới dự tiệc cưới của bạn anh ta. Dù sao cũng không thể để cho người ta mang theo áy náy trong lúc kết hôn được.

~

27. Chương 27

Chuyển ngữ: Sahara

Tôi vốn dĩ đã chuẩn bị tốt rồi, đám cưới ngày mồng một mặc gì, mồng hai mặc gì đều đã định rồi. Kết quả người tính không bằng trời tính. Đêm ba một trời bỗng nhiên trở rét, nhiệt độ đột ngột giảm xuống còn mười độ, chớp mắt một cái sang đông.

Tôi vô cùng khổ não.

Hầu như toàn bộ quần áo của tôi đều để ở Vô Tích, trong số những bộ ở Tô Châu hiện tại, chỉ có... đồng phục nhân viên là phù hợp với cái thời tiết này!

Chẳng lẽ bây giờ lại đi mua?

Tôi nhìn đồng hồ, hôm nay tôi dậy muộn, giờ đã mười hai rưỡi rồi, Lâm Tự Sâm hẹn hai giờ sẽ tới đón tôi, cần bản không kịp đi mua.

Tôi mắc kẹt hồi lâu trong sự phân vân giữa “phong độ” và “ôn độ” (*), cuối cùng dứt khoát lựa chọn “ôn độ”. Hai giờ đúng, tôi xuất hiện ở cửa công ty.

(*) cách chơi chữ với hai chữ “độ”, ý là “hình tượng” với “giữ ấm”.

Xe của Lâm Tự Sâm đỗ ven đường, có lẽ đã đợi tôi được một lúc. Vừa nhìn thấy tôi, anh ta liền mở cửa xuống xe, sau đó nhú mào.

Tôi vội vàng giải thích: “Em sẽ không mặc thế này tới hôn lễ đâu. Xuống xe em liền cởi, tại giờ đang có gió lạnh quá!”

Anh ta nhìn tôi mấy giây, cuối cùng mở miệng nói một câu vô cùng hàm súc: “Nhiếp Hi Quang, đây là lần đầu tiên tôi đưa bạn gái tới hôn lễ của bạn.”

“Hả?”

“Vì vậy, em có thể đừng tạo cho tôi cái cảm giác là tôi đang bắt em tặng ca được không?”

Tôi bất đắc dĩ giải thích: “Tại em không còn cách nào khác, ở đây em không có quần áo dày, giờ mà đi mua thì sợ không kịp.”

Anh ta quan sát tôi từ đầu tới chân: “Lên xe, tôi đưa em đi tới một nơi.”

“Đi đâu?”

“Trước đây tôi có điều trị cho một bệnh nhân ở Tô Châu, cô ấy mở một hiệu thời trang, tôi đưa em qua đó.”

Có cần quan trọng hóa như vậy không?

Tôi chần chừ nói: “Thật sự rất cần thiết à?”

Lâm Tự Sâm vừa tìm danh bạ điện thoại, vừa thản nhiên trả lời tôi: “Ừ, tôi khá là sợ mất thể diện.”

“...” Tôi đành lẳng lặng đi theo.

Bệnh nhân cũ của Lâm Tự Sâm là một phụ nữ trung niên hào sảng nhiệt tình, tên gọi là chị Vương. Chúng tôi vừa đến đã thấy chị ấy đứng chờ ở cửa. Thấy chúng tôi xuống xe, chị ấy liền chạy ra chào đón: “Bác sĩ Lâm, đúng là khách quý khách quý!”

Nói xong, chị ấy nhìn sang tôi: “Vị này là bạn gái của bác sĩ Lâm sao? Trời ơi, xinh đẹp quá! Ngày trước lúc chị còn nằm viện vẫn nghĩ, sau này không biết cô gái nào may mắn trở thành người yêu của bác sĩ Lâm.”

Tôi vốn định mở miệng phủ nhận, nhưng chị Vương quả thật là quá nhiệt tình, tôi còn chưa kịp nói gì thì chị ấy đã chạy đi lấy catalogue (bảng kê danh mục hàng).

Tôi toát mồ hôi, ngại ngần nhìn Lâm Tự Sâm nói: “Chị ấy hình như hiểu lầm rồi.”

Lâm Tự Sâm rất bình tĩnh: “Không sao. Hiểu lầm như thế có thể được giảm giá.”

... Lời này thật là quá sức tưởng tượng mà! Tự nhiên tôi lại cảm thấy, hình như khiến cho người ta hiểu lầm như thế cũng không tệ lắm thì phải?

Thế nhưng tôi vẫn yếu ớt nhắc nhở anh ta: “Như vậy không hay lắm đâu...”

“Em cho rằng tôi nói là đưa nhân viên đi mua quần áo sẽ hay lắm sao?”

“...”

Được rồi...

Dù sao thì cũng đã bỏ qua cơ hội giải thích rồi, tôi cũng không thể xông đến trước mặt chị Vương mà nói tôi không phải bạn gái Lâm Tự Sâm được. Thật là quá mất mặt! Đẳng nào thì sau này cũng không có cơ hội gặp mặt nữa, lại còn có thể... giảm giá, thôi thì mặc kệ đi.

Chị Vương rất nhanh cầm một chồng catalogue cho tôi xem, lại còn đưa một cô gái trẻ ra giới thiệu: “Đây là Anne, nhân viên số một ở cửa hàng của chị, mắt nhìn vô cùng chuẩn. Chị để em ấy ở đây giúp em chọn trang phục nhé. Chỗ chị còn có rất nhiều hàng mới về, em cứ từ từ xem.”

“Vâng, cảm ơn chị Vương.” Tôi nhận lấy bộ catalogue kia.

Anne đưa mắt nhìn qua tôi một lượt.

“Dáng chị thế này mặc gì cũng đều rất hợp, có thể thử tất cả các phong cách xem xem. Bình thường chị thích mặc quần áo gì?”

“Đơn giản thoải mái một chút.”

“Ừm, vậy mấy kiểu này thế nào?” Cô gái loạt xoạt lật giở vài trang cho tôi xem, “Hay là chị thử phong cách khác hơn chút xem, phong cách ngọt ngào đáng yêu đi!”

Tôi gật đầu bừa: “Được.”

Anne nhanh chóng cầm một đồng trang phục ra để tôi thử.

Không thể không thừa nhận là cô ấy quả thật rất chuyên nghiệp. Tôi thử liền mấy bộ, bộ nào nhìn cũng cảm thấy đẹp. Nghĩ tới việc đã rất lâu rồi tôi chưa có đi mua đồ, nên tôi quyết định lấy tất cả.

“Nếu như đi dự tiệc cưới, em đề nghị chị Nhiếp nên mặc bộ này. Nhìn qua vừa đoan trang, lại không quá cứng nhắc, rất dễ thương. Cửa hàng chúng em còn có một bộ kẹp tóc cùng tông với trang phục này. Nào, em giúp chị cài thử nhé.”

Cô ấy quá háo hức nhiệt tình khiến tôi không nỡ từ chối. Vì vậy, sau một hồi cô ấy vất vả, trên đầu tôi đã là một kiểu tóc hoàn toàn mới. Một búi tóc nho nhỏ bồng bênh được kẹp lệch bằng chiếc kẹp tóc xinh xắn.

Ngoại trừ lần tham gia yến tiệc của mẹ nuôi, đã rất lâu rồi tôi không ăn vận trang trọng như thế, cho nên bỗng nhiên cảm thấy mắc cỡ. Tôi quay lại nhìn Lâm Tự Sâm, muốn hỏi anh ta xem như vậy đã đạt tiêu chuẩn bảo đảm thể diện cho anh ta hay chưa...

Nhưng mà, nghĩ thế nào cũng cảm thấy để anh ta nhìn được bộ dạng này của tôi thật là kỳ quái.

Vì thế tôi nhanh chóng thay đổi thái độ 180 độ, quay đầu nói với Anne: “Anne, cảm ơn cô, mấy bộ này tôi đều thích. Thanh toán thôi.”

Anne tươi cười trả lời tôi: “Trong lúc chị thử đồ, anh Lâm đã trả tiền hết rồi.”

Anh Lâm kia không có việc gì làm, đang ngồi xem tạp chí. Lúc tôi kinh ngạc nhìn về phía anh ta, anh ta mới ngẩng đầu lên, khẽ khàng gật đầu với tôi một cái.

Mạch suy nghĩ của tôi nhất thời bị gián đoạn. Không phải là vì anh ta thanh toán hóa đơn khiến tôi cảm thấy bị xúc phạm, mà là bởi vì, động tác vừa rồi của anh ta thật sự là có chút cường điệu rồi...

Qua đi một hồi, tôi mới tỉnh táo lại từ cơn hồ đồ. Tôi đi ra ngoài, do dự hỏi: “Anh trả tiền rồi à? Sao anh biết em muốn mua mấy bộ này?”

“Tôi nhìn cũng thấy không đến nỗi.” Lâm Tự Sâm gấp lại cuốn tạp chí, vô cùng thản nhiên nói.

“ ... ”

Rốt cuộc là ai mua quần áo chứ??

Lúc này, chị Vương cầm thẻ tín dụng quay lại đưa cho Lâm Tự Sâm: “Anne không hiểu chuyện nên mới nhận thẻ của cậu. Bác sĩ Lâm đưa bạn gái tới đây mua đồ, tôi làm sao có thể lấy tiền của cậu được chứ. Cậu dù sao cũng là ân nhân cứu mạng của tôi.”

Lâm Tự Sâm cười nói: “Sau này em có thể còn đưa cô ấy tới đây mua đồ nữa, chị không lấy tiền em làm sao dám đến.”

Lâm Tự Sâm nhìn về phía tôi.

Tôi chớp mắt một cái, lập tức phụ họa: “Đúng thế, chị cứ để anh ấy trả tiền đi.”

Chị Vương bấy giờ mới cầm thẻ đi quẹt.

Cầm túi quần áo ra khỏi cửa hàng, còn chưa đợi tôi lên tiếng, Lâm Tự Sâm đã nhét hóa đơn vào tay tôi.

“Hóa đơn.”

“Vừa rồi em phối hợp tốt phải không? Lúc về trả lại tiền anh sau nhé.” Tôi vừa đắc chí, vừa cảm tờ hóa đơn lên nhìn, nhất thời đông cứng người: “Giảm... giảm 70%?”

Tôi lập tức đứng lại.

“Chờ một chút, em vừa rồi cũng thấy một bộ rất đẹp, em quay lại mua...” (hây, chị Dưa Hấu cũng ham hố quá đi! ^^)

Lâm Tự Sâm tóm tay tôi lại, sần nảo nói: “Cô Nhiếp, sắp không kịp tới tiệc cưới nữa rồi.”

saharavuong.wordpress

Chúng tôi suýt nữa thì đến muộn. Lúc tới khách sạn thì cô dâu chú rể đều đã chuẩn bị vào bàn hết rồi.

Cô dâu đứng ở đại sảnh nhìn thấy chúng tôi, lập tức kéo váy chạy tới, giận dữ nói: “Bác sĩ Lâm à, mình còn tưởng cậu sẽ không tới nữa chứ! A, đây là...?”

Cô ấy nhìn tôi, trên mặt lộ ra vẻ tò mò.

Ồ, cô ấy không nhận ra tôi? Không phải là cô ấy mời tôi tới sao? Tôi nghi hoặc nhìn Lâm Tự Sâm.

Lâm Tự Sâm chỉ cười: “Cô ấy chính là người bị cậu dọa ngã từ tầng hai xuống. Không phải chính cậu bảo mình đưa cô ấy tới sao?”

(ngàn chấm! Anh Lâm, anh quá vô sỉ rồi!!!)

“A... Đúng đúng đúng!” Cô dâu kêu lên một tiếng, liên tục xin lỗi: “Xin lỗi xin lỗi, tôi bận quá quên mất! Lần trước tôi thực sự không cố ý. Tôi mắc chứng sợ độ cao, nhìn thấy chị ở trên cửa sổ, tôi sợ chết khiếp. Vừa rồi không nhận ra chị, thật ngại quá. Lần trước sợ muốn chết, nhưng Tự Sâm không cho tôi đi thăm chị, chị cũng biết đấy, lúc ấy Tự Sâm quả thật rất đáng sợ...”

Cô ấy kéo tay tôi nói liền ba phút, tốc độ nhanh đến mức không có cả dấu chấm câu! Sau đó, cô ấy giới thiệu tôi với chú rể. Anh ta là một người cao to, nhưng có điểm hiền lành đáng yêu. Nghe vợ giới thiệu xong, anh ta còn thành khẩn xin lỗi tôi lần nữa.

Tôi cảm thấy thật ngại. May mà chủ trì hôn lễ đã mời bọn họ vào bàn chuẩn bị.

Chúng tôi đang đi vào đại sảnh thì cô dâu lại gọi Lâm Tự Sâm lại.

“Tự Sâm, mình mời cả thầy giáo nữa. Thầy vẫn rất lo cho cậu. Cậu đưa Hi Quang tới chào hỏi thầy một câu, để thầy yên tâm.”

Ồ? Ý gì đây? Không phải là...

Tôi dừng chân.

“Đợi chút, không phải bạn anh lại hiểu lầm đây chứ? Có phải chị ấy nghĩ...”

Lâm Tự Sâm giống như bị tôi đánh thức từ trong giấc mơ, dừng chân lại nhìn tôi: “Nghĩ cái gì?”

“Giống như vừa rồi đi mua quần áo vậy...”

Lâm Tự Sâm ra vẻ trầm ngâm một chút: “Kỳ thực hiểu lầm một chút cũng không sao, nhiều năm rồi mà chưa có bạn gái, tôi cũng cảm thấy có chút mất mặt. Kể hèn mọn này thật ra cũng tuần tú lịch lãm, em cũng không đến nỗi chịu tổn thất gì...”

Anh rốt cuộc có bao nhiêu sĩ diện hả! Lại còn tuần tú lịch lãm! Suýt nữa tôi bật cười thành tiếng, phải cố gắng nghiêm mặt nói: “Không được. Bây giờ cũng không có gì được giảm giá nữa rồi!”

“Thật sự không được?” Anh ta truy hỏi.

Tôi kiên quyết lắc đầu.

“Được.” Lâm Tự Sâm không hỏi thêm nữa, khẽ mỉm cười nhìn tôi.

Tôi bỗng nhiên có cảm giác mình bị mắc bẫy, nhưng mà nhất thời không nghĩ ra vì sao mình là người từ chối mà còn có cảm giác ấy.

Bác sĩ Phương cũng tới, chúng tôi vừa bước vào trong đại sảnh tiệc cưới thì anh ta đã vẫy tay với chúng tôi. Nhưng Lâm Tự Sâm không đi ra chỗ anh ta ngay, mà đi tới bàn chủ trì, đứng lại sau lưng một người đàn ông tóc bạc trắng.

“Thầy!”

Ông cụ quay người lại, vẻ mặt vừa ngạc nhiên vừa vui mừng nhìn chúng tôi: “Tự Sâm phải không? Qua đây!”

“Vâng.”

Ông cụ run rẩy muốn đứng lên, nhưng bị Lâm Tự Sâm ngăn cản. Anh ngồi xổm xuống bên cạnh ông cụ, thân thiết hỏi: “Thầy gần đây sức khỏe thế nào? Còn bị hạ đường huyết nhiều không ạ?”

Ông cụ phát tay: “Tôi là bác sĩ, cũng là thầy giáo của anh, còn cần tới anh lo cái này sao?” Nói xong, ông nhìn về phía tôi, vui vẻ hỏi: “Bạn gái hả? Được lắm, được lắm!”

Lâm Tự Sâm dừng một chút nói: “Không phải ạ.”

Tôi thở dài một hơi, phó giám đốc Lâm à, anh quả nhiên vẫn còn hiểu chuyện. Nhưng vừa thấy vẻ mặt thất vọng của ông cụ, tôi lại có chút không đành lòng.

Tình cảm của Lâm Tự Sâm và thầy giáo xem ra rất tốt.

Sau đó, tôi chợt nghe thấy Lâm Tự Sâm dịu dàng nói với ông cụ: “Em còn đang theo đuổi.”

Thần sắc ông cụ lại nháy mắt từ thất vọng chuyển sang mừng rỡ, vui vẻ quan sát tôi. Tôi bị lời của Lâm Tự Sâm làm cho hoảng sợ, trong lòng run lên, kinh ngạc nhìn anh ta.

Anh ta cũng nhìn tôi, dùng ánh mắt giống như ở cửa hàng quần áo lúc nãy ra ám hiệu bảo tôi phối hợp.

Tôi nhìn ông cụ đầu đã đầy tóc bạc, đáng vẻ run run, không tự chủ được mà gật đầu: “Vâng.”

Gật đầu xong tôi mới giật mình, Lâm Tự Sâm còn chưa nói tôi là bạn gái anh ta, chỉ mới nói là “Đang theo đuổi”. Cái này cũng cần tôi phải thừa nhận sao?

(chỉ một câu: “Chết! Sập bẫy rồi!^^)

Nhưng mà, rõ ràng cái gật đầu thừa nhận của tôi lại càng khiến ông cụ vui vẻ. Ông tỏ ra vô cùng hài lòng, liên tục nói: “Tốt, tốt, tốt! Có mục tiêu là tốt rồi. Thầy chỉ sợ anh vẫn như trước. Tự Sâm, anh không thể cầm dao phẫu thuật nữa, nhưng cuộc sống không phải chỉ có mỗi dao phẫu thuật. Cho dù thế nào, anh cũng phải sống thật tốt.”

Ông cụ nói những lời rất bình dị, giản đơn, nhưng nồng đượm yêu thương, lại khiến tôi nghĩ tới cảnh ngộ của Lâm Tự Sâm, viên mắt tôi bắt đầu nóng ran.

Lâm Tự Sâm gật đầu nói: “Thầy, em biết rồi ạ.”

Anh Lâm, anh quá thâm hiểm nha. Tôi đâu cũng bắt chi giả vờ, vờ thành thật mất thôi!

28. Chương 28

Chuyển ngữ: Sahara

Người chủ trì hôn lễ đứng trên bục tuyên bố lễ cưới sắp được tiến hành, chúng tôi cáo từ thầy giáo của Lâm Tự Sâm, đi về phía bác sĩ Phương. Tâm trạng của Lâm Tự Sâm dường như không được tốt lắm.

Bỗng nhiên được người ta tuyên bố “đang theo đuổi”, mặc dù biết đó chỉ là để làm yên lòng ông cụ, nhưng tôi ít nhiều vẫn cảm thấy có chút không thoải mái. Thế nhưng nhìn Lâm Tự Sâm như vậy, tôi lại nhịn không được mà chủ động lên tiếng.

“Anh làm sao thế?”

“Tôi đã hơn một năm không gặp thầy rồi.” Lâm Tự Sâm nói, “Thầy là người giỏi nhất, có tiếng nói nhất ở khoa giải phẫu thần kinh, học trò của thầy ở khắp bốn phương, nhưng nếu gọi là được thầy dốc lòng bồi dưỡng thì chỉ có mấy người. Tôi là một trong số đó, cũng là đệ tử cuối cùng của thầy. Nhưng tôi đã phụ tâm huyết của thầy.”

“Chuyện đó đâu có thể trách anh. Thầy cũng không trách anh mà.” Tôi thật sự nhìn không nổi bộ dạng tinh thần sa sút này của Lâm Tự Sâm, vội vàng cắt ngang lời anh ta, “Hơn nữa, anh hiện giờ cũng rất lợi hại mà. Ít nhất thì... bà chủ tương lai của anh cũng rất coi trọng anh!”

“Bà chủ tương lai?” Lâm Tự Sâm thoáng cái bật cười, “Em sao?”

“Chính là em.” Tôi cật lực gật đầu.

“Chắc chắn?” Anh ta nhìn tôi, ánh mắt sâu thẳm, “Sau này cũng đừng có đá bay tôi ra khỏi cửa.”

“Chắc chắn. Đang ở hôn lễ nhà người ta đấy, anh mau phấn chấn lên đi! Coi như là vì lần đầu tiên trong đời em được người ta bày tỏ tình cảm công khai đã bị anh lãng phí, anh cũng có thể vui vẻ rồi!”

“Vậy sao??? Giá thị trường của em kém như vậy sao?” Lâm Tự Sâm tỏ ra đồng cảm.

Tôi: “...”

Anh khôi phục lại bộ dạng đắc chí cũng thật là quá nhanh đấy!

Một nam một nữ cùng nhau tham dự hôn lễ của người khác thật là thiếu tự nhiên muốn chết! Chúng tôi vừa ngồi xuống bàn của bác sĩ Phương, liền bị trêu chọc. Bạn học của Lâm Tự Sâm vừa mở miệng liền nói: “Ôi anh Sâm, rốt cuộc anh cũng chịu đưa bạn gái ra gặp mọi người rồi!”

Lần này, Lâm Tự Sâm trả lời vô cùng nghiêm chỉnh: “Đây là tiểu Nhiếp, nhân viên công ty mình. Lần trước Lục Sa hét một tiếng khiến cho cô ấy giật mình ngã từ tầng hai xuống. Lục Sa thấy áy náy nên cố ý bảo mình đưa cô ấy tới hôn lễ.”

Giản đơn, rõ ràng, nghiêm túc, tôi vô cùng thỏa mãn.

Nhưng... bác sĩ Phương lại “phụt” một ngụm trà ra khỏi miệng. Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, anh ta lau lau miệng, giễu cợt nói: “Quy tắc cũ! Sư đệ, người đến cuối cùng bị phạt ba ly rượu.”

“Xin miễn! Tôi nay em còn phải quay về Tô Châu.”

“Ít lời đi! Quy tắc cũ không thể thay đổi. Mọi người ở đây ai mà không lái xe tới chứ. Cùng lắm thì bắt taxi về. Nào nào nào! Cạn đi!”

Mấy người khác cũng phản ứng trở lại, nhanh tay nhanh mắt rót đầy một ly rượu vang đưa cho Lâm Tự Sâm.

Lâm Tự Sâm nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi nói: “Minh nhờ người uống thay được không?”

Sau đó, anh ta nâng ly rượu đến trước mặt tôi.

Tất cả mọi người ngồi ở bàn này đều chấn kinh.

Đương nhiên bao gồm cả tôi.

Bác sĩ Phương tròn mắt há mồm một lúc lâu mới nói: “Sư đệ, nói về không biết xấu hổ, sư huynh đây quả thật không sánh kịp cậu.”

Tôi nhanh chóng đẩy lại.

Nhưng mà, nhìn ly rượu đỏ anh ta nhét vào tay tôi, một chút khác thường cuối cùng còn sót lại hoàn toàn bị xóa sạch, tôi bỗng trở nên mềm lòng.

Vô sỉ như vậy thì không thể là đang từng bước theo đuổi người khác được.

Tiệc cưới vô cùng vui vẻ.

Không biết có phải là vì vật hợp theo loài hay không mà bạn bè của Lâm Tự Sâm đều rất hài hước. Lúc đầu tôi còn có chút mất tự nhiên, nhưng mà bị kẹp giữa bác sĩ Lâm bên trái, bác sĩ Phương bên phải, tôi có muốn ngượng ngịu nữa cũng khó...

Chỉ tới lúc cô dâu chú rể tới kính rượu mới có chút xấu hổ.

Dựa theo phong tục ở quê tôi, khi được dâu rể mời rượu thì mọi người sẽ đưa hồng bao. Nhưng ở Thượng Hải, mọi người hễ vào tới đại sảnh là đưa luôn. Vì vậy lúc dâu rể tới mời rượu, cả bàn chỉ có một mình tôi đưa hồng bao ra!

Cô dâu nhất quyết không nhận của tôi: “Chị đi cùng Tự Sâm tới, tôi không thể nhận của chị được. Quà cưới của Tự Sâm đã được đưa tới nhà tôi rồi.”

Mọi người cười tùm tùm nhìn tôi, tôi xấu hổ cực điểm: “Anh ấy là anh ấy, tôi...”

“Nhận đi.” Lâm Tự Sâm nói.

Cô dâu chần chừ: “Như vậy không phải là nhận cả hai phần sao...”

Lâm Tự Sâm bình tĩnh nói: “Sau này cậu mừng cô ấy gấp đôi là được!”

“A, không cần...”

“Vậy cũng được.” Cô dâu lập tức cười tùm tùm nhận lấy hồng bao trong tay tôi. Chờ cô ấy đi rồi, tôi mới ngồi xuống quay đầu hỏi Lâm Tự Sâm: “Sao anh lại bảo người ta mừng lại em gấp đôi. Nói đùa kiểu gì vậy!”

“Tôi lo lắng đến... lạm phát mà. Cảm thấy không thể để bà chủ tương lai chịu thiệt được.”

Tôi: “... Vô cùng cảm ơn anh!”

Sau khi cô dâu chú rể mời rượu xong, bữa tiệc cũng gần tàn. Bạn học của Lâm Tự Sâm đều đang thảo luận xem tiếp theo sẽ đi đâu chơi. Bác sĩ Phương là người tích cực nhất. Bọn họ bàn bạc rất lâu rồi quyết định sau khi nháo động phòng (*) sẽ đi hát karaoke.

(*) nháo động phòng: tục lệ của người Trung Quốc, đêm động phòng, bạn bè của cô dâu chú rể sẽ kéo tới phòng tân hôn đùa nghịch.

Tôi lén lút hỏi Lâm Tự Sâm: “Chúng ta không đi được không?”

“Không thích?”

Tôi bất đắc dĩ nói: “Anh xem, đọc tên em là biết thái độ của em với karaoke rồi đấy!”

Lâm Tự Sâm nghe vậy thì vô cùng chăm chú nhìn tôi.

Tôi xám mặt: “Anh nhìn gì em. Tên em cũng đâu viết trên mặt.”

Anh nở nụ cười: “À, tôi đang nghĩ, “Nhiếp”? Người có ba cái lỗ tai (*) thính giác rất nhạy bén, còn có một nhà soạn nhạc tên là Nhiếp Nhĩ (**). Rõ ràng là về khoản âm nhạc, em rất am hiểu?”

(*) (**) Nhiếp Nhĩ (15/2/1912): nhà soạn nhạc nổi tiếng người Trung Quốc. Ba cái lỗ tai ở đây ám chỉ tới tên của nhà soạn nhạc này : – Nhiếp (song nhĩ) và (nhĩ)

“... Nghĩa là tài năng thiên bẩm của em hoàn toàn nằm ở cái tai, chỉ có thể nghe thôi.”

“Như vậy sao?” Lâm Tự Sâm giả vờ tỏ ra tiếc nuối: “Vậy còn nháo động phòng thì sao? Có đi không?”

Vì sao vừa nãy mọi người thảo luận thì anh ta không hề tỏ ra hứng thú, mà hiện giờ lại còn tích cực hơn cả bác sĩ Phương vậy?

“Đương nhiên không đi. Phải tích đức, nếu không lúc anh kết hôn...”

“Có lý.” Lâm Tự Sâm nhìn tôi, suy nghĩ một chút gật đầu.

Bác sĩ Phương quay lại hỏi Lâm Tự Sâm: “Thế nào, có đi không? Chẳng phải cậu cũng rất muốn kết hôn rồi sao? Đi cho biết chút kiến thức động phòng đi.”

Lâm Tự Sâm thành thật hết sức có thể: “Cô ấy bảo em tích đức, nếu không thì đến hôn lễ của mình...”

Bác sĩ Lâm, anh quả nhiên là kẻ bán rẻ đồng đội thâm niên!

Bác sĩ Phương vụn phần khiếp sợ nhìn tôi: “Tiểu Nhiếp, cô như vậy mà đã vội muốn lấy chồng rồi ư? Đã lo bị nháo động phòng rồi ư?”

“... Đâu có? !”

“Không vội? Vậy cùng đi nháo động phòng đi!” Anh ta xấu xa cười.

Tôi cứ như vậy bị kéo đi nháo động phòng.

Tôi vốn định xem một chút rồi đi ngay, kết quả... tôi lại không muốn đi.

Lần đầu tiên được chứng kiến người ta nháo động phòng, không ngờ lại vui như thế. Mặc dù tôi không có trêu chọc cô dâu chú rể nhưng cũng tuyệt đối không gây trở ngại tới việc trêu đùa của mọi người, hơn nữa, còn thuận tiện vỗ tay cổ vũ.

Cuối cùng, chính Lâm Tự Sâm là người lôi tôi ra khỏi phòng tân hôn.

Đứng trong thang máy, Lâm Tự Sâm bất đắc dĩ nói: “Sau này không thể để em với sư huynh hồ đồ. Em học thói xấu quá nhanh. Vừa nãy không phải nói muốn tích đức sao?”

“À, em vừa nhớ ra, em còn trẻ, không vội kết hôn. Không cần tích đức sớm như vậy.”

“Ồ, chưa chắc, còn phải xem đối phương là ai.”

Tôi ngoảnh anh ta, bỗng nhiên nhớ tới lời bác sĩ Phương nói anh muốn kết hôn, tủm tỉm nói: “Yên tâm, em sẽ không dùng chiêu thức này trong đám cưới của anh đâu.”

Anh ta liếc mắt nhìn tôi, “Vô cùng hoan nghênh em tham gia hôn lễ của tôi. Nhưng mà, tôi nghĩ, lúc ấy em không rảnh để nháo động phòng đâu.”

Đã tham gia hôn lễ, sao lại không rảnh để nháo động phòng?

Trong đầu tôi tưởng tượng tới bộ dạng Lâm Tự Sâm làm chú rể bị người ta trêu chọc, cảm thấy vô cùng sung sướng, lập tức hủy bỏ lời hứa hẹn vừa rồi.

“Đợi lúc anh kết hôn mà xem!”

“Đương nhiên đợi.”

Lâm Tự Sâm tươi cười nói.

Chúng tôi ra khỏi khách sạn mới phát hiện bên ngoài tuyết đã rơi. Xe của Lâm Tự Sâm đỗ ở bãi đỗ xe đối diện. Anh khoác thêm áo khoác ngoài, “Em đứng đây đợi tôi, tôi ra lái xe lại.”

Tôi một mình đứng ở bậc thang, chờ anh ta lái xe tới. Bên ngoài nhiều ít có chút lạnh, tôi ôm cánh tay, nhìn những bông tuyết chậm rãi rơi, tâm tư dần dần thả nổi.

Tôi dường như loáng thoáng nghe ai gọi tên mình.

“Dưa Hấu?”

Ảo giác ư? Sao tôi lại nghe thấy giọng của lão đại?

Tôi xoay người, thấy được bóng dáng cao gầy quen thuộc đã lâu không gặp.

29. Chương 29

Chuyển ngữ: Sahara

Từ tháng sáu tới tháng một, hóa ra đã nửa năm rồi...

Tôi vẫn cố gắng không nghĩ tới chuyện ngày mai, thế nhưng lại không ngờ giờ khắc này tới sớm như vậy.

Nhiếp Hi Quang, mày nhất định phải mạnh mẽ.

Tôi nhanh chóng thu lại ánh mắt đang dừng trên bóng dáng kia, chủ động đi tới chỗ bọn họ, tươi cười chào hỏi: “A, sao mọi người lại ở cả đây thế này?”

Tất cả đang đứng trước mặt tôi: lão đại, chồng lão đại, Tiểu Phượng, Tư Tịnh, Trác Huy, Dung Dung. Còn có, Trang Tự bên cạnh cô ấy.

Trong khoảnh khắc này, tôi bỗng nhớ về quãng thời gian xưa.

Thế nhưng, tôi không hề muốn tâm trạng mình lại như ngày ấy nữa.

Tôi tươi cười nhìn bọn họ.

Đáng tiếc, màn dạo đầu hoàn mỹ của tôi nhanh chóng bị lão đại phá hỏng. Vẻ mặt cô ấy giống như một người vừa bị lừa, cô ấy véo tai tôi hét lên: “Nhiếp Dưa Hấu!!! Không phải cậu nói ngày mùng một phải ở lại Tô Châu tặng ca sao?”

Tôi choáng váng.

Lão đại à, cậu nhất định phải véo tai mình mỗi khi kích động ư, cái bệnh này bao giờ mới sửa được hả???

Tiểu Phượng và Tư Tịnh cũng vây quanh tôi, mồm năm miệng mười: “Dưa Hấu, sao cậu ở đây?”

“Đúng vậy, còn ăn mặc đẹp như vậy. Lúc đầu nhìn mãi cũng không nhận ra cậu.”

“Cậu làm việc ở Tô Châu sao? Lão đại, cậu liên lạc được với Dưa Hấu từ bao giờ mà cũng không thềm nói một câu.”

“Không phải cậu đi du học ư? Hồi tháng bảy mình gọi điện cho cậu mà không được.”

Tôi trả lời từng câu từng câu.

“Mình ở Tô Châu.”

“Tháng bảy mình ở nước ngoài nên không nghe được điện thoại.”

“Không phải đi du học, sao các cậu đều nghĩ là mình đi du học thế? Nói là đi du học thôi, thực ra là đi du lịch hai tháng.”

“Du lịch?!”

Giọng nói ấm áp quen thuộc vang lên, những người khác bỗng nhiên im lặng.

Là Trang Tự.

“Đúng vậy.” Tôi dừng lại một chút, di chuyển ánh mắt, rồi cuộc dừng lại hoàn toàn trên mặt anh ấy: “Đưa Khương Nhuệ đi.”

“Không phải đi du học?” Anh ấy tiến lại gần tôi. Có lẽ là do ánh đèn đường, vẻ mặt anh ấy vô cùng mờ mịt, tựa như mưa gió kéo đến.

“Không, không phải...”

Dung Dung bỗng nhiên tiến lên vài bước, đứng xen vào trước mặt Trang Tự, vẻ mặt tươi cười nói với tôi: “Hi Quang, hôm nay lão đại trang trí hội trường hôn lễ, sao cậu không tới?”

“Mình...”

Cô ấy căn bản không muốn cho tôi cơ hội lên tiếng: “Thật ra tới xem một chút cũng coi như học tập kinh nghiệm, mình tới đây cũng học được rất nhiều thứ, sau này kết hôn sẽ không thấy lạ lẫm. Trang trí hội trường thật sự rất thú vị.”

Thực sự là vô cùng thú vị!

Tôi cười cười, “Mình gần đây rất lười, các cậu cũng biết rồi đấy...”

“Đúng rồi, Hi Quang, chuyện trước đây mình xin lỗi. Mình đã đổ oan cho cậu.” Dung Dung tỏ ra chân thành vô cùng, “Ra xã hội rồi mới biết được, tình bạn thời đại học của chúng ta mới thật là đáng quý. Hiện giờ mình đã tìm được hạnh phúc của bản thân, cũng hy vọng cậu có thể tìm được hạnh phúc “của riêng cậu”! Cậu đấy, đừng chỉ biết nhìn vào hạnh phúc “của người khác”, cũng phải cố gắng lên!”

(tớ muốn chửi thề quá!!! Con mụ khốn khiếp này, ý gì đây???)

“Diệp Dung!”

“Hi Quang.”

Hai thanh âm gần như đồng thời vang lên, tôi quay lại nhìn về phía người gọi tên mình. Giữa màn tuyết bay nhẹ nhẹ, Lâm Tự Sâm trong bộ đồ đen đang đi về phía tôi.

Giây phút này tôi vô cùng cảm ơn anh ta.

Cảm ơn đáng về ung dung lịch lãm của anh ta.

Tôi xoay người chạy xuống bậc thang.

Lâm Tự Sâm có chút kinh ngạc ngừng chân lại, nhìn tôi vội vàng chạy tới.

Tôi thở hổn hển, dừng lại trước mặt Lâm Tự Sâm, ngẩng đầu nhìn anh ta, nhưng lại không biết nói gì cho phải, trong lòng vô cùng hỗn loạn.

“Sao thế?” Anh ta hỏi tôi, giọng nói rất dịu dàng.

Tôi mờ mịt nhìn anh ta, ánh mắt chưa xót. Một lúc lâu tôi mới quay lại mạch suy nghĩ: “Bất ngờ gặp lại bạn học đại học.”

Lâm Tự Sâm ngẩng đầu nhìn về phía bậc thang, sau đó ánh mắt liền dừng lại, rất lâu không phản ứng. Tôi chậm chạp quay đầu lại, nhìn về hướng Lâm Tự Sâm đang nhìn. Nơi ấy, Trang Tự đứng lặng nhìn chúng tôi, dưới ánh đèn nê-ông, ánh mắt ảm đạm, mơ hồ...

Lâm Tự Sâm bỗng nhiên kéo tay tôi.

“Bạn học của em? Đi theo tôi.”

(Ghé! Anh nhảy cảm gớm! ^^)

Tôi bị anh ta kéo đi vài bước, mới nhớ ra phải rút tay lại, nhưng mà mới chỉ hơi giật mình, đã bị anh ta ra sức nắm chặt lại.

Lâm Tự Sâm kéo tôi tới trước thêm bậc thang, sau đó rất tự nhiên buông tay tôi ra.

Mọi người đều đang nhìn chúng tôi bằng ánh mắt kinh ngạc.

Tiểu Phượng há hốc miệng: “Dưa Hấu... cậu...”

Tư Tịnh là người đầu tiên lấy lại phản ứng, “Dưa Hấu, cậu còn không giới thiệu một chút đi.”

Giới thiệu cái gì...

(ây da... chị đóng giả bạn gái trước mặt bạn của Lâm Tự Sâm, thì bây giờ Lâm Tự Sâm sẽ đóng giả bạn trai trước mặt bạn của chị thôi ^^)

Tôi ngẩng đầu nhìn Lâm Tự Sâm.

“Hoá ra em còn biệt danh như vậy à? Sao trước giờ không thấy nói với anh.” Lâm Tự Sâm mỉm cười nhìn tôi, giọng nói nhu hòa tựa như những bông tuyết bông bành. Sau đó, anh ta nhìn về phía mấy người Trang Tự, mỉm cười thân thiện: “Chào mọi người, tôi là Lâm Tự Sâm.”

Lão đại rõ ràng chớp mắt một cái.

“Ha ha, chào anh chào anh. Chúng tôi là bạn đại học của Dưa Hấu.” Sau đó, cô ấy giả vờ oán giận nói với tôi: “Dưa Hấu, cậu bảo không thể đến giúp vì phải tặng ca gì chứ. Hóa ra là đi cùng bạn trai. Đúng là trọng sắc khinh bạn nha! Nói sớm thì mình cũng đâu có ép cậu.”

“Đừng trách cô ấy.” Lâm Tự Sâm cười cười giúp tôi giải thích, “Hi Quang vốn là phải tặng ca thật, nhưng mà hôm nay bạn thân của tôi kết hôn, nhất định đòi gặp cô ấy, cho nên tôi mới đưa cô ấy tới.”

Lão đại cười ha hả: “Thôi thôi được rồi, tôi cũng không trách cậu ấy, trọng sắc khinh bạn cũng là chuyện rất đời bình thường thôi mà, không phải sao?”

Bọn họ có lẽ đã hoàn toàn coi Lâm Tự Sâm là bạn trai của tôi. Tôi không muốn các cô ấy hiểu lầm, nhưng mà giờ phút này...

Tôi lại càng không muốn phủ nhận. .

Tôi quay đầu nhìn xung quanh đường: “Không phải anh đi đánh xe lại à? Xe đâu?”

Nếu có xe thì giờ có thể quay về được rồi...

“Xe bị xe khác chặn lối ra mất rồi, bảo vệ tạm thời không tìm ra chủ xe kia đâu, sợ em sốt ruột nên anh quay lại.”

“Hả? Không lái ra được sao?”

Lâm Tự Sâm nhìn đồng hồ, “Nếu vẫn không tìm được người ta thì anh gọi tài xế tới đón chúng ta về Tô Châu.”

“Ừm.” Tôi gạt đầu, suýt nữa thì quên anh ta là người ở đây.

“Oa!” Tiểu Phượng vỗ mạnh vào vai tôi: “Dưa Hấu, nhà cậu còn có tài xế riêng nữa hả?”

“Không phải nhà mình.”

Tư Tịnh cười nói: “Mình biết rồi biết rồi. Là nhà chồng cậu!”

Bầu không khí dường như thoáng cái nóng hổi lên. Tiểu Phượng riu rít hỏi tôi rất nhiều chuyện, làm ở đâu, quen thế nào... Tôi trả lời thì ít, mà Lâm Tự Sâm đối đáp thì nhiều.

Anh ta từ đầu tới cuối vẫn luôn mỉm cười, ứng phó nhanh nhạy như thường.

Giữa một mảnh âm ỉ, giọng nói lạnh lùng của Dung Dung vang lên, “Trang Tự, cậu đi đâu vậy?”

Mọi người đồng loạt im lặng.

Chẳng biết từ khi nào, Trang Tự đã một mình đội tuyết đi xuống khỏi bậc thang.

“Đi gọi xe.” Anh ấy dừng chân, nhưng không quay đầu lại.

“Vì sao phải đi đâu gọi?” Dung Dung cứng ngắc, “Ở đây không thể gọi được sao? Bên này bắt taxi dễ nên chúng ta mới tới mà.”

“Cậu có thể đứng đây bắt.”

Anh ấy buông những lời này, không nhìn chúng tôi mà tiếp tục đi về phía trước.

“Cậu đứng lại.”

Dung Dung mím môi, liếc nhìn tôi một cái rồi nhanh chóng đuổi theo Trang Tự.

“À, vậy Dưa Hấu, chúng mình cũng đi đây, ngày mai hôn lễ nhớ tới sớm một chút nhé! Ở khách sạn đối diện kia kia.” Lặng im một chút, lão đại lên tiếng chào đầu tiên.

“Ừ, mình biết rồi.” Tôi gật đầu, cố gắng tập trung sự chú ý lên người cô ấy, “Vậy ngày mai gặp.”

Mọi người lần lượt chào nhau. Trước khi rời khỏi, lão đại còn phát tay với Lâm Tự Sâm: “Ngày mai anh cũng phải tới đám cưới của tôi cùng Dưa Hấu nhé.”

“Nhất định có mặt!” Lâm Tự Sâm mỉm cười.

~

Bóng dáng bọn họ hoàn toàn tiêu biến trong màn đêm rồi, xung quanh dường như tĩnh lặng hẳn xuống, chỉ còn hoa tuyết vẫn lặng lẽ bay...

Tôi xoay người hỏi Lâm Tự Sâm: “Giờ lái xe ra được chưa? Em muốn quay về Tô Châu.”

“Quay về Tô Châu làm gì, tôi đưa em đi chơi.”

Hả?

Anh ta thu hồi ánh mắt, quay lại nhìn tôi: “Lẽ nào lúc đưa em đi thì vui vẻ, để em về lại buồn thiu?”

“Em có sao?”

Anh ta cúi đầu nhìn tôi, “Sắp khóc rồi.”

Giọng anh ta rất dịu dàng, tôi vốn không muốn khóc, nhưng nghe anh ta nói vậy lại nhanh chóng chảy nước mắt.

“Cho nên, giờ em muốn đi xem phim hay đi ngắm cảnh? Hay là đi khu vui chơi? Chính là nơi mà...”

Tôi sững sờ nhìn anh ta, cảm thấy mình không theo kịp tư duy của anh ta.

Có lẽ là tưởng tôi chưa bao giờ tới nơi đó nên anh ta ra sức miêu tả: “Chính là cái nơi mà người ta có thể khiêu vũ, ném bóng, đua xe, v.v...”

Vì sao tôi lại cảm thấy chọn làm gì bây giờ cũng hấp dẫn, chỉ cần không phải quay về ký túc một mình là được.

Tôi nắm tay, bỗng nhiên kích động: “Chúng ta bây giờ đi ngắm cảnh đêm, sau đó đi xem phim, rồi đi khu vui chơi.”

“Nhiếp Hi Quang...”

Anh ta bật cười, lấy ví tiền từ túi áo ném cho tôi, “Sao em lại tham như vậy. Đếm xem tôi còn bao nhiêu tiền? Xem có đủ không?”

Tôi nhất định là bị tâm trạng của anh ta ảnh hưởng, bỗng nhiên vừa hào hứng vừa kích động, nghiễm nhiên mở ví ra anh ta xem, rồi chỉ vào phía đối diện: “Bên kia có ngân hàng. Em đi rút tiền! Anh nghèo quá!”

“Thực sự không đủ hả? Còn nhiều mà.” Lâm Tự Sâm nhìn nhìn vào ví, “Tôi đi rút vậy. Cô Nhiếp, vui lòng cho tôi biết tối nay cô sẽ tiêu hết bao nhiêu tiền?”

“Không cần anh, anh giàu hơn em sao?”

Tôi cầm thẻ nhanh chóng chạy xuống bậc thang.

Những bông tuyết lạnh buốt rơi trên mặt tôi. Lý trí quay lại trong đầu tôi, tôi quay lại nhìn Lâm Tự Sâm, anh ta đang chậm rãi đi sau tôi. Thấy tôi quay lại, liền vẫy tay, giống như giục tôi nhanh đi rút tiền.

Thấy vậy tôi cũng vẫy tay lại với anh ta, rồi chạy như bay vào ngân hàng.

30. Chương 30

Chương 30.1 Dịch: Sahara

Dựa theo nguyên tắc gần nhất (*), chúng tôi trước tiên đi tới khu vui chơi.

(*) Principle of proximity

Thật ra đây cũng là lần đầu tiên tôi đi tới nơi này, vui mình trong tiếng nhạc đinh tai nhức óc, thật sự là có chút gò bó. Sở Lâm Tự Sâm cũng là lần đầu tiên tới đây, tôi cảm thấy chúng tôi vẫn nên quan sát người khác chơi trước đã, nhưng vị Lâm tiên sinh này hiển nhiên không cho rằng chơi trò chơi cũng cần phải học tập, anh ta ngay lập tức đi đổi xèng, tùy ý tìm một cái máy chơi trượt tuyết không có người ép tôi tới chơi.

Sau đó...

“Cẩn thận tảng đá!”

Tôi đâm phải tảng đá mà chết!

“Chú ý chỗ ngoặt!”

Tôi còn chưa kịp ngoặt đã bị đâm vào vách núi mà chết.

“Phía trước có xe tải.”

Đương nhiên, không còn nghi ngờ gì nữa, tôi lao vào chiếc xe tải.

Nhìn ba chữ “Bạn đã thua” to tướng trên màn hình, tôi buồn bực quay đầu nhìn Lâm Tự Sâm, đợi anh ta tiếp tục nhét đồng xèng vào. Nhưng mà anh ta lại cởi áo khoác ngoài vắt lên tay vịn, xắn tay áo sơ mi lên, nhàn nhã nói với tôi: “Xuống đi, tới lượt tôi.”

“...”

Không – phải – anh – đưa – tôi – đi – chơi – sao?

Tôi không cam lòng leo xuống khỏi máy chơi game, dõi theo Lâm Tự Sâm, mong anh ta nhanh chóng đâm vào cây, đâm vào tường, đâm vào vách núi. Thế nhưng tất cả không như tôi hy vọng, mặc dù chơi lần đầu nhưng rõ ràng anh ta chơi giỏi hơn tôi rất nhiều. Nhìn anh ta nhanh chóng qua được hai cửa ải, tôi mới nhớ ra mỗi thù bị anh ta đuổi xuống dưới đứng xem, nhin không được bắt đầu quấy rối anh ta.

Rõ ràng là phải rẽ trái nhưng tôi hô to: “Rẽ phải rẽ phải! Giẫm bên phải giẫm bên phải!”

Rõ ràng là phải đi con đường giữa nhưng tôi lại ra sức nhắc nhở: “Đường bên trái là đường tắt, đi bên đó...!”

Đáng tiếc Lâm Tự Sâm hoàn toàn không vì tôi mà bị ảnh hưởng, không lần nào mắc mưu. Mắt thấy anh ta sắp qua cửa thứ ba, quan sát nhân vật trên màn hình sắp phải rẽ trái, tôi nhanh trí kêu lên: “Rẽ trái!”

Kết quả, Lâm Tự Sâm rẽ phải.

Trên màn hình hiện lên hình ảnh nhân vật bị đụng phải vách núi vô cùng thê thảm.

“Ha ha ha ha!” Tôi cười như nắc nẻ.

Lâm Tự Sâm bắt đầu dĩ dưng lại: “Sao tự nhiên lại không lừa tôi nữa thế?”

“Đã bao giờ em lừa anh đâu!” Tôi chối sạch, “Nhìn đi, đây là kết quả do anh không tin tưởng em, thôi được rồi, xuống đi, đến lượt em.”

Sau đó chúng tôi đi tới rạp chiếu phim.

Bộ phim tôi chọn là một phim bom tấn mới nhất, nghe đầu phim hành động có những cảnh quay rất đặc sắc, bảo đảm rất hấp dẫn, rất lôi cuốn, bảo đảm... chất lượng rất ngủ!

“Nhiếp Hi Quang... Hi Quang!”

“Em ngủ quên à...?” Tôi dụi mắt.

“Ừ, đi thôi!”

Lâm Tự Sâm giúp tôi phủi đám bông ngô rơi trên quần áo, rồi anh ta đứng dậy, cầm lấy áo khoác của chúng tôi đi ra ngoài, tôi đi theo đằng sau. Ra khỏi rạp chiếu phim tôi mới tỉnh táo lại một chút, ngượng ngùng hỏi anh ta: “Em ngủ lâu không?”

“Năm mươi phút!”

Cần gì phải tính cụ thể thế?

Tôi xấu hổ đánh trống lảng: “Đoạn kết thế nào? Nữ chính có được cứu ra không? Ai bắt cóc cô ấy?”

“Bố của nam chính!”

“Không thế nào! Sao lại thế?”

“Bố của nam chính làm thí nghiệm thuốc trái pháp luật, bị nữ chính bắt gặp...”

Bên tai tôi bỗng nhiên truyền tới một tiếng cười khe khẽ của một cô gái, tôi quay đầu nhìn, thì ra là một đôi nam nữ đang vừa nhìn chúng tôi vừa cười. Hình như bọn họ là đôi ngồi ở bên cạnh chúng tôi trong rạp thì phải.

Thấy tôi nhìn lại, cô gái giơ ngón tay cái dựng thẳng ra hiệu với tôi: “Năng lực một công đôi việc của bạn trai chị đúng là vô cùng lợi hại, nội dung vở kịch nói hoàn toàn chuẩn xác!”

Nói xong, bọn họ lại cười hì hì chạy đi.

Cái gì mà một công đôi việc...

Tôi nhìn theo bóng hai người bọn họ, lại nhìn Lâm Tự Sâm: “... Không phải anh cũng ngủ chứ?”

Lâm Tự Sâm làm như không nghe thấy, mặt không biến sắc cúi xuống nhìn đồng hồ: “Sắp một giờ rồi, em nên nghỉ sớm đi, mai còn phải đi dự đám cưới nữa.”

“À... Được thôi, anh mệt rồi phải không? Vậy cũng nghỉ sớm đi. Haizz... Phương sư huynh quả nhiên là khoác lác, còn nói anh đứng phẫu thuật cả đêm mà sinh khí vẫn dồi dào... Haizz... Anh làm gì thế?”

Lâm Tự Sâm đột nhiên nắm cánh tay tôi, kéo tới một chỗ khác.

“Từ chỗ này có thể ngắm cảnh đêm.”

Rạp chiếu phim nằm ở tầng hầm, quán bar trên tầng năm mươi sáu của toà nhà này yên tĩnh đến mức khiến cho người ta có cảm giác như ở một thế giới khác. Từ những âm thanh ồn ào của khu vui chơi và rạp chiếu phim, đến sự tĩnh lặng cực hạn nơi đây, tôi bỗng nhiên rơi vào trầm mặc.

Tuyết trắng vẫn lặng lẽ rơi ngoài cửa sổ.

Nghiêng đầu một chút có thể nhìn thấy cảnh đêm của thành phố với những ánh đèn rực rỡ vĩnh viễn không biết mệt mỏi.

Có phải tôi đã từng một lần lại một lần huyền tưởng, có thể cũng với một người đi dạo trong màn đêm này, có thể ngồi bên nhau.

Có phải tôi đã từng mong muốn cùng người ấy đi xem phim, tôi sẽ đi mua bỏng ngô, còn anh mặc dù không thích mấy thứ đồ ăn vặt này nhưng khi ngồi bên tôi cũng sẽ thò tay nhón lấy mấy viên... Cũng có thể lúc xem phim tôi sẽ ngủ quên, bỏng rơi vãi tung tóe...

Có phải tôi đã từng mơ ước tới một ngày cùng anh đi mua quần áo, tôi sẽ tự tay chọn cho anh một bộ bắt anh mặc thử, anh chắc chắn sẽ bực mình...

Tôi đã từng có rất nhiều rất nhiều huyền tưởng như thế, muốn được cùng anh thực hiện, nhưng cuối cùng tôi lại hoàn thành với một người khác...

Người phục vụ mang nước trái cây tới tôi mới phát hiện mình đã thẩn thờ rất lâu. Lâm Tự Sâm cũng đang lặng yên nhìn ra ngoài cửa sổ, tôi chờ đợi bao lâu, anh ta cũng im lặng bấy lâu.

Cuộc đời có bao nhiêu kỳ diệu! Tôi quả thật không thể ngờ được có một ngày tôi lại ngồi đây với Lâm Tự Sâm, lặng yên ngắm tuyết rơi trong đêm.

Tôi đưa tay xoay ly nước trái cây.

“Cảm ơn anh.”

Lâm Tự Sâm ngoảnh đầu lại nhìn tôi, nâng ly nước lên một chút: “Đừng khách khí! Đại ân không cần cảm tạ!”

Tôi bật cười.

Không biết là do ánh nến hay bầu không khí ở đây, tôi bỗng nhiên cảm thấy tất cả mọi cử chỉ động tác của Lâm Tự Sâm vô cùng thư thái, ưu nhã, tản ra một lực sát thương khó có thể nói thành lời.

Tôi bỗng dừng nổi hứng thú với anh ta, vứt bỏ mấy cái suy nghĩ phức tạp trong đầu, tôi tò mò hỏi: “Lâm Tự Sâm, anh bao nhiêu tuổi?”

“Nhiếp Hi Quang, em cũng thật là không quá hiểu rõ cấp trên của mình.”

“... Rốt cuộc anh là người làm công cho em hay là cấp trên của em?” Sao vai trò cứ chuyển hóa liên tục thế?

Anh ta mỉm cười: “Chức vị này cũng không tồi, vừa có thể quản em, vừa có thể kiếm tiền cho em.”

“Là nô dịch sao?” Tôi tức giận nói, “Nói mau, anh bao nhiêu tuổi?”

“Hơn em sáu tuổi!”

Tôi nhắm tính một chút: “Không thể nào, anh có học vị tiến sĩ, học xong tiến sĩ còn đi làm bác sĩ một thời gian, sao mà trẻ như vậy được.”

Mặc dù nhìn bề ngoài thì đúng là anh ta rất trẻ thật.

Lâm Tự Sâm dường như ghen hòng: “... Tôi đi học sớm, tốt nghiệp tiến sĩ cũng khá sớm.”

“Ồ, vậy ... đúng rồi, sao Phương sư huynh lại gọi anh là đệ nhất cảm thú của học viện Y?” Tôi háo hức hỏi.
Chương 30.2 Dịch: Sahara

“Ồ, vậy ... đúng rồi, sao Phương sư huynh lại gọi anh là đệ nhất cảm thú của học viện Y?” Tôi háo hức hỏi.

Anh ta khụ một tiếng: “Nhiếp Hi Quang, em chẳng thường hỏi tôi vấn đề này thích hợp sao? Chỉ bằng sau này rảnh rồi em hỏi Phương sư huynh đi.” Anh ta dừng lại một chút, “Không phải hai người đã trao đổi số điện thoại rồi sao!”

Lâm Tự Sâm cầm ly rượu lên tựa lưng vào ghế: “Rốt cuộc anh ta nói xấu tôi bao nhiêu rồi, hình như đã tóm gọn hết thấy vốn liếng của tôi tổng hết cho em rồi thì phải?”

“Yên tâm, mấy chuyện tình sử của anh Phương sư huynh vẫn chưa nói đâu!”

“Ở đâu ra có tình sử vậy?” Anh ta mỉm cười, “Công việc ở học viện Y chồng chất như vậy, bác sĩ còn bận hơn, ngay cả thời gian theo đuổi phụ nữ cũng không có.”

“Vậy người theo đuổi anh thì sao? Ngài tuần tú phong độ như vậy, không thể không có người theo đuổi được.”

“Ồ, có thể “ngài” đang ngồi đối diện em hiện giờ mắt nhìn người vẫn còn yêu cầu cao lắm.” Lâm Tự Sâm nhìn tôi, trong mắt lóe lên một tia sáng, “Sao hôm nay em lại hứng thú với chuyện tình cảm của tôi thế?”

Tôi thở dài: “Cũng là do buồn chán mà thôi!”

“...”

Anh ta bị sặc rượu.

“Đợi chút!”

Tôi bỗng nhiên ý thức được một vấn đề nghiêm trọng: “Sao anh lại uống rượu? Lát nữa còn phải lái xe về nhà cơ mà.”

Lúc tôi ở ngân hàng rút tiền xong, người ta cũng tìm được chủ nhân chiếc xe chặn bên ngoài xe của Lâm Tự Sâm, cho nên chúng tôi mới lái xe tới đây được. Bây giờ anh ta uống rượu thế này lát nữa làm sao lái xe?

“Không cần, nhà tôi cách đây không xa lắm, đi bộ mất hai mươi phút thôi.”

“À, vậy thì tốt rồi.”

Tôi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, tuyết rơi mỗi lúc một nhiều: “Ngày mai có lẽ trên đường sẽ phủ đầy tuyết? Không biết bắt taxi có dễ không?”

“Mai tôi tới đón em.”

Tôi quay lại nhìn Lâm Tự Sâm, anh ta vẫn nhìn vào chất lỏng trong ly rượu rất đắm chiêu, “Bạn học của em cũng mời tôi tới dự mà, sao, không chào đón ư?”

Ngày mai...

“Sao lại không chào đón chứ? Ngày mai em mang hồng bao đưa anh đi ăn không mất tiền.” Tôi nuốt một ngụm nước thật lớn, phần chần mà nói. “Nhưng mà, anh làm ơn nhất định phải đẹp trai phong độ hơn hôm nay!”

“Phải đẹp trai hơn?” Lâm Tự Sâm lặp lại bốn chữ, ra chiều ngẫm nghĩ, “Em không sợ bọn họ sẽ hiểu lầm quan hệ của chúng ta sao?”

“Hiểu lầm một chút cũng không sao.” Tôi học lại những lời anh ta đã nói, “Tại hạ xinh đẹp như hoa, cũng không thiệt thòi cho anh!”

“Em... hôm nay đúng là chơi vui đến hồ đồ rồi.” Anh ta chăm chú nhìn tôi, trong mắt dường như có nỗi ưu tư.

Lòng tôi bỗng run lên, bỗng nhiên cảm thấy mình có lẽ đúng là chơi vui đến hồ đồ thật rồi, tôi mất tự chủ quay đầu nhìn đi chỗ khác.

Trên khóe mắt, ánh nền phản chiếu từ ly thủy tinh đang khẽ động.

Rất lâu, Lâm Tự Sâm mới lại lên tiếng: “Về nghỉ sớm thôi, nếu không ngày mai hai vành mắt sẽ thâm quầng vào đấy, đến lúc đó thì không có cách nào xinh đẹp như hoa được đâu.”

Trong tòa nhà này có một nhà nghỉ khá được, vào nghỉ qua đêm cũng rất tiện.

“Không cần tôi đi cùng chứ?”

“Không – cần!”

Một nam một nữ vào nhà nghỉ thuê phòng chẳng phải là rất kỳ quái sao!

Lâm Tự Sâm gật đầu, ấn giữ cửa thang máy: “Được rồi, về tới phòng gửi tin nhắn cho tôi.”

Tôi làm dấu OK, chạy ra khỏi thang máy, lại quay đầu lại vẫy tay với anh ta, nhìn cánh cửa khép lại tôi mới xoay người đi tới quầy lễ tân của nhà nghỉ.

Cô gái tiếp tân xinh đẹp nhiệt tình chào đón tôi: “Xin chào, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho chị?”

“Chào chị, cho hỏi còn phòng trống không? Tôi muốn làm thủ tục thuê phòng.”

“Có, xin chị cung cấp chứng minh thư!”

“...”

Tôi ngay lập tức rút điện thoại ra gọi cho Lâm Tự Sâm: “Anh tới đâu rồi? Mau quay lại!”

Lâm Tự Sâm cúi đầu ký tên anh ta lên tờ phiếu, mí mắt khẽ nheo lại, vô cùng nghiêm túc.

Thế nhưng...

“Có phải anh rất muốn cười không?”

Anh ta giương mắt: “Nhận ra sao?”

“...”

Tôi biết ngay mà.

Lâm Tự Sâm đưa trả tờ phiếu cho cô lễ tân, rồi quay người cẩn thận dặn dò tôi: “Tới phòng nhớ phải khóa cửa kỹ lại, có người gõ cửa cũng không được mở. Có bất cứ động tĩnh gì phải gọi điện thoại cho tôi!”

“... Không cần phải như vậy chứ!”

“Tên người đặt phòng là tôi, cô Nhiếp à, mong cô giữ vẹn danh dự và sự trong sáng cho tôi! Ok?”

“Ô – kê!!!!” Tôi bất lực đập đầu vào quầy tiếp tân.

“Xin lỗi để anh chị đợi lâu, đây là card mở khóa phòng của hai người.”

Cô lễ tân lại tủm tỉm cười, trao trả chứng minh thư và card khóa phòng, Lâm Tự Sâm nhận lấy đưa card cho tôi, cùng tôi đi tới phía thang máy.

“Cảm ơn nhé, may mà anh mang theo chứng minh.”

“Không mang cũng không sao, chỗ này cách nhà tôi có hai mươi phút.”

“... Nhưng cũng không thể ở nhà anh.”

“Em nghĩ đi đâu vậy?” Anh ta liếc mắt nhìn tôi, nghiêng đầu nhìn đèn chỉ thị trên thang máy, vẻ mặt vô cùng thần nhiên: “Ý tôi là, nếu không mang thì về nhà lấy cũng rất nhanh!”

“...”

“Được rồi, thang máy tới rồi.”

Anh ta giơ tay chặn lại cửa thang máy, đưa cho tôi cái túi trong tay: “Quần áo của em, quên trong xe tôi.”

Anh ta cố ý xuống bãi đỗ xe ở tầng hầm lấy cho tôi ư?

Tôi sững người một lúc mới giơ tay ra nhận lấy: “À, cảm ơn. Tôi lên phòng đây!”

“Ừ, ngủ sớm đi!” Anh ta gật đầu, “Ngày mai tôi nhất định sẽ đeo trai hơn hôm nay, em cũng đừng quên phải xinh đẹp như hoa!”

“... Em sẽ cố gắng...” Tôi vào trong thang máy, vẫy tay với Lâm Tự Sâm, “Tạm biệt!”

Hôm nay đúng là chơi khuya quá, tôi tìm được phòng, việc đầu tiên là leo lên giường nằm một chút lấy sức rồi mới đi đánh răng rửa mặt. Rửa mặt xong lại không thấy buồn ngủ nữa, tôi lăn lộn trên giường. Chợt nghĩ tới Lâm Tự Sâm hơn nửa đêm rồi còn phải đội tuyết về nhà, anh ta lại còn rất “bảnh chọe” chỉ mặc có một chiếc sơ mi và một chiếc áo khoác bên ngoài, tôi bèn cầm di động lên nhắn tin cho anh ta.

“Về tới nhà chưa?”

Anh ta lập tức gửi lại cho tôi một bức ảnh: “Tối rồi, cảnh đêm ở nhà tôi có lẽ cũng giống với cảnh đêm bên ngoài cửa sổ phòng em.”

Bức ảnh chắc là được chụp từ bên ngoài ban công, những ánh đèn rực rỡ dọc hai bên con sông Hoàng Phố, trên lan can ban công vẫn còn đặt một ly rượu còn non nửa.

Nhà anh ta cũng thật đẹp, nhưng mà sao quá nửa đêm rồi anh ta còn một mình uống rượu thế kia? Tôi giờ tay ấn nút mở rèm cửa ở đầu giường, tiện tay chụp một bức ảnh gửi cho Lâm Tự Sâm.

“Không khác là mấy! Sao anh còn chưa ngủ?”

“Đang suy nghĩ điều chỉnh lại tiến độ kế hoạch thường niên.”

“... Anh thật sự là quá đề cao công việc rồi. Bà chủ kiêm cấp dưới như em đây sẽ rất xấu hổ.”

“Tại hạ tổn công tổn sức, cô Nhiếp cứ chờ ngồi mát ăn bát vàng là được rồi.”

Lại còn trêu chọc tôi, tôi nói không lại anh ta, nhanh chóng rút lui: “Ngủ ngon, Lâm tiên sinh!”

“Ngủ ngon!” Anh ta cũng đáp lại. Một lúc sau, anh ta lại gửi tin nhắn: “Nhiếp tiểu thư!”

Chẳng lẽ nhắn tin cho tôi mà anh ta cũng nhất định phải cân đối theo lời tôi? Đây là gọi là bệnh ép buộc rồi Lâm tiên sinh à...

Tôi vô thức bật cười, đang định tắt điện thoại đi ngủ, thế nhưng ngón tay dừng lại nỡ nút tắt máy rất lâu vẫn chưa bấm. Cuối cùng tôi thu tay về, mở lại hộp tin nhắn từ đầu, dừng lại ở cái tên kia, ngây người...

Trong này có tất cả ba tin nhắn tôi gửi cho anh, cùng với những lời hiềm hoi anh đáp lại.

Tin nhắn cuối cùng, cũng vẫn là tin nhắn xin lỗi anh, nhưng mãi mãi không có hồi âm: “Xin lỗi, mình không biết cậu và Dung Dung là một đôi, nếu biết mình sẽ không nói những lời ấy với cậu. Mong không gây phiền phức cho cậu.”

Đã rất nhiều lần tôi đọc đi đọc lại tin nhắn này, cũng đã từng nghĩ, nếu tôi lại gửi cho anh một tin nhắn nữa, liệu anh có trả lời không, nếu có anh sẽ nói gì...

Lần đầu tiên tôi nhìn vào những dòng chữ này và nghĩ, có cần xóa hết đi không, xóa tên anh ra khỏi danh bạ...

Nhưng cuối cùng tôi cũng không làm thế, tôi tắt máy, đặt nó ở rất xa, kéo chăn lên nhắm mắt lại.

Tôi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, một đêm vô mộng, tôi ngủ rất say. Sáng sớm tỉnh dậy tinh thần phấn chấn hẳn lên, tôi rửa mặt mũi xong cũng tầm chín giờ, vừa vặn nhận được điện thoại của Lâm Tự Sâm: “Tôi đang ở dưới lầu rồi.”

“Hả? Nhưng vẫn còn rất lâu mới đến giờ đi đám cưới mà.”

“Hôm qua em vào nhà nghỉ này không phải được phát cho hai phiếu ăn sáng sao? Không thể để lãng phí được, cô Nhiếp!” Giọng nói của Lâm Tự Sâm mang theo ý cười, “Tôi đến cùng em đi ăn sáng!”

31. Chương 31

Chương 31 Dịch: Sahara

Bữa sáng ở khách sạn năm sao thực ra cũng rất bình thường, nhưng mà món vằn thắn thì vẫn ngon đến bất ngờ, chỉ tiếc là số lượng thì quá ít khiến tôi ăn hai bát rồi mà vẫn còn muốn ăn thêm bát nữa.

Người đàn ông ngồi đối diện tôi đã ăn xong, sức lực dồi dào hoàn toàn không giống với người suốt thì thức thâu đêm. Anh ta một tay cầm tách cà phê, một tay lướt qua trên màn hình đọc tin tức, thỉnh thoảng rồi rãi lại nhìn tôi hỏi: “Ăn nhiều thế lát nữa có ăn được cỗ cưới không?”

Ăn nhiều mới có tinh thần chứ, anh thì hiểu cái gì.

Tôi xua tay với anh ta: “Đến lúc đó anh sẽ biết sức lực của em... Á, anh không ăn bánh mì à? Em ăn hộ vậy nhé!”

Tôi thẳng tay lấy cái bánh mì lại.

Cắn một miếng, tôi phát hiện đối diện không hề có động tĩnh, liền giương mắt lên nhìn. Lâm Tự Sâm vẫn đang nhìn tôi chăm chăm, bộ dạng như không còn biết nói gì.

“Sao vậy?” Tôi mơ hồ nói, “Anh lại không ăn nữa sao, không thể để lãng phí như vậy được anh Lâm!”

“Không có gì.” Anh ta buông tách cà phê, “Tôi đang tính nuôi... À, tính phí thành phẩm, có lẽ cần tăng một chút!” (đùa, em biết thừa anh định nói gì ^^ anh đang tính nuôi heo phải không??? =)))

“Anh có thể dừng cường công việc như vậy được không?” Cái gì mà phí thành phẩm chứ, nghe nhức hết cả đầu. Tôi tiếp tục ăn hai ba miếng nữa thì hết cái bánh mì, nhân tiện ngồi nhận xét một chút: “Không thể này đúng là ăn không ngon, có phải anh thích ăn sáng kiểu Tây hay không?”

“Sống theo phong cách Tây cũng khá tiện, chuyện này tôi không quá coi trọng, có thể điều chỉnh được.” (ý anh là, nếu chị không thích anh sẽ điều chỉnh đó ^^ mình “thông minh” quá!!!)

“Ồ... ừm.” Tôi gật đầu, “Điều chỉnh một chút đi, đa dạng hóa khẩu phần ăn một chút cũng tốt.”

Nói xong, tôi mới nhớ ra, người đang ngồi đối diện mình kia chính là một vị bác sĩ, tôi nói mấy lời này đúng là... múa rìu qua mắt thợ! Tôi còn đang xấu hổ thì lại nghe thấy Lâm Tự Sâm nói: “Ừ. Biết rồi.”

Anh ta vẫn nhìn tin tức trên màn hình, giống như tùy ý đáp lại tôi một tiếng vậy.

“Uống hết sữa đậu nành đi, đừng ăn nữa, ăn nhiều quá hại dạ dày.”

“À, được.”

Ngoài kia, tuyết đã ngừng rơi. Chúng tôi ngồi ở bàn kê cạnh cửa sổ, ánh ban mai ấm áp chiếu vào. Người đối diện đang đọc tin tức, còn tôi vô thức cầm cốc sữa đậu nành chậm rãi uống.

Tôi uống xong sữa đậu nành, chúng tôi đi tới quầy lễ tân của khách sạn trả phòng, sau đó xuống gara lấy xe.

Nhìn chiếc xe xa lạ trước mắt, tôi kinh ngạc: “Anh đổi xe à?”

Trước đây Lâm Tự Sâm vẫn lái một chiếc BMW bình thường, nhưng mà chiếc xe trước mắt tôi lúc này... “Hình như chưa từng thấy anh đi xe này bao giờ!”

“Năm ngoái gửi về xưởng sửa chữa lại, sau khi lấy về vẫn chưa dùng đến. Nhưng mà yêu cầu của em hôm nay quá cao, tôi không thể thực hiện được cho nên đành phải xuống tay ở phương diện khác vậy.”

“Yêu cầu gì của em?”

“Quên rồi à?” Anh ta thở dài, “Phải đẹp trai hơn một chút!”

Phụt! Tôi bật cười.

Không có cách nào đẹp trai hơn một chút...

Anh Lâm à, anh rốt cuộc tự kỷ đến mức nào rồi?

“Được rồi, thật hân hạnh lấy lòng được em. Lên xe đi!”

“Ừ!”

Tôi tiến tới phía ghế phụ lái, giật cửa xe mở ra, nhưng đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhìn người đối diện: “Ừm... thật ra, hôm nay anh...”

Tôi vốn định khen ngợi anh ta một chút, nhưng mà lời nói đến cửa miệng rồi bỗng nhiên cảm thấy nói ra thật ngại miệng.

Anh ta đứng bên kia, ánh mắt sáng quắc nhìn tôi: “Thật ra tôi cái gì?”

Thật ra...

Tuy rằng bình thường anh rất chú ý tới ăn mặc, nhưng lại ẩn chứa phong độ chói lóa bên trong. Hôm nay dường như toàn bộ đều không cất giấu, khiến người khác có chút lóa mắt.

Lúc này, tôi từ trên lầu đi xuống, thấy anh ta đứng ở đại sảnh, anh tuần lỗi lạc, từ cái nhìn đầu tiên đã bị anh ta làm cho lung lay. Tôi đi về phía anh ta dưới cái nhìn dò xét chăm chú của mọi người, trong lòng bỗng nhiên xuất hiện một thứ dư vị hư vinh.

“Thật ra là có đẹp trai hơn!”

Rốt cuộc tôi vẫn nói thành lời cái câu đó, mặt bỗng nóng bừng.

Anh ta chăm chú nhìn tôi, cuối cùng chậm rãi mỉm cười.

“Không uống công tôi thử tới mấy cái cà-vạt. Lên xe thôi cô Nhiếp, rất hân hạnh được làm tài xế cho cô.”

Chiếc xe của anh Lâm “đẹp trai hơn một chút” này ở trong cái tình trạng giao thông ứ ỷ của Thượng Hải đúng là không đất dụng võ, từ phố đông tới phố tây chỗ nào cũng gặp phải tắc đường. Cũng may, chúng tôi xuất phát sớm cho nên lúc tới nơi, vợ chồng lão đại đang đứng trước cửa khách sạn tiếp khách.

Lâm Tự Sâm vẫn theo thường lệ để tôi xuống xe rồi lái xe đi tới bãi đỗ.

Lão đại nhìn thấy thôi, xách váy không chút e thẹn chạy tới nện tôi một cú: “Này, cậu đúng là không biết điều, đám cưới của mình mà cậu lại ăn mặc đẹp thế à? Còn nữa, bạn trai cậu vừa lái cái xe gì thế kia???????”

“... Lão đại, cậu kết hôn rồi có thể dùng bạo lực như thế được không? Tối uống rượu mừng của cậu mình nhất định phải ăn mặc đẹp chút rồi. Hơn nữa...” Tôi nháy mắt với lão đại, liếc nhìn Trang Tự và Dung Dung, “Phù dâu và phù rể cũng xinh đẹp và anh tuần thế kia, mình còn tưởng cậu chẳng để ý bị người khác đoạt mất hào quang chứ!”

Hóa ra, bọn họ chính là phù dâu và phù rể.

Dung Dung đang bắt chuyện với một người khách, dường như không nhìn thấy tôi. Trang Tự lặng lẽ đứng sau. Đối diện với ánh mắt trầm tĩnh của anh ấy, tôi không ngờ mình còn có thể tươi cười như vậy được.

Lão đại nghiêng răng nghiêng lợi hét tên tôi: “Nhiếp Dưa Hấu!”

Tôi tươi cười né tránh bộ móng vuốt của cô ấy, trong lòng lặng lẽ tự chấm cho lời bình luận của mình một trăm điểm.

Ông xã lão đại cũng tới chào hỏi tôi, rồi lại nhanh chóng đón những vị khách khác.

Lão đại kéo tay tôi đến một chỗ xa.

“Đều là tại chồng mình đấy, nói tốt nghiệp xong mọi người ở ký túc đi uống rượu, Trang Tự uống say nói không biết bao giờ mới có thể kết hôn, khẳng định là sẽ rất muộn, cho nên mới đồng ý làm phù rể. Còn phía mình ấy à, cũng tại Dung Dung quá nhiệt tình... Cậu nghĩ mình muốn tìm mỹ nữ làm phù dâu lắm sao?”

Lão đại dường như muốn giải thích, thì thào một tràng dài bên tai tôi, nói xong vẫn còn chưa bỏ ý định muốn nện cho tôi một cú nữa.

“Đừng có bắt nạt cô ấy!”

Một giọng nói mang theo tiếng cười vang lên, tôi bỗng nhiên bị ai đó kéo lại, thoát khỏi nắm tay trắng trẻo của lão đại. Vừa ngẩng đầu, tôi liền nhìn thấy Lâm Tự Sâm. Trên cánh tay anh ta vẫn còn vắt chiếc áo khoác ngoài của tôi.

Anh ta đưa áo cho tôi, nói: “Sao lại vô ý thế, quên áo trên xe này.”

“A, là em không mang vào mà. Trong khách sạn không lạnh, mang vào làm gì cho phiền.”

Lâm Tự Sâm gật đầu: “Đội lát nữa ra ngoài vẫn nên khoác vào, để anh cầm giúp em.” Nói xong, anh ta lại quay về phía vợ chồng lão đại mỉm cười, đưa ra hồng bao: “Chúc mừng hạnh phúc.”

Hả? Sao anh ta cũng lại chuẩn bị hồng bao?

Tôi đứng bên cạnh kháng nghị: “Sao anh lại đưa hồng bao cho cô ấy? Không phải đã nói là em đưa anh đi ăn không mất tiền sao? Vậy là lại thành hai phần rồi.”

Lão đại lập tức phóng ánh mắt sắc như dao về phía tôi.

Lâm Tự Sâm cười: “Không phải hai phần, chẳng lẽ hồng bao không phải nên là anh tặng sao?”

“... Nhưng cái kia cũng quá dày rồi. Lão đại, coi như là tiền mừng cậu sinh quý tử luôn nha. Sớm sinh quý tử!”

Nhìn bộ dạng lão đại lần này đúng là đang muốn đánh tôi đây mà, tôi vội vã lấy hồng bao trong túi ra đưa cho cô ấy: “Anh ấy tặng là của anh ấy, đây là của mình. Lão đại, chúc cậu hạnh phúc.”

“Đưa Hấu...” Lão đại có lẽ bị ảnh hưởng tâm lý của người mới kết hôn, có chút đa sầu đa cảm, nhìn như sắp khóc đến nơi rồi, cô ấy dang hai tay ra ôm chầm lấy tôi: “Cậu cũng phải nắm lấy hạnh phúc của mình, đừng có ngốc nữa!”

Câu nói cuối cùng, cô ấy nhẹ nhàng thì thầm bên tai tôi.

Tôi vỗ lưng cô ấy, khẽ “ừm” một tiếng. Lão đại buông tay, chạy về phía chú rể: “Ông xã, anh gọi người đưa cái đôi đáng ghét kia vào một góc cho em đi, em không muốn nhìn thấy họ!”

Chúng tôi đương nhiên không bị xếp xó, vị trí ngồi đã sớm được sắp xếp, các bạn học tới dự hôn lễ tổng cộng có hai bàn.

Tôi đương nhiên ngồi cùng bàn với Tiểu Phượng và Tư Tĩnh. Sau khi tôi ngồi xuống bàn rồi, bên cạnh vẫn còn hai ghế trống, khai tiệc rồi mà vẫn chưa thấy có ai tới ngồi. Tư Tĩnh nói, đây là chỗ dành cho phù rể và phù dâu.

Tôi chợt run lên một chút nhưng vẫn nhanh chóng khôi phục bình thường tiếp tục nói chuyện cùng mọi người.

Phù dâu và phù rể căn bản không có thời gian ngồi xuống ăn tiệc.

Hôn lễ bắt đầu. Lão đại tuy rằng cứ nói là tiệc cưới hết sức đơn giản nhưng thật ra lại vô cùng long trọng.

Cô dâu chú rể được phù dâu phù rể đưa vào lễ đường trong tiếng nhạc rộn rã, đi qua từng chiếc cổng hoa, rồi bước lên khán đài.

Tôi nghe được lời bàn tán của mấy người ngồi bàn bên.

“Cô dâu chú rể đẹp đôi dã man!”

“Ôi, anh phù rể đẹp trai quá!”

Đúng vậy...

Trang Tự...

Giây phút này, nhiều người nhìn lên khán đài như vậy tôi mới dám nhìn anh.

Anh...

Thay đổi khá nhiều...

So với hồi học đại học hình như gầy đi nhiều, toàn thân toát lên một vẻ lạnh lẽo, bộ tây trang vừa vặn bao quanh người, dáng vẻ thư thái, giống như một thanh gươm sắc sảo.

Anh rốt cuộc đã trải qua bao nhiêu chuyện, mới có được cái bộ dạng như hôm nay?

Đáng tiếc làm sao, tôi không có cơ hội được thấy anh từng bước từng bước lột xác...

Trong bầu không khí vui vẻ nhộn nhịp này, cái nhìn của tôi có lẽ quá lộ liễu. Ánh mắt vốn vẫn định tại hư vô của anh ấy bỗng nhiên phóng tới phía tôi.

Tôi vội vàng quay đầu.

Tôi nhất thời chưa kịp hoàn hồn, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Khó khăn lắm mới định thần lại, tôi bắt đầu hối hận, vừa rồi tôi cuống vậy làm cái gì chứ, như vậy chẳng phải là quá lộ liễu rồi ư?

Lâm Tự Sâm bỗng nhiên gấp một ít thức ăn vào bát tôi, giọng nói vô cùng dịu dàng: “Hi Quang, bình tĩnh.”

“A, cảm ơn.” Tôi cúi đầu, nhất thời kinh ngạc.

Anh ta gấp ở đâu một miếng thịt cho tôi thế này?

Đây đâu phải là đang an ủi tôi, rõ ràng là đang kinh hãi thì có!

Nghi thức trên khán đài đã kết thúc, vợ chồng lão đại bắt đầu tới bàn khách mời rượu. Dung Dung trong bộ đồ phù dâu quay trở lại bàn ăn. Cô ấy đương nhiên sẽ không ngồi bên cạnh tôi, cách tôi một ghế.

Vừa mới ngồi xuống, cô ấy không chào hỏi bất cứ ai mà lập tức nhìn Lâm Tự Sâm.

“Tôi biết anh.”

Ngoại trừ Lâm Tự Sâm, tất cả đều kinh ngạc. Dung Dung nhếch cằm, dáng vẻ kiêu ngạo: “Hôm qua tôi còn cảm thấy tên anh nghe rất quen, sau đó mới nhớ ra, anh là cháu ngoại của chủ tịch công ty tôi?”

Lâm Tự Sâm mỉm cười: “Cô làm việc ở Thịnh Viên?”

Dung Dung còn chưa kịp lên tiếng, Tiểu Phượng đã cả kinh hét lên: “Oa, Hi Quang, không phải chứ! Bạn trai cậu đúng là gia thế giàu có như vậy sao?”

Tôi không trực tiếp trả lời cô ấy, mà nhìn về phía Dung Dung. Nụ cười của Dung Dung hết sức kỳ quái, trong mắt cô ấy rõ ràng mang theo vẻ khinh miệt, dường như rất không đồng tình với lời của Tiểu Phượng.

Chưa đợi người khác hỏi vì sao lại biết Lâm Tự Sâm, Dung Dung đã chủ động nói: “Tôi là thư ký của giám đốc Thịnh phòng tiêu thụ. Đã từng nghe anh ấy nhắc tới.”

“Hàng Kiệt?”

Dung Dung rụt rè gật đầu.

Lâm Tự Sâm cười: “Hóa ra là thư ký của Hàng Kiệt.” Rồi không nói thêm gì nữa.

Dung Dung không cam lòng tiếp tục nói: “Đáng tiếc trước đây ở tổng công ty chưa được gặp anh Lâm, tôi tới công ty đã mấy tháng, nghe nói anh Lâm được điều tới công ty con tuyển dưới.”

Không biết có phải là tôi lại gặp phải ảo giác hay không, tôi cảm thấy cô ấy nhấn mạnh vào mấy chữ “công ty con tuyển dưới”, nét mặt cô ấy cũng toát ra một vẻ hứng thú khó hiểu.

“Hóa ra là ở Tô Châu, lại còn làm cùng một công ty với Hi Quang. À, đúng rồi, Hi Quang, sao cậu lại tới Tô Châu làm việc? Tuy rằng ở Tô Châu phát triển cũng rất tốt, nhưng tốt thế nào cũng không bằng được cơ hội ở Thượng Hải.”

Rốt cuộc cô ấy muốn nói gì? Muốn nói cho mọi người biết Lâm Tự Sâm bị khai trừ khỏi Thịnh Viên ư? Âm chỉ anh ấy không có địa vị ở Thịnh Viên ư, không đáng để nhắc tới ư?

Chuyện này thì có quan hệ gì tới cô ấy chứ!

Tôi tức giận, nhìn Diệp Dung, tận lực nói bằng giọng nhẹ nhàng nhất có thể: “Tô Châu rất tốt, công ty bên kia cũng là của nhà mình và Thịnh Viên hùn vốn, công việc an nhàn, cơ hội ở Thượng Hải đúng là rất tốt, nhưng cái cơ hội cậu nói, mình có lẽ không cần tới!”

“Đúng rồi, nhà họ Thịnh và nhà mình vô cùng thân thiết, Dung Dung, nếu như công việc ở công ty có khó khăn gì cứ nói với mình, đừng khách khí. Tình bạn bè thời đại học khó có được, chuyện gì có thể giúp được cậu mình nhất định giúp.”

Diệp Dung sa sầm mặt.

Lâm Tự Sâm liếc nhìn tôi. Trước mặt người khác, anh ta lúc nào cũng không để lộ suy nghĩ, bởi vậy tôi cũng không biết cái liếc mắt của anh ta có ý gì. Tôi bỗng thấp thỏm, ghé bên tai anh ta thì thầm: “Thái quá hả?”

Lâm Tự Sâm cười cười.

Tôi phì cười: “Anh cười gì?”

Lâm Tự Sâm vẫn cười, học tôi ghé tai qua: “Tôi cười có người khoác áo hồ giấy mà điếu võ giương oai. Một tiểu lão hồ chân chính ngồi bên cạnh như tôi chỉ dám lộ móng vuốt mà vẫn phải cẩn thận sợ làm bị thương người ta.”

Đây là cái ý gì thế?

Không phải đáng cười thế chứ!

Tư Tịnh có lẽ nhìn ra cái không khí kỳ quái này, theo thói quen bắt đầu lên tiếng giảng hòa: “Dung Dung, sao cậu còn không ăn gì đi, không định giúp đi thu hồng bao sao?”

Diệp Dung qua một lúc mới đáp lại: “Mẹ lão đại thu rồi, mình ngồi nghỉ một lát.”

“Cậu cũng mệt rồi, ăn chút gì đi.” Tư Tịnh nói xong, dường như nhớ ra cái gì liền nhìn tôi: “Dưa Hấu, nghe lão đại nói cậu có quà tặng bọn mình. Đâu rồi mang tới không?”

“À, mình vốn định hôm nay mang tới, nhưng hôm qua không về Tô Châu.”

Tôi còn chưa nói xong, chiếc ghế bên cạnh đã bị ai đó giật lại, trong tầm mắt tôi xuất hiện một bộ tây trang màu đen, sau đó, cảm nhận được hơi thở... gần trong gang tấc.

Vừa rồi còn đang làm phũ phỡ, bỗng nhiên lại ngồi bên cạnh tôi.

Tôi nhất thời đông cứng người.

Tư Tịnh vẫn đang trêu tôi: “A. Mình vừa nghe được cái gì thế? Đêm qua cậu không về Tô Châu? Không phải ở lại Thượng Hải đấy chứ? Cậu nghỉ ở đâu?”

Cô ấy phóng ánh mắt mờ ám quét từ Lâm Tự Sâm sang tôi: “Anh Lâm, ở Thượng Hải anh có nhà phải không?”

Lâm Tự Sâm nhìn cô ấy, chậm rãi đáp: “Nhà tôi rất gần khách sạn Hi Quang ở, sáng sớm tới đón cô ấy rất tiện.”

32. Chương 32

Chương 32.1

Dịch: Sahara

Tư Tịnh cười gượng: “Vậy à.”

Tôi không lên tiếng nữa. Tiệc cưới đang diễn ra vô cùng náo nhiệt, nhưng dường như chung quanh tôi lại vô cùng tĩnh lặng, rõ ràng mọi người đều đang nói chuyện, nhưng tôi lại cảm thấy xa xôi đến vậy, yên lặng tới mức tôi nghe thấy cả tiếng nhịp tim của mình.

Diệp Dung hỏi Trang Tự một cách vô cùng thân mật: “Sao cậu lại qua đây? Không cần phải đi theo vợ chồng lão đại tiếp rượu à?”

Trang Tự và mọi người không hẹn và cùng nhìn về phía Trang Tự, nhưng có vẻ như anh ấy không nghe thấy, chỉ lặng lẽ uống một ngụm rượu, không nói một lời.

Bàn tiệc yên tĩnh rất lâu, cuối cùng chính là Tư Tịnh lên tiếng: “Mình thấy người nhà hai vợ chồng lão đại uống rượu rất được, có lẽ không cần tới Trang Tự tiếp hộ đâu. À đúng rồi, Trang Tự, Trác Huy nói mấy hôm trước thấy cậu ở toà cao ốc Vinh Tư. Trác Huy lập tức nói: “Đúng thế, hôm qua quên hỏi cậu, tuần trước cậu có tới Vinh Tư đúng không? Mình qua đó bàn công việc, nhìn thấy một người rất giống cậu, định gọi thì nháy mắt đã không thấy cậu đâu. Phải cậu không? Cậu tới đó làm gì thế?”

“Hiện tại mình làm việc ở đó.”

Giọng nói lạnh lùng vang lên, trong khoảng cách gần như vậy, dường như phát ra từ chính lồng ngực tôi.

Trác Huy kinh ngạc: “Cậu đổi công việc từ bao giờ thế?”

“Cậu...” Diệp Dung cùng lúc thốt ra câu hỏi kia, nhưng lập tức mím môi.

“Tháng trước.”

“Cậu thật là kín tiếng. Đổi chỗ làm cũng không thấy nói với bạn bè, nhưng mà ngân hàng A được như vậy, cậu đổi tới làm ở đâu?”

“Vẫn là ngân hàng A, chỉ đổi bộ phận thôi.”

“Bộ phận nào?”

“Ngân hàng đầu tư.”

Tất cả bạn học đều giật mình, nhìn Trang Tự bằng vẻ mặt kinh ngạc.

Đối với các ngân hàng một trăm phần trăm vốn nước ngoài như ngân hàng A, nghiệp vụ được chia ra làm hai mảng chính là ngân hàng thương mại và ngân hàng đầu tư. Bên thương mại gồm các nghiệp vụ truyền thống là cho vay, gửi tiết kiệm, lần trước Trang Tự tới chỗ làm việc của tôi có lẽ anh vẫn còn làm ở bên ngân hàng thương mại. Ngân hàng đầu tư thì hoàn toàn khác, quản lý mảng IPO và sáp nhập, ...

(*) IPO (Initial Public Offering): phát hành cổ phiếu ra công chúng lần đầu.

Đối với một ngân hàng lớn như vậy, vào làm nghiệp vụ ngân hàng thương mại đã là khó rồi chứ đừng nói đến ngân hàng đầu tư. Nếu không phải nhân tài cực kỳ xuất sắc thì căn bản không có cửa, vậy mà Trang Tự mới vào làm được nửa năm đã được chuyển sang bộ phận đầu tư.

Có điều, nếu như làm công việc này, nhất định sẽ phải đi ra ngoài gặp gỡ xã giao rất nhiều, tính cách như Trang Tự liệu có hợp không?

Suy nghĩ này vừa mới xuất hiện trong đầu đã bị tôi hung hăng đè xuống. Chuyện này đâu có liên quan tới tôi chưa, suy nghĩ như vậy cũng thật là nực cười. Hơn nữa, Trang Tự kiêu ngạo thanh cao kia nhân duyên cũng rất tốt, trước kia còn đi học được thầy yêu bạn mến, ngay cả thằng em Khương Nhuệ của tôi cũng rất nể phục anh ấy. Trước mặt mọi người, anh không bao giờ tỏ ra nghiêm túc như với tôi.

Bao nhiêu cao ngạo và lạnh lùng, anh đều tặng tôi miễn phí hết rồi.

Trác Huy vẫn ngạc nhiên đến mức nói không rõ câu: “Mình biết cậu lợi hại lại rất nỗ lực, sớm muộn gì cũng sẽ đứng đầu, nhưng không ngờ tốc độ lại quá nhanh như thế. Vào phòng đầu tư, tiền lương ít nhất cũng phải tăng gấp bội? Nghe nói cuối năm tiền thưởng cũng lên tới sáu con số? Theo cái tốc độ này của cậu mà nói, vài năm tới có khi kiếm được hàng trăm vạn một năm cũng không có gì lạ.”

“Vậy thì cũng có gì đâu chứ.” Ngờ kíp của Trang Tự dường như mang theo một chút châm chọc.

Tôi không kiềm chế được liếc mắt nhìn.

Vừa lúc, chạm phải ánh mắt của anh ấy.

Tôi cũng sờ một chút. Bỗng nhiên, tôi lại nghĩ tới quãng thời gian trước khi tốt nghiệp. Lúc biết tôi tin anh ấy sẽ tới ngân hàng A, anh ấy cũng nhìn tôi...

Ánh mắt dường như muốn xem phản ứng của tôi thế nào.

Thế nhưng hôm nay, ánh mắt ấy lại càng thâm sâu hơn, tựa như bị ngăn cách bởi một tầng băng tuyết.

Cả bàn chỉ có mình Tiểu Phượng là không chú ý tới vấn đề này, cô ấy còn đang tra hỏi Lâm Tự Sâm về “chuyện tình” của tôi và Lâm Tự Sâm.

“Hóa ra anh và Dư Hạo là chuyện tình văn phòng hả? Nếu như anh là cấp trên của Dư Hạo, như vậy thì chắc chuyên ngành cũng không khác tụi em là mấy, anh có bằng MBA sao?”

(*) MBA: Thạc sĩ quản trị kinh doanh

“Không phải.” Lâm Tự Sâm chậm rãi đáp, giọng nói cũng trầm xuống, “Tôi học Y.”

“Gi cơ? Như vậy thì khác biệt rất lớn! Sao anh không làm bác sĩ?”

Sao mà cô ấy lại tò mò như vậy cơ chứ. Tôi vội vã quay sang cắt ngang lời cô ấy: “Cậu hỏi nhiều như thế làm gì?”

Tiểu Phượng “haizzz” một tiếng: “Hỏi có tý chút mà đã không được rồi, có cần phải chiếm giữ kinh khủng như vậy không cô nương? Dư Hạo à, xưa nay không biết cậu lại ghen dữ như thế đấy! Mình chỉ thấy lạ sao học y mà lại không làm bác sĩ thôi mà.”

Vẫn còn nói nữa.

Tôi trừng mắt: “Có gì mà lạ đâu. Cậu chưa gặp ai tài năng toàn vẹn sao?”

Lâm Tự Sâm bật cười: “Là do cô ấy chưa thấy em tự tăng bốc mình như thế bao giờ.” Rồi anh ta như trấn an tôi, “Không sao đâu.”

Không sao cái gì mà không sao. Lâm Tự Sâm là một người lúc nào cũng ung dung bình tĩnh, nhưng vừa rồi rõ ràng trong giọng nói của anh ta có phần mất mát, tôi có thể cảm nhận được.

Tôi đổi sang chuyện khác: “Canh cá rất ngon, anh uống chưa?”

Anh ta nhìn tôi, khóe miệng khẽ cười: “Chưa.”

Thấy anh ta dường như không có ý định động tay, tôi liền xoay bàn, lấy một bát canh cá cho anh ta, một bát cho Tiểu Phượng, thuận tiện lấy thêm cho mình.

Tôi buông thìa, dừng tay một chút, cố gắng hết sức tự nhiên xoay người lại, cúi đầu uống canh, nhưng vẫn không tránh được nhìn thấy Trang Tự trong tầm mắt.

Anh vừa rót một chén rượu, uống cạn.

Mọi người vẫn đang rôm rả nói chuyện, chủ yếu là mấy người bạn nam.

“Cậu tới làm bên đầu tư cũng khá hợp, dù sao thì cậu cũng đã từng làm việc một tuần tám mươi giờ, không như mình, làm gì cũng vớ va vớ vẩn.”

“Anh cũng biết mình vớ vẩn?” Tư Tịnh đã một lúc lâu rồi chưa lên tiếng, vừa mở miệng ra liền trách mắng Trác Huy. Cô ấy nhìn Trang Tự, ánh mắt phức tạp: “Thật không ngờ cậu lên nhanh như vậy, chẳng mấy chốc là có thể mua nhà ở Thượng Hải được rồi.”

Tiểu Phượng vừa ăn canh vừa mơ hồ nói: “Trác Huy nhà cậu chẳng phải vừa tới Thượng Hải đã được gia đình mua nhà cho rồi ư? Đợi có nhà một cái là kết hôn phải không?”

Trác Huy cười, Tư Tịnh không lên tiếng, quay sang nói gì đó với Diệp Dung đột nhiên im lặng này giờ.

Chương 32.2 Dịch: Sahara

Tiểu Phượng vừa ăn canh vừa mơ hồ nói: “Trác Huy nhà cậu chẳng phải vừa tới Thượng Hải đã được gia đình mua nhà cho rồi ư? Đợi có nhà một cái là kết hôn phải không?”

Trác Huy cười, Tư Tịnh không lên tiếng, quay sang nói gì đó với Diệp Dung đột nhiên im lặng này giờ.

Một bạn nam khác nói: “Đúng rồi, Trang Tự, gần đây mình mua hai cổ phiếu, khi nào rảnh rồi cậu để ý giúp mình nhé. Cũng đừng như hồi đại học nói gì mà không có nghĩa khí, mình đã nghe nói từ lâu, hồi năm tư có lần cậu mua cổ phiếu, hôm sau liền giá cổ phiếu đó liền lên cao ngất.”

“Đúng thế, tiếc là cậu ấy đã lập tức bán ra.” (nếu đoán không nhầm thì hồi đó chính là lúc mẹ Trang Tự bị bệnh, anh bán hết đi để lấy tiền chữa cho mẹ, hoặc là bán đi để trả nợ Dừa Hấu)

Trang Tự cúi đầu tiếp tục rót rượu: “Công việc hiện tại không thể chơi chứng khoán tiếp được nữa, mình đã hủy tài khoản rồi.”

“Nói thì nói như vậy, nhưng mà cũng có thể đưa ra chút ý kiến..”

Câu nói tới đây thì bị chặn lại, một trận âm ỉ vang lên, cô dâu chú rể cầm ly rượu trong tay đi tới mời rượu.

Chú rể vừa bắt đầu đã lập tức lên tiếng xin tha: “Cảm ơn mọi người tới dự, đều là anh em cả, mình không kính rượu từng người nữa, tất cả cùng nhau nâng ly nhé.”

Nhìn anh ta mặt đã đỏ tía tai, mọi người cũng không gây khó dễ, cùng đứng dậy nói vài câu chúc mừng rồi nâng rượu uống cạn.

Những ly thủy tinh chứa đầy chất lỏng bên trong va chạm vào nhau giữa không trung.

Không biết vì sao, ly rượu trong tay Trang Tự như bị cầm không chắc mà rơi ra, lao về hướng tôi. Tôi tránh không kịp, toàn bộ chất lỏng màu đỏ đổ lên tay áo lông màu trắng, nhanh chóng tràn ra rất rộng.

Tư Tịnh chỉ kịp “A” một tiếng, tất cả mọi người khựng lại.

“Xin lỗi.” Trang Tự nhìn tôi, trong miệng nói xin lỗi, nhưng vẻ mặt lại rất qua quýt lấy lệ, ánh mắt anh ấy nhìn tôi vẫn lạnh lùng.

“Không sao...” Tôi nhận lấy khăn tay Lâm Tự Sâm đưa cho, qua loa lau một chút.

Lão đại hỏi: “Dừa Hấu, không sao chứ?”

“Không sao.” Tôi cầm lấy ly rượu, lại lần nữa chúc cô ấy: “Trăm năm hạnh phúc.”

“Thật xin lỗi, vừa rồi không cầm chắc ly rượu, mình xin chịu phạt ba ly.” Trang Tự cũng quay lại, nhìn vợ chồng lão đại nói, rồi cầm lấy chai rượu tự rót một ly đầy và ngửa đầu uống cạn.

Cúi xuống rót ly thứ hai...

Rồi ly thứ ba...

Trang Tự uống xong, mọi người dường như mới giật mình tỉnh mộng, bắt đầu uống cạn ly rượu của mình.

Lâm Tự Sâm mỉm cười, chậm rãi uống.

“... Cảm ơn cảm ơn, mọi người tiếp tục ăn cơm nhé.” Nói chuyện vài câu, chú rể lại đưa cô dâu sang bàn khác.

Tôi cầm khăn giấy lau một chút, cảm thấy dính dáp: “Em đi vào toilet.”

Tôi nói với Lâm Tự Sâm.

Anh ta không trả lời.

Không khí đột nhiên im lặng tới bất thường. Lúc ngồi thì không cảm thấy gì, nhưng hiện tại đứng giữa hai người đàn ông cao lớn, tôi bỗng nhiên cảm thấy áp lực một cách kì lạ.

Tôi ngẩng đầu, Lâm Tự Sâm vừa hạ ánh mắt nhìn tôi, thông thả nói: “Đi đi.”

Tiếng nước chảy ào ào.

Bên ngoài, âm thanh vui vẻ náo nhiệt như có như không truyền tới. Tôi ngẩng đầu nhìn chính mình trong gương, không biết có phải do đêm qua chơi quá khuya hay không, lúc này tôi bỗng nhiên cảm thấy mệt...

Thật ra giờ này cũng có thể trở về rồi, mặc dù hơi sớm một chút, nhưng có thể lấy cớ đường về Tô Châu khá xa, hình như cũng đã từng nói đến rồi.

Ừm, bây giờ ra kia chào lão đại rồi về.

Tôi hạ quyết tâm, đóng vòi nước, ra khỏi toilet.

Quay về sảnh tiệc phải đi qua một hành lang dài, tôi cúi đầu chậm chạp bước đi, trong lòng trống trải mờ mịt. Mãi tới khi, một đôi giày đen đột ngột xuất hiện trong tầm mắt tôi, chặn giữa lối đi.

Tôi ngẩng đầu.

Chàng phù rể anh tuấn trong tiệc cưới kia đang đứng trước mặt tôi.

Sao anh lại ở đây? Đi toilet ư?

Tôi có nên chào hỏi một tiếng không? Hay cứ lẳng lặng đi thôi?

“Số di động của cậu thế nào?”

Bước chân tôi chần chờ dừng lại, mắt vài giây mới lên tiếng: “Vẫn như cũ.”

“Tôi cũng vậy, vẫn như cũ.” Anh ấy nhìn tôi, ánh mắt thâm trầm.

“Nhớ gửi số tài khoản ngân hàng qua cho tôi.”

Quả nhiên...

Anh ấy lại muốn đền bù tiền áo cho tôi.

Vì sao tôi lại không thấy bất ngờ?

“Không cần.”

“Cũng đúng.” Anh ấy gật đầu, giọng nói như pha chút giễu cợt, “Quên chưa chúc mừng cậu, rất môn đăng hộ đối.”

Anh và Diệp Dung mới là môn đăng hộ đối.

“Cậu cũng vậy, chúc mừng.”

Im lặng.

Tôi nhắc chân lên bước đi, nhưng anh bỗng nhiên bật cười.

“Nhiếp Hi Quang, vì sao vừa rồi nhìn tôi như vậy?” Anh ấy ngẩng đầu nhìn thẳng tôi, ánh mắt đầy vẻ châm chọc, “Chần chờ? Tình cũ khó quên?”

Tôi đột nhiên lúng túng.

Anh ấy muốn chứng minh điều gì? Tôi còn hy vọng với anh ấy? Còn thích anh ấy?

Đúng thế...

Tôi còn.

Tôi ngẩng đầu, ép buộc mình nhìn thẳng vào đôi mắt ấy: “Hôm qua, Diệp Dung nói lời xin lỗi với mình, mình rất ngạc nhiên. Mình còn tưởng rằng cả đời này cô ấy sẽ giả vờ chuyện kia không có xảy ra. Nhưng mà nếu cô ấy xin lỗi rồi, mình cảm thấy mình còn nợ cô ấy một đáp án.”

Tôi không chớp mắt, tiếp tục: “Khi đó cô ấy hỏi mình, “Không phải cậu thích Trang Tự sao?”. Bây giờ mình có thể trả lời cô ấy.”

“Không thích.” Tôi từng chữ từng chữ nói ra câu đó.

“Nhờ cậu chuyển lời tới cô ấy. Mong cô ấy yên tâm. Hạnh phúc của người khác, mình rất gai mắt.”

33. Chương 33

Dịch: Sahara

“Không cần nói với Diệp Dung, nhưng, tôi yên tâm rồi.” Anh thông thả nói, tay rút túi quần, “Thật buồn cười, hóa ra lời hứa hẹn lại không đáng giá đến vậy, nói thay đổi là thay đổi.”

Anh... đang nói tôi?

Hứa hẹn?

Chúng tôi đã từng hứa hẹn gì với nhau? Chẳng lẽ... là cái tuyên bố rất nực cười trước kia của tôi, “Trang Tự, mình vẫn thích cậu, cho dù hiện giờ cậu không chấp nhận, nhưng mình sẽ không bao giờ từ bỏ, chờ xem mình nhất định khiến cậu thay đổi.”

Anh không thích tôi cơ mà, anh cũng đã ở bên người khác rồi cơ mà? Vì sao còn muốn tới trước mặt tôi nhắc lại chuyện quá khứ, khiến tôi khó xử?

Lời hứa hẹn không đáng giá, cho dù là có đáng giá đi nữa thì sao chứ, thay đổi có gì mà lạ, anh thấy lạ sao?

Tôi cố gắng đè nén chất lỏng chua xót nơi khóe mắt, nhẹ nhàng nói: “Ý chí của mình không sắt đá, có người tốt với mình, mình sẽ cảm động, cho nên sẽ... thay lòng. Thay lòng đổi dạ, có gì lạ đâu.”

Im lặng...

Một tiếng cười châm chọc vang lên: “Cậu nói đúng, đều không có ý chí sắt đá, thay lòng đổi dạ có gì ngạc nhiên? Có ai mà không thay đổi.”

“Niếp Hi Quang, cảm ơn, cảm ơn cậu đã giúp tôi biết lạc đường mà quay đầu lại.”

Lạc đường ở đâu? Anh lạc đường cái gì? Thật sự là... quá nực cười rồi...

Người lạc đường, lưu luyến mãi không thôi chẳng phải là tôi ư?

Mắt chua xót, tôi cố gắng mở mắt thật to, cố gắng kiềm chế, nhưng trái tim từng cơn co rút trong lồng ngực thì tôi không thể kháng cự, thật sự muốn cuộn tròn mình lại.

Bóng dáng Trang Tự biến mất ở chỗ rẽ...

Tôi dựa người vào tường, bất lực ngồi tụt xuống, gục đầu vào đầu gối.

Tôi biết bộ dạng tôi bây giờ rất gây chú ý, tôi biết nơi hành lang này sẽ có người đi tới đi lui, nhưng tôi không còn cách nào khác, không còn sức lực đâu mà giả vờ như không có chuyện gì mà bước đi bình thường được.

“Không được khóc, không được, ngực mới khóc vì anh ấy...”

Tôi cứ tự nhủ thầm với lòng mình như thế...

Nhưng tiếc là, tôi vẫn cứ là một kẻ ngốc...

Nơi này thỉnh thoảng người qua người lại, tôi vùi đầu, khóc trong lặng lẽ...

Mãi tới khi có người kéo tôi đứng dậy...

Lâm Tự Sâm chăm chú nhìn tôi, nét mặt phức tạp. Thật là quá mất mặt! Tôi quay đầu, ra sức lau nước mắt.

“Đừng xen vào chuyện của em”, tôi rầu rĩ nói, “em không sao cả, chỉ một phút nữa là ổn thôi.”

“Sao mà mặc kệ được? Em thật là, sao lại dễ chịu thua thế.” Anh ta thở dài.

“Tỏ tình ở đây có thể khiến tôi bị hạ thấp đẳng cấp, nhưng em lại khóc lóc thế này, tôi mà còn không thừa dịp nước đục thả câu, thì thật xin lỗi trí thông minh của mình. Nhiếp Hi Quang, em nói đi, tôi phải làm thế nào?”

Giọng nói của anh ta vừa trầm thấp, vừa dịu dàng, khe thoáng qua như làn gió, dường như trong đó còn mang theo chút hoang mang, nhẹ nhàng mà lay động lòng tôi...

Thế nhưng, tôi chậm chạp lĩnh hội ý tứ của anh ta, bỗng nhiên đầu óc choáng váng như có một trận cuồng phong nổi lên.

Tỏ tình? Là ý gì?

Nước đục thả câu? Là ý gì?

“Vừa nãy ở cửa đại sảnh, tôi gặp người bạn làm việc ở Thịnh Viễn của em, tôi đã nói với cô ấy: nếu tôi là cô, tôi sẽ không đi qua đó. Nhưng mà tôi đã nuốt lời, tôi tự nói với chính mình, hai năm nữa là đã ba mươi rồi, đừng có mất kiên nhẫn như một thằng thanh niên trẻ tuổi nữa, vậy mà, tôi thật sự đã mất kiên nhẫn...”

“Tôi cố chấp với tình cảm của mình, nhưng lại hy vọng cô ấy nhanh chóng thay lòng đổi dạ...” Anh ta nhìn tôi, giọng nói nhẹ nhàng, “Nhiếp Hi Quang, đừng giả ngốc.”

(ý anh Lâm là: anh cố chấp với tình cảm của mình, khẳng khái yêu Dư Hấu, nhưng lại mong chị Dư Hấu không như thế, mong chị nhanh chóng thay lòng đổi dạ để yêu anh Lâm)

“Không phải giả ngốc.” Đầu tôi mờ mịt đen đặc lại, sững sờ nhìn anh ta, “Em cũng vừa mới hiểu ra, làm sao kịp giả ngốc.”

Anh ta bỗng cúi đầu, bật cười, tiếng cười tràn ngập hạnh phúc.

“Nhiếp Hi Quang, em thật là...”

Anh ta vừa cúi xuống, hơi thở ấm áp thoáng chốc bủa vây lấy tôi, khiến tôi không có không gian mà cử động. Tôi gượng gạo nhìn, anh ta im lặng một lúc, buông lỏng tay tôi ra.

Lúc này tôi mới phát hiện, hóa ra vừa rồi anh vẫn nắm tay tôi.

Thời gian như ngưng trệ rất lâu, anh bình ổn lại hô hấp rồi, mới đưa cái túi xách cho tôi.

“Tôi vừa ra xe lấy, thay đi, mua nhiều quần áo đẹp như vậy, không mặc khoe với mọi người thì tiếc quá.”

Tôi cầm túi đồ, quay lại toilet, bước chân nhẹ tựa mây trời.

Lúc tới chỗ ngoặt, tôi quay lại nhìn Lâm Tự Sâm, anh ta đang đứng dựa tường, ánh mắt rơi trên mặt đất. Anh ta lúc nào cũng khoác trên mình phong thái tự tin, bình tĩnh, vậy mà, lúc này, sao tôi lại cảm thấy anh cô đơn đến thế, lạc lõng đến thế...

Vừa nãy anh muốn nói gì... thích tôi?

Lâm Tự Sâm...

... Tôi?

Tôi thay quần áo xong, quay lại đại sảnh với Lâm Tự Sâm nhưng chúng tôi chỉ ngồi thêm một lát rồi đứng dậy cáo từ mọi người.

Cô dâu chú rể đều đang đứng ngoài cửa tiễn khách.

Lão đại vỗ vai tôi: “Không phải chứ! Cậu lại thay đồ khác rồi! Haizz... bộ này cũng rất đẹp, tiểu thư à, cô ra khỏi nhà còn chuẩn bị trang phục và đạo cụ nhiều hơn cả cô dâu là tôi đây đấy!”

Tôi ngây ngốc nhìn cô ấy, trong đầu chẳng nảy ra từ nào để đáp lại cô ấy được cả.

Lâm Tự Sâm đứng bên cạnh cười nói: “Chiều tuyết rơi nhiều, giao thông không tiện, chúng tôi xin phép về trước.”

Lão đại cũng ra dáng chủ nhân, nói: “Cảm ơn hai người tới dự hôn lễ của mình.”

Chúng tôi ra khỏi khách sạn, vừa đúng lúc bắt gặp Trang Tự đang tiễn một đoàn khách. Anh ấy xoay người lại, cơ thể cao lớn mang theo khí lạnh ngoài trời, lướt qua tôi. Tôi vô thức ghé vào người Lâm Tự Sâm.

Ngoài trời tuyết đã bắt đầu rơi.

Tôi đi bên cạnh Lâm Tự Sâm, chưa bao giờ thấy gương gao như thế, chỉ cảm thấy sự tồn tại của người bên cạnh quá mạnh mẽ khiến tôi không biết phải làm sao. Anh để tay trong túi áo khoác, bỗng nhiên mở miệng: “Hóa ra việc tôi tỏ tình còn có tác dụng gây tê toàn thân.”

Tôi cứng đờ người, dừng bước, cúi đầu nhìn chân.

“Xin lỗi.”

“Nhiếp Hi Quang, em từ chối tôi cũng không nên như vậy.”

“...”

“Em nên hùng hồn mà tuyên bố: Lâm Tự Sâm, anh không vừa ý em, không đủ tiêu chuẩn của em. Em thế này cứ như làm chuyện gì có lỗi với tôi không bằng.”

“Không phải.”

Tôi vội vã ngẩng đầu lên, tựa như vô thức phủ nhận lời nói của anh ta.

Sao có thể không đủ tiêu chuẩn chứ! Một người tài giỏi xuất chúng như Lâm Tự Sâm, dù là khi tôi còn trẻ tuổi có huyền tượng nhiều thế nào cũng không dám mơ tới anh ta.

Nhưng, nếu như trong tim còn có một vết thương, không thể nào quên, làm sao tôi có thể chấp nhận một người khác đây?

“Em chỉ là...” Tôi ngừng một chút, “Chỉ là chưa thể quên người cũ... vừa rồi, anh cũng thấy, nếu như hai người ở bên nhau, nhất định phải toàn tâm toàn ý, nhưng em không làm được.”

Lâm Tự Sâm nhìn tôi cười: “Thật ra, vừa nãy tôi lừa em thôi.”

Cái gì? Tôi giật mình, tim nhảy dựng lên.

“Tôi nói, không thừa nước đục thả câu thì thật xin lỗi trí thông minh của mình. Thật ra, lúc ấy mà tỏ tình với em thì mới phải xin lỗi trí thông minh của mình, xin lỗi kế hoạch mà cả đêm qua tôi ngồi vạch ra, nhưng mà... hóa ra việc này, lại không thể do mình làm chủ, không có cách nào nên kế hoạch được.”

Anh ta cười: “Lần đầu tiên biết tới cảm giác này, thật là mới lạ.”

“Tôi biết em sẽ từ chối tôi, nhưng mà nhanh quá... làm sao đây? Tôi mất mặt quá, làm sao dám gặp mọi người nữa đây? Nhưng mà thôi, cũng coi như không nằm ngoài dự liệu, hơn nữa còn có cảm giác như là, khởi tử hoàn sinh, tựa như khi biết mình mắc một khối u, nhưng sau đó phát hiện ra là u lành.” Lâm Tự Sâm gật đầu, dáng vẻ như cũng không đến nỗi nào: “Được rồi, xem ra vẫn nên tiến hành theo trình tự, vậy trước tiên nói tới đây thôi, chúng ta quay về Tô Châu rồi nói tiếp?”

Nói tiếp? Nói cái gì nữa?

Xem bộ dạng choáng váng mặt mũi của tôi sao?

Rõ ràng là tôi rất nghiêm túc nói rõ ý tứ của mình, sao mà vẫn không bắt kịp tiết tấu của chuyện đang xảy ra này là sao?

Khối u cái gì? Sao tự nhiên lại xuất hiện trong cuộc nói chuyện của chúng tôi? Thật sự không có vấn đề gì đây chứ?

Tôi thử chính đốn lại mạch suy nghĩ hỗn loạn của mình. Một phút, không có kết quả! Tôi chỉ có thể nghĩ ra được một chuyện khá đơn giản.

“Em không về Tô Châu nữa, em muốn về Vô Tích.” Tôi nhanh chóng giải thích, “Dù sao cũng vẫn còn một ngày nghỉ nữa, em cũng lâu rồi chưa về thăm mẹ, rất nhớ món cháo của mẹ, em...”

“Về nhà mà cũng cần nhiều lí do vậy sao?” Lâm Tự Sâm mỉm cười nhìn tôi, “Được rồi, tôi đưa em tới... trạm xe lửa.”

“Không cần, em bắt taxi.”

Anh ta thở dài.

“Nhiếp Hi Quang, em định về sau sẽ trốn tránh tôi ư?”

“Không phải.” Tôi mím môi, không biết là sao nói ra một cách uyển chuyển, cuối cùng bị một cơn tê dại lướt qua đại não, tôi quyết định thẳng thắn nói. Dù sao anh cũng rất thông minh, tôi có nói khéo thế nào thì cũng như vậy cả thôi.

“Rõ ràng em không chấp nhận rồi, làm sao còn dám thản nhiên hưởng thụ sự chăm sóc của người khác chứ! Vậy chẳng phải là quá đáng sao?”

Anh nhúm mày, làm như tự hỏi: “Chuyện này tôi cũng không có kinh nghiệm, nhưng mà tôi làm vậy chẳng lẽ không giống như tiến trình theo đuổi mà bình thường người ta hay làm à? Chẳng lẽ, ý của em là, không chấp nhận tôi, và đồng thời, cũng không cho tôi cơ hội theo đuổi em ư?”

Hai chữ “theo đuổi” vừa thốt ra khỏi miệng Lâm Tự Sâm, tôi nhất thời luống cuống. Đã thế, anh lại còn tổng kết lại, làm như tôi ra điều khoản Bá Vương không bằng. (*Bá Vương: hiệu của Sở Vương Hạng thời Tần-Hán, một kẻ cực kỳ thô bạo và tàn ác)

“Nếu như, em mãi mãi không thể... Thì sao còn lãng phí thời gian của anh làm gì.”

“Nhiếp Hi Quang, em không có lòng tin với em cũng được, nhưng sao lại không có lòng tin với tôi?” Lâm Tự Sâm nhìn tôi, ánh mắt dịu dàng.

“Không phải em nói tôi rất lợi hại sao?” Anh khẽ nhếch hàng lông mày, “Một cô gái như em, ngay cả câu “mãi mãi không thể chấp nhận anh” cũng không đành lòng nói ra, mềm lòng đến vậy, tôi có ngốc mới không theo đuổi được em.”

Gì thế? Anh ta đang cười nhạo tôi ư?

Tôi im lặng nhìn anh ta, vừa xấu hổ vừa buồn cười.

“Sợ đến cả xe của tôi cũng không dám ngồi nữa à...” Anh ta thở dài, “Tôi chỉ theo đuổi em, cũng đâu có bàn chuyện làm ăn với em, lại còn muốn nói chuyện tỷ suất vốn đầu tư nữa sao? Sao em lại nghĩ rằng không chấp nhận tôi là có lỗi với tôi?”

“Tôi theo đuổi em, là mang lại hạnh phúc cho em, không phải gánh nặng của em.”

Tôi ngây người nhìn Lâm Tự Sâm.

“Em nói em còn thích người khác, vậy thì sao nào?” Anh mỉm cười, nói như đinh đóng cột: “Tôi để em lựa chọn.”

=====

Cổ Mạn

Chú thích 1: Em Dưa Hấu nói: “Em còn thích người khác.”, chứ không phải nói “Em không có cảm giác với anh” hay “Em chỉ coi anh là bạn”. Anh Sâm nghe vậy liền viết xuống chẩn đoán bệnh: Tốt, tốt, giải phẫu cắt tất cả là OK!

Anh Sâm học y học, phân tích tâm lý là chuyện bắt buộc, còn anh Trang... không thể chú thích được! Chú thích sẽ lộ tình tiết mất! Khi nào ra sách mới có thể viết tới...

34. Chương 34

Nắng gắt (Cổ Mạn) – Chương 34.1 Dịch: Sahara

Hai mươi hai năm nay, chưa bao giờ tôi nghe được câu nói nào khiến tôi mất ngủ liên tục trong một tuần như vậy.

Cho dù đang ngủ, tôi cũng mơ mơ màng màng không yên.

Có một lần tôi đã mơ tới Trang Tự.

Thực ra cũng không thể nói là tôi mơ thấy anh ấy, bởi vì anh ấy không hề xuất hiện trong giấc mộng đó.

Tôi mơ tôi và Khương Nhuệ ngồi trong vườn hoa nhỏ ở nhà cậu, tôi hào hứng hỏi Khương Nhuệ: “Thế nào hả? Có được hay không? Mau dùng góc nhìn đàn ông của em phân tích cho chị xem đi, liệu bây giờ mà thổ lộ có nắm chắc thành công không?”

Khương Nhuệ còn tỏ ra tự tin hơn cả tôi: “Lẽ ra chị phải sớm xông lên rồi ấy chứ! Cần gì phải tốn thời gian tạo cảm tình này nọ, chị gái của em còn cần làm thế sao?”

Sau đó chính là hình ảnh tôi hừng hừng khí thế đi tìm Trang Tự.

Cơn nóng vã mồ hôi khiến tôi tỉnh giấc.

Tôi ôm chăn ngồi dậy, cảm thấy vô cùng may mắn vì hôm nay trước khi đi ngủ nổi hứng đắp chăn bông, nếu không tỉnh dậy kịp thời thì có lẽ tôi đã phải chứng kiến sự từ chối của anh ấy.

Tôi không hề muốn nhớ lại cảnh tượng ấy chút nào.

Tuy rằng lúc ấy tôi không cảm thấy khó xử, thậm chí cũng không thấy nản lòng, mà còn lập tức tự tin rằng lần sau sẽ chuẩn bị kỹ càng trước khi tái chiến.

Tôi thật sự cảm nhận được sự xấu hổ là sau khi biết anh và Dung Dung đang hẹn hò, tôi gửi tin nhắn xin lỗi anh mà không được hồi âm; là lúc anh phóng ánh mắt lạnh lùng tới tôi khi tôi bị Dung Dung chỉ trích...

Nói ra thì, lúc ấy tôi cũng đang tỉ mỉ lên kế hoạch.

Tôi nghiêm túc tìm hiểu thông tin về anh, hỏi thanh mai trúc mã của anh về sở thích của anh, bắt Khương Nhuệ thăm dò xem anh ấy thích kiểu con gái thế nào. Buổi tối nằm trên giường tôi ngẫm nghĩ đối chiếu, rồi cười một mình như một đứa ngốc.

Lâm Tự Sâm từng nói, anh ấy thức suốt đêm để điều chỉnh kế hoạch thường niên...

Cũng là như vậy sao?

Tôi bò xuống giường, lấy di động ra xem lại ảnh chụp mà anh ta gửi cho tôi lúc ở Thượng Hải.

Màn đêm phủ xuống con sông Hoàng Phố, ly rượu đã vơi một nửa đứng lặng im trên lan can ban công. Vốn dĩ hình ảnh chẳng có cảm xúc gì, nhưng đột nhiên lúc này nó lại khiến tôi cảm thấy từng cơn chua xót.

“Đang suy nghĩ xem nên điều chỉnh kế hoạch thường niên như thế nào.”

Đó là tin nhắn anh ta gửi cho tôi.

Lúc anh ta nhắn những lời này, trong lòng đang chất chứa tâm trạng gì?

Lúc anh ta nói “Tôi để em lựa chọn”, trong đầu đang suy nghĩ thế nào?

Tôi đã từng thích Trang Tự như thế, nhưng nếu như bảo tôi chạy tới nói với anh, cho anh lựa chọn giữa tôi và Dung Dung, thì thà rằng giết tôi đi còn hơn.

Lâm Tự Sâm, vì sao anh ta phải kiên quyết nói ra lời như thế?

Tôi buông di động, úp sấp nửa người xuống mặt bàn. Rõ ràng rất buồn ngủ, nhưng tôi biết đêm nay tôi sẽ không tài nào nhắm mắt được.

Ngủ không đủ giấc khiến tôi gần trưa đã díp hai mắt lại, may mà hôm nay lãnh đạo không ở đây. Buổi trưa tới nhà ăn, mùi thơm của thức ăn cũng không khiến tôi vực dậy tinh thần được.

“Hi Quang, lần này đi Thượng Hải dự đám cưới, không phải là lại cãi nhau với phó giám đốc Lâm rồi đấy chứ?”

Tôi cả kinh, miếng thức ăn đang trên đường vận chuyển đến miệng lập tức rớt xuống bàn.

Ân Khiết tỏ ra vô vàn tiếc nuối: “Trời ơi, cái đồ lãng phí nhà cậu. Thịt kho tàu ngon như thế mà ném đi là sao hả? Không thích thì đừng có lấy nhiều chứ.”

Ai không thích thịt kho tàu chứ! Mình bị cậu dọa chết thì có! Đang ăn ngon bỗng dưng nói cái từ then chốt ấy ra.

Vũ Hoa nhìn miếng thịt rơi trên bàn, cũng nhìn tôi trách móc: “Đúng thế, sợ béo thì cậu cho mình và Ân Khiết là được, đầu bếp mới tới làm thịt kho tàu ngon lắm, quán cơm ở ngoài chẳng ngon như vậy đâu.”

“Cam kết tăng lương ấy”, Ân Khiết vừa ăn vừa nói cái gì không rõ, “Chẳng phải năm nay công ty bắt đầu tăng phụ cấp tiền ăn sao? Công ty mình hào phóng như thế, chắc mức tăng lương cuối năm cũng không thấp đâu nhỉ?”

“Chưa chắc, nghe các nhân viên lão làng nói năm ngoái không tăng.”

“Quý bốn năm nay làm ăn lợi nhuận cao như thế, phong cách làm việc của phó giám đốc Lâm cũng khác. Các cậu xem, người ta vừa đến, ngay cả đồ ăn ở căng-tin cũng ngon hơn đây này.”

“Đây đâu phải là chuyện mình anh ấy quyết định? Phải cần tổng công ty phê duyệt mà.”

Thấy câu chuyện chuyển tới vấn đề tăng lương, tôi thảm thở phào nhẹ nhõm, không ngờ cơm nước xong xuôi, trên đường trở về phòng làm việc, Ân Khiết lại lôi chuyện cũ ra.

“Hi Quang, cậu đắc tội gì với anh Lâm thế?”

“... Làm gì có.”

“Vậy hôm kia anh ấy gọi cậu đi ghi chép biên bản cuộc họp, sao cậu lại giả vờ bị đau bụng rồi trốn vào WC?”

“Làm xong việc đều nhét văn bản cho mình để mình tới phòng anh ấy xin chữ kí. Tại sao phải thế?”

“Đúng thế.” Vũ Hoa chen vào, “Lần trước mình và cậu đang đứng trong thang máy, phó giám đốc Lâm vừa vào, cậu lập tức cúi đầu nhìn chân. Còn chưa tới tầng, cậu đã vội vã chạy ra làm gì?”

Mình rất muốn hỏi, các cậu quan sát tỉ mỉ thế làm gì? >____<

Mình chỉ không muốn làm đau trái tim nhỏ bé của mình thôi, không được hả???

Tôi yên lặng nhìn hai người họ mấy giây, không biết nên “diệt khẩu” hay “bịt miệng” họ lại.

“Tối nay chúng ta ra ngoài đi ăn đi, ăn cá chua ngọt và hạt sen nhé nhé?”

“Đừng có đánh trống lảng! Thật ra mình thấy không phải cậu đắc tội với phó giám đốc, mà là... Á!!! Sao lại đánh mình? Mình đã kịp nói hết đâu! Có tội giết mình!”

Ân Khiết còn đang rên rỉ thì di động của tôi đổ chuông. Tôi đi ra một bên nghe điện, giọng bi phẫn của bác sĩ Phương truyền đến: “Tiểu Nhiếp, mời anh đi ăn cơm đi! Anh sẽ đưa em phiếu giảm giá! Thằng sư đệ mất dạy kia nói là giúp anh viết luận văn, vậy mà giờ lại gọi điện báo không được. Qua cầu rút ván!!!!”

Thế là, buổi tối, tôi cho Ân Khiết và Vũ Hoa leo cây! = =

Ngồi đối diện với anh Phương trong một quán ăn mặt đường.

“Tên nhãi đó, anh giúp nó nhiều như thế mà nó nói cúp máy là cúp máy. Tiểu Nhiếp à, em nhất định phải nhìn rõ bộ mặt thật của nó!”

“...”

“Bắt em nằm viện mười ngày là nó làm, không phải anh làm, y đức của anh rất tốt!”

“ ... ”

“Còn cả chuyện nó cứng đầu đòi ở bệnh viện thảo luận bệnh án với tụi anh, à thì đương nhiên cũng giúp được tụi anh một ít... Với cả chuyện cùng nhau đi ăn nữa? Những chuyện này em đều biết rồi nhỉ. Chuyện nó lừa em tới dự đám cưới của bạn học, chắc không cần anh nói ra đâu nhỉ?”

“... không cần.” Tôi ăn mấy miếng, ngẩng lên nói, “Nhưng mà, anh Phương... anh thật sự đang tới làm thuyết khách hả?”

Bác sĩ Phương trừng mắt: “Ái chà! Tiểu Nhiếp, em theo thằng sư đệ của anh lâu có khác, tiến bộ rất nhiều!”

Anh ta không hề tỏ ra bối rối khi bị vạch trần, tủm tỉm cười: “Anh ấy à, là vì quá buồn chán thôi! Anh sợ bộ dạng này của mình làm ảnh hưởng tới khí chất luận văn! Em gái hiểu không?”

...

Kỳ thực tôi không hiểu lắm, luận văn còn có khí chất sao??? >__<

Tôi chọc đùa vào miếng đầu cá, “Anh ấy... nói với anh hả?”

“Cậu ta là đứa trong nóng ngoài lạnh, lúc đầu nếu không phải cần tới anh ra tay giúp đỡ thì sẽ không chịu nói ra là đang theo đuổi em đâu. Tình huống hiện tại, còn cần cậu ta nói ra nữa sao?” Anh Phương thấp giọng nói, “Anh gọi điện cho nó, nó chỉ nói một chữ “bạn” rồi cúp máy. Rõ ràng là đang thấy mất mặt đây mà.”

Ồ, hóa ra anh ấy nói không có mặt mũi đi gặp người khác là thật!

Anh Phương tò mò: “Tiểu Nhiếp à, sư đệ của anh mà em còn không vừa mắt, tiêu chuẩn của em cao lắm hả?”

“ ... ”

Trời ạ, vì sao tôi phải ngồi đây thảo luận vấn đề tình cảm với sư huynh của Lâm Tự Sâm? Nhưng anh Phương cứ nhả định hỏi cho bằng được, tôi đương nhiên không thể làm như không có chuyện gì xảy ra.

“Muốn nhận tiền phúc lợi cũng phải đóng bảo hiểm nữa là!” Tôi nhỏ giọng nói một câu.

Trên đời này làm gì có cái gì không làm mà được hưởng không chứ?

“Phúc lợi gì? Bảo hiểm gì? Em nói cái gì anh không hiểu gì cả! Càng ngày càng thâm sâu, càng ngày càng giống sư đệ của anh. >__<”

“... Anh Phương, ăn cá đi này!”

Tôi ân cần gấp cho anh ta một miếng cá chua ngọt.

Anh ta ăn rất nhanh, hết hai bát cơm, anh ta đặt đũa xuống, vô cùng hài lòng nói: “Hôm nay anh có ca trực đêm nên không đưa em về được. Để anh gọi điện bảo thằng nhãi kia tới đón em nhé!”

Tôi trợn mắt nhìn anh ta: “Sư huynh! Anh làm thế quá là lộ liễu rồi!”

Anh Phương xấu hổ nói: “Vậy hả? Haizz... thật ngại quá, bác sĩ ngoại hoa mà, làm phẫu thuật quá mức tỉ mỉ nên cuộc sống thường nhật cô gắng càng đơn giản càng tốt! Thói quen đáng khen ngợi!” ==

Trong lúc nghe anh ta nói vớ vẩn, tôi bất giác ngẩng đầu liền trông thấy Lâm Tự Sâm. Anh ấy đang đi qua đại sảnh, đi về phía chúng tôi.

Anh Phương thấy tôi nhìn thì cũng quay đầu lại, mở miệng nói: “Thấy không thấy không, sư đệ của anh hồi còn đi học, xách một cặp lồng cơm đi ăn mà dáng vẻ đẹp trai đến nỗi làm nghiêng ngả cả cẳng-tin. Hôm nay dù đã già một chút (>__<) nhưng vẫn không giảm đi cái “lẳng lơ” hồi trẻ đâu! Tiểu Nhiếp à, em nghĩ mà xem, nếu em tóm cậu ta lại, toàn bộ chị em bác sĩ y tá trong học viện Y của bọn anh nhất định sẽ đổ kị với em bằng chết! Thế nào, hứng thú không? Thích không?”

“Sư huynh, anh đừng có dọa cô ấy sợ chạy mất!”

Giọng nói bình thản của Lâm Tự Sâm vang lên, anh ấy đã tới gần chúng tôi. Vạt chiếc áo bành tô màu tro xám của anh lơ lửng xẹt qua những sợi tóc buông xõa trên vai tôi.

Đột nhiên tôi cảm thấy bầu không khí thật quái dị.

Anh cởi áo khoác vắt lên thành ghế, thông dong ngồi xuống: “Em còn chưa ăn cơm, không ngại để em ăn nốt chỗ còn lại chứ?”

“Hôm nay Tiểu Nhiếp mời, em ấy không có ý kiến thì anh cũng vô tư thôi!”

Đột nhiên tôi cảm thấy bầu không khí thật quái dị.

Anh cởi áo khoác vắt lên thành ghế, thông dong ngồi xuống: “Em còn chưa ăn cơm, không ngại để em ăn nốt chỗ còn lại chứ?”

“Hôm nay Tiểu Nhiếp mời, em ấy không có ý kiến thì anh cũng vô tư thôi!”

Tôi vội vàng lắc đầu, sau đó cúi gằm nhìn cái đầu cá trong bát, nghiêm túc nghiên cứu xem làm thế nào ăn hết.

Chờ tôi nghiên cứu xong, anh Phương đã lau miệng. Lâm Tự Sâm không nói câu nào lập tức cầm đĩa ăn, có lẽ là rất đói. Cũng phải, càng về cuối năm công ty càng nhiều việc, lại thêm chuyện công trình đang xây dựng xảy ra vấn đề, anh còn phải tới tổng công ty ở Thượng Hải để họp. Giám đốc Trương lại thờ ơ nên anh lại càng bận rộn.

Nếu không phải vì anh bận rộn như vậy thì tôi cũng chẳng dễ dàng gì mà trốn tránh được anh.

“Đi thôi.”

“À... ừm.” Tôi lập tức đứng dậy lấy ví tiền nhưng lại bị Lâm Tự Sâm giữ tay lại.

Tôi bất giác ngẩng đầu nhìn anh. Đây là lần đầu tiên trong ngày tôi đối diện với anh.

Rõ ràng chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, nhưng tôi lại chú ý được rất nhiều chi tiết trước đây chưa từng thấy, hàng lông mi của anh rất dài khiến đôi mắt trở nên sâu thẳm.

“Để tôi.”

“Nhưng mà, hôm nay em mời anh Phương...”

Đôi mắt sâu ấy chăm chú nhìn tôi: “Trước kia anh đùa giỡn với em, bây giờ đã rõ ràng thế rồi chẳng lẽ còn để em thanh toán tiền?”

Tôi không biết nói gì nữa, im lặng rút tay lại nhìn anh quẹt thẻ, sau đó theo anh rời khỏi nhà hàng.

Một luồng khí lạnh và những mớ âm thanh hỗn độn đập vào mặt tôi.

Tôi khẽ co người lại. Lâm Tự Sâm quay nhìn sang tôi: “Tôi đỗ xe gần đây.”

“Ừm.” Tôi đáp lại.

Đi được vài bước, Lâm Tự Sâm chợt lên tiếng: “Chuyện hôm nay anh Phương tìm em, anh cũng không được biết trước. Những gì anh ấy nói em đừng để bụng.”

Đừng để bụng ư?

“Anh ấy nói, lần đó em không cần nằm viện mười ngày.”

Lâm Tự Sâm “À” một tiếng rồi mỉm cười: “Hóa ra là mách lẻo với em à?”

“Anh ấy nói thật hả?”

“Ừ, lúc ấy trong đầu đang tính kế, không còn cả ý đức nữa, bao nhiêu điều kiện không bình đẳng cũng đành phải đáp ứng cả.”

Tôi lại lặng im. Tôi phát hiện bản thân đã đánh giá quá thấp sự bình thản và vô liêm sỉ của Lâm Tự Sâm. Tôi còn tưởng rằng anh ít ra cũng sẽ cảm thấy xấu hổ một chút, nhưng mà, lại đột nhiên nghĩ đến bản thân mình trước đây khi thích người ấy cũng đã từng thẳng thắn như thế.

Tôi chợt nghĩ, nếu tôi sớm gặp được Lâm Tự Sâm thì hiện tại sẽ thế nào?

Liệu tôi có nhất kiến chung tình với anh?

Ai sẽ thích người kia trước?

Hai người đều thích thẳng thắn liệu có thể hợp nhau?

Uhm, có lẽ cũng không đến nỗi nào...

“Nếu em gặp anh trước thì thật tốt.”

Vừa nói dứt lời, tôi chợt buồn bã. Sao lại bất giác nói ra suy nghĩ trong lòng như thế?

Trời ạ, sao bây giờ cứ gặp Lâm Tự Sâm là tôi lại khác thường như thế?

Quả nhiên, Lâm Tự Sâm trầm mặc rất lâu lâu. Ánh đèn chiếu ngược đổ trên mặt anh một cái bóng khiến sắc mặt anh trở nên thần bí khó mà đoán được. Tôi bất an lảng sang chuyện khác: “Anh phải giúp anh Phương viết luận văn sao?”

Mãi anh mới đáp lại tôi, giọng thản nhiên: “Ừ, luận văn của anh ấy có liên quan đến chủ đề anh từng nghiên cứu trước đây, anh chỉ đưa ra vài ý kiến giúp anh ấy thôi.”

Đột nhiên tôi nhớ tới nghi hoặc trước đây: “Anh Phương có biết anh...”

Lâm Tự Sâm rất nhanh đã hiểu được lời nói lấp lửng của tôi: “Biết. Lần đó bị tai nạn ngay gần Tô Châu, anh được đưa đến bệnh viện của anh ấy.”

Chẳng hiểu sao tôi thấy bức bối với bác sĩ Phương.

“Vậy mà anh ấy còn nhờ anh viết luận văn?” Chẳng khác nào động vào vết sẹo của người khác!

Lâm Tự Sâm có vẻ bất ngờ, nghiêng đầu nhìn tôi cười, “Phải đối diện với cuộc sống chứ! Khác người hơn một năm đã đủ rồi, không thể cứ thế cả đời được.”

Tôi kinh ngạc.

Người đàn ông này lúc nào cũng vô tình mà để lộ ra một sự lơ đãng khiến người khác bối rối.

“Thật ra mấy ngày nay anh đã nghĩ nhiều rồi.” Lâm Tự Sâm thở dài rồi nói: “Hôm đó anh đã quá kích động, khiến em sợ.”

Anh đột nhiên lại nhắc đến việc này, tôi muốn giả vờ cũng không nổi, gượng gạo nói: “Đâu có.”

“Đâu có cái gì? Sao mà mới mấy ngày mà mắt đã thâm quầng thế kia?” Anh ấy nhìn tôi, nửa dịu dàng, nửa tự trách, “Hi Quang, xin lỗi. Anh không nên nói ra vào lúc anh còn chưa sẵn sàng, khiến em phải suy nghĩ nhiều, xin lỗi.”

Tôi khựng chân lại, ngẩng người nhìn anh.

Quen thuộc quá! Thật sự rất giống với những lời tôi đã từng nói.

“Xin lỗi, mình không biết cậu và Dung Dung đang hẹn hò, nếu không mình nhất định sẽ không nói với cậu những lời đó. Hy vọng không làm cậu khó xử.”

Bất chợt một cơn chua xót trào dâng trong lòng.

Điều không nên xin lỗi nhất trên đời này, chính là vì mình thích một người mà phải xin lỗi.

“Đừng nói như vậy!”

Làm sao tôi có thể nói với anh rằng, tôi rất trân trọng tình cảm của anh, dù không thể tiếp nhận nhưng tôi rất cảm động. Tôi trần trọc không ngủ nổi là vì không thể báo đáp được tình cảm ấy, chứ không phải vì tránh né anh.

Nhưng tiếc là, một người không giỏi ăn nói như tôi, chỉ có thể lặp lại: “Đừng nói như thế.”

Ánh mắt anh lộ ra chút e sợ, có lẽ là thấy tôi phản ứng lạ quá.

Anh buồn bã nói: “Ừm, anh không nói thế nữa. Nhưng mà, anh đã nói gì mà em phải khóc như thế? Dễ khóc quá!”

“Đừng xin lỗi em.”

“Được, không xin lỗi nữa, chỉ là vì thấy em cứ tránh mặt anh như thế thật vất vả.” Anh mỉm cười, “Sau này anh không như thế nữa, đảm bảo!”

“...”

“Vì vậy em cũng đừng trốn tránh anh nữa được không? Em vất vả trốn anh, anh cũng phải vất vả phối hợp, mệt chết đi được.”

Hả?

Chẳng lẽ mấy hôm nay tôi trốn tránh anh được không phải tôi giỏi sao?

Anh cười vẻ bất đắc dĩ, “Ngày nào cũng phải nghĩ cách đi đi về về giữa phân xưởng và Thượng Hải. Ngày mai anh cũng hết cố để đi Thượng Hải rồi, em đừng trốn nữa được không?”

Tôi đột nhiên cảm thấy áy náy, gật đầu bừa: “Uhm.”

“Thật?”

Lại gật đầu.

“Uhm, vậy hôm nay tặng ca với anh nhé?”

Tôi gật đầu đến lưng chừng thì giật mình: “Hả?”

Thế là tôi lại quay về tới cuộc sống tặng ca hằng ngày với Lâm Tự Sâm. Buổi tối, kết thúc giờ tặng ca, tôi không còn mất ngủ nữa, thậm chí còn ngủ rất ngon.

Sáng thức dậy nhìn mình trong gương đã thấy quầng thâm quanh mắt biến mất. Tôi nghiêm túc tự hỏi, có phải bản thân đã nghiện chứng tặng ca quá rồi không, sao mà tặng ca thì ngủ ngon mà không tặng ca lại mất ngủ?

Hôm nay lại một ngày bận rộn như mọi khi.

Mấy ngày không ở phòng làm việc nên công việc của Lâm Tự Sâm cũng dồn tích lại rất nhiều, mãi đến giờ nghỉ trưa anh vẫn phải ở trong phòng xử lý công việc. Tôi chỉ cần quay đầu một cái là đã có thể nhìn thấy anh sau lớp cửa kính.

Đương nhiên cũng không phải tôi cứ rảnh rỗi mà nhìn anh mãi như thế. Công việc của tôi cũng chất đống, sáng phải làm dự thảo tài chính, buổi chiều trong cuộc họp thường niên phải phát phần thưởng nên tôi và người của phòng hậu cần đang ở tầng dưới tiếp nhận.

Tiểu Đoàn của phòng hậu cần tôi cũng quen biết. Anh ta kiểm hàng, tôi cầm danh sách để đối chiếu. Chúng tôi vừa làm vừa nói chuyện, Tiểu Đoàn đột nhiên nhắc tới một bộ phim: “Không biết cô đã xem chưa. Nghe nói rất hay đấy, nếu chưa xem thì lần chiều tới xem đi. Thứ bảy tôi...”

“Cô ấy không thích xem bộ phim đó.”

Một giọng nói ấm áp bỗng nhiên vang lên.

Tôi và Tiểu Đoàn cùng quay đầu lại nhìn, thấy Lâm Tự Sâm cùng với mấy quản lý nhà máy đang đứng sau lưng chúng tôi.

Mọi người đều đang sững sờ nhìn anh Lâm Tự Sâm, còn anh vẫn bình tĩnh như thường, nói tiếp: “Lần trước ở rạp chiếu phim mới xem được một nửa cô ấy đã lăn ra ngủ.”

Tôi: “...”

Rất hay!

Bây giờ thì ánh mắt mọi người chuyển phất sang tôi, trừ Lâm Tự Sâm.

Anh ấy vẫn thản nhiên như không: “Anh đàm phán với bên thi công một chút, phương án về hệ thống thoát nước cần phải sửa chữa.”

Nếu không phải vị quản lý kia đang mơ mơ màng màng như trên mây thì tôi quả thực sẽ cho rằng mình vừa bị ảo giác.

Đoàn người lại nhanh chóng rời đi.

Chỉ còn lại tôi và Tiểu Đoàn nhìn nhau, Tiểu Đoàn ngại ngần cười: “Khi xem phim đó cô ngủ gật thật à?”
“Ừ.”

Hình như... còn tựa vào vai anh ấy.

“Thật ra tôi muốn hỏi cô xem chưa, có hay không? Thứ bảy tôi và bạn gái định đi xem.”

“À cũng không quá dở đâu, nửa đầu xem cũng được lắm, tôi ngủ gật là vì...”

Vì người bên cạnh mang một khí tức khiến người khác rất an tâm.

Kiểm hàng xong, Tiểu Đoàn lên tầng trên gọi người xuống vận chuyển. Tôi ở lại xem qua một lượt rồi ghi chép mấy thứ.

Cửa lớn của tòa nhà chỉ còn lại mình tôi.

Ghi chép một lúc, tôi dừng bút, đứng chờ người ra, nghĩ ngợi lung tung rồi bật cười.

Đột nhiên tôi bị ai đó vỗ vào lưng.

Tôi vừa quay đầu lại, Ân Khiết bổ nhào về phía tôi, “Ahhh!!!! Mình nghe nói rồi, Nhiếp Hi Quang, nếu cậu còn phủ nhận phó giám đốc Lâm đang theo đuổi cậu thì mình sẽ tuyệt giao với cậu!”

Giống như Lâm Tự Sâm đã nói, chuyện anh ấy theo đuổi tôi không phải là gánh nặng của tôi, tôi cũng không cần phải tỏ ra không dám nhìn mặt người khác. Chỉ là vì hiện tại tôi chưa thể buông tay, nên không có cách nào đón nhận, nhưng tôi không cần phải trốn tránh như vậy.

Tôi đã từng dừng cảm theo đuổi một người, tại sao không thể dừng cảm chịu sự theo đuổi của người khác?

Tôi thở dài, tựa như buông xuống rất nhiều nỗi lòng.

Ân Khiết còn đang lắc cánh tay tôi, ép tôi trả lời. Tôi mỉm cười với cô ấy, đáp lại ánh mắt đầy mong chờ của cô ấy bằng hai chữ: “Đoán đi!”

35. Chương 35

Dịch: Sahara

Tôi bị Ân Khiết đuổi bám phải chạy bán sống bán chết.

Sau khi Tiểu Đoàn gọi người xuống chuyển đồ thì nhiệm vụ của tôi cũng kết thúc. Tôi quay lại phòng làm việc, không ngạc nhiên khi nghênh đón rất nhiều ánh mắt như Ân Khiết vừa nhìn tôi.

Lời đồn truyền đi nhanh thật!

Mấy phút nữa là tan ca, Lâm Tự Sâm vẫn còn ở trong phòng họp với mấy quản lí. Tôi thu dọn bàn làm việc rồi chuẩn bị về, bỗng nhiên điện thoại báo có tin nhắn.

“Xin lỗi, chuyện vừa nãy quá đột ngột, bị khủng hoảng quan hệ xã hội. Giờ anh mới nghĩ tới, có chút lo lắng.”

Tôi quay đầu lại nhìn Lâm Tự Sâm. Anh vẫn nghiêm túc bàn công việc, chăm chú đến nỗi mắt không chớp lấy một cái. Bộ dạng của anh thật sự không giống với người vừa gửi tin nhắn này.

Tôi ngẫm nghĩ một lát rồi lặng yên tắt di động đi. Chuông báo tan ca vang lên, tôi rời khỏi phòng làm việc, vội vã chạy về kí túc.

À... ừm, thực ra tôi cũng không hiểu sao mình phải chạy? Cứ như phạm tội không bằng. >_<

Tối nhà ăn cũng không thể ăn nổi, tôi ngồi trong phòng gặm bánh quy. Chán muốn chết! Chín giờ tối, tôi chạy tới bãi đỗ xe bên cạnh kí túc, không thấy xe của Lâm Tự Sâm ở đó, tôi mới mở di động ra gửi cho anh một tin nhắn, sau đó lại nhanh chóng tắt máy.

Xong xuôi, tôi thấy lòng mình nhẹ nhõm hẳn. Không có chuyện gì để tiêu khiển, tôi đi tới một siêu thị nhỏ gần công ty mua một đồng hồ ăn vặt. Quay về kí túc, tôi mở cái này ăn cái kia, đang băn khoăn không biết có nên ăn một gói mì nữa hay không thì tiếng gõ cửa vang lên.

Động tác của tôi khựng lại.

Nghe nhịp điệu gõ cửa ấy, trong đầu tôi hiện lên ba chữ:

Không – phải – chứ?

Tôi do dự một phút, tiếng gõ cửa ngừng lại tôi mới đứng dậy ra mở cửa.

Không ngoài dự liệu. Người đàn ông cao lớn đang đứng tựa lưng trên tường, nhìn tôi nửa cười nửa không.

Tôi ho khan một tiếng: “Anh... anh chưa tan ca à?”

Sao có thể? Rõ ràng không thấy xe anh ấy trong bãi đỗ mà.

“Chạy xe được một nửa thì nhận được tin nhắn của em, gọi lại thì em đã tắt máy.” Lâm Tự Sâm ung dung tiến đến trước mặt tôi, giơ di động trong tay lên: “Thế này là thế nào?”

Trên màn hình điện thoại, rõ ràng ba chữ và một dấu cảm thán: “Cố gắng lên!”

Tôi vô tội nhìn anh: “Á, gửi nhầm!”

Khiến anh bị “khủng hoảng quan hệ xã hội”, khiến anh “lo lắng”? Trải qua nhiều chuyện như thế, hôm qua còn bị gạt đi tăng ca, anh còn cho rằng em tin anh “lo lắng” thật hay sao?

“À, gửi nhầm à? Anh còn tưởng em có ý định khiến anh mất ngủ?”

“ha ha ha... Sao có thể?”

Sao anh ấy lại biết tôi có ý đó nhỉ? Rõ ràng như vậy sao?

“Vậy thì thất vọng quá!” Anh nói với vẻ tiếc nuối nhưng ánh mắt lại thấp thoáng nụ cười, “Vậy nếu không phải gửi nhầm thì em định nói với anh cái gì?”

Không đợi tôi trả lời, anh đã nói: “Muốn nói cho anh biết, cách mạng chưa thành công đồng chí cần nỗ lực sao? Như thế nghĩa là em đã cho anh cơ hội phải không?”

Cái kiểu lí giải này của anh thật là...

“Anh đâu cần phải hiểu theo cách đó chứ... cũng không sai.” Tôi gian nan gật đầu, “À, ý em là nếu em không gửi nhầm.” Tôi mặt dày bổ sung thêm một câu.

“Đương nhiên anh hiểu mà.” Nụ cười hiện rõ trên gương mặt anh, đôi mắt sáng long lanh: “Giờ cũng chưa muộn lắm, vừa này lúc quay xe lại đây anh đã tới trạm xăng để “đổ thêm xăng”(*) rồi. Cô Nhiếp có hứng thú cùng tôi ra ngoài ăn khuya không?”

(*) “cố gắng lên!” xuất phát từ chữ “thêm dầu/xăng”

“Bây giờ?... chín giờ hơn rồi mà!”

“Chuyện ăn khuya, anh luôn rất chăm chỉ.”

“Uhm, chắc là thôi đi, gần đây em ngủ không tốt lắm. Hôm nay định đi ngủ sớm.”

Anh “ồ” một tiếng, sau đó nói: “Nhiếp Hi Quang, lúc anh lên đây có rất nhiều người thấy rồi.”

“...”

“Hay là em muốn cứ đứng đây nói chuyện với anh thế này để nhiều người thấy hơn? Nếu mọi người mãi không thấy anh ra ngoài thì...”

Nhìn anh nửa phút, tôi nói: “ĐI thôi! Đi đâu giờ?”

Vụ scandal này tôi có thể hình dung ra được!

Lâm tiên tử ra vô cùng bình tĩnh. Cũng đúng thôi, đầu sỏ làm gì có chuyện mất bình tĩnh. Tôi dám chắc anh nhất định muốn thấy kết quả như thế này.

Tôi cũng rất bình thản.

Thật ra, tôi chẳng để ý mấy tới những lời đồn thổi trong công ty. Có lẽ đã trải qua vụ oan ức quá lớn thời đại học nên hiện giờ tôi đã không còn quá nhạy cảm với chuyện này. Tôi chỉ thắc mắc vì sao lần nào Lâm Tự Sâm cũng nói vài ba câu là đã có thể bắt cóc tôi được? Đi ăn, đi xem phim,... dù tôi có kiên định từ chối thế nào cuối cùng cũng sẽ bị lôi đi.

Tôi đều không muốn nghĩ nhiều.

Tôi chợt nhớ tới câu nói của Lâm Tự Sâm: “Anh có gốc mới không theo đuổi được em.”

Bỗng nhiên tôi có dự cảm bại như núi đổ.

Nhưng mà, dù không để tâm tới lời đồn, thì tôi vẫn không tránh khỏi phần nộ khi nghe người khác nói ác miệng.

Tôi bừng tách trà đứng ngoài cửa phòng trà khép hờ, âm thanh bên trong truyền ra đập thẳng vào tai tôi.

“Trước đây mặt dày tăng ca như thế tôi đã nghi ngờ có vấn đề rồi, mọi người còn không tin. Thấy không, tôi nói không sai mà.”

“Nhưng mà các cô cũng không cần ngưỡng mộ cô ta, phó giám đốc liệu có thật lòng coi trọng cô ta không? Đừng ngốc thế, gần đây có thấy xe người ta lái không, chắc chắn gia đình anh ta có địa vị, loại đàn ông ấy làm sao có thể coi trọng một nhân viên bình thường. Chỉ chơi đùa một chút cho vui thôi.”

Người còn lại không thấy lên tiếng, có lẽ không biết nói thế nào cho phải, chỉ cười qua loa cho có lệ.

Tôi đẩy cửa vào.

Tiếng cửa mở làm kinh động tới hai người bên trong. Tưởng Á và cô gái kia quay lại nhìn tôi. Cô gái kia nhất thời cuống lên: “Ha ha, Hi Quang, đúng lúc quá, mình pha trà xong rồi, ngoài kia còn nhiều việc, mình ra trước nhé.”

Nói xong, cô ấy nhanh chóng chạy trốn khỏi hiện trường. Trong phòng trà chỉ còn lại tôi và Tưởng Á.

Tôi đi tới rót nước.

Tưởng Á quay đầu đi chỗ khác tránh ánh mắt tôi.

“Tưởng Á, trưởng phòng Lý theo đuổi cô gái ở quầy lễ tân, cô nói là anh ta đùa giỡn, hiện tại cô lại nói phó giám đốc Lâm đùa giỡn tôi. Tôi rất tò mò, trong đầu cô không phải là có một chút ý nghĩ không sạch sẽ đấy chứ?”

Tưởng Á không ngờ tôi lại nói thẳng như thế, ngay người một lúc mới lên tiếng: “... Cô... Bản thân cô không tự trọng thì cũng đừng có nói người khác.”

Tôi bật cười: “Sao tôi lại không có tự trọng? Phó giám đốc Lâm theo đuổi tôi nghĩa là tôi không có tự trọng sao?”

“Không phải là cô ý vào nhan sắc sai?” Tưởng Á cười lạnh, “Tôi thừa nhận cô xinh đẹp, nhưng phụ nữ đẹp đầy ra đấy, cô có thể mới mẻ với anh ấy được bao lâu? Tôi khuyên cô tỉnh táo một chút. Thân phận địa vị của phó giám đốc Lâm như thế, cô cho rằng anh ta nghiêm túc với cô sao?”

“À, tôi nghiêm túc đấy!”

Tôi và Tưởng Á đồng loạt quay đầu lại.

Giữa vô vàn ngôi sao bay qua bay lại trước mắt chúng tôi là vị phó giám đốc Lâm, anh đang đứng tựa lưng ngoài cửa, dáng vẻ như đã nghe rất lâu.”

Anh ấy đến từ khi nào mà chúng tôi lại không biết thế này?

Hơn nữa, rõ ràng phòng làm việc của anh có nước uống cơ mà, sao phải tới đây?

Có lẽ đã đoán ra nghi hoặc trong lòng tôi, anh bình thản nói: “Bình nước trong phòng anh bị hỏng rồi.”

Nói xong, anh đi vào trong, cầm lấy cốc nước rồi thản nhiên bỏ ra ngoài. Trước khi đi còn bỏ lại một câu: “À, tôi đề nghị mọi người trong giờ làm việc không được nói chuyện riêng. Tốt nhất đừng có lần sau!”

Tưởng Á trắng bệnh mặt. Có lẽ cảm thấy nói bậy sau lưng bị cấp trên bắt được, cô ấy không còn cách nào để bưng bít được nữa.

Đúng là tôi cũng cảm thấy không thể bưng bít.

Vì thế, tôi rất thành khẩn nhìn Tưởng Á: “Tưởng Á, chúng ta thương lượng một chút. Chuyện này cả hai sẽ không tiết lộ ra ngoài, được chứ?”

36. Chương 36

Dịch: Sahara

Tôi tưởng rằng chuyện xảy ra hôm đó sẽ cứ thế trôi qua trong bình lặng, nhưng không ngờ chỉ vài ngày sau Tưởng Á đã bị điều tới phòng kinh doanh. Ý tứ của phó giám đốc Lâm chính là, phòng kinh doanh rất cần những người có “tài ăn nói” như Tưởng Á! = =

Cứ như thế, Tưởng Á bắt đầu tiếp làm việc dưới quyền của vị trưởng phòng họ Lý mà cô ấy từng nói xấu sau lưng.

Tôi bắt đầu sâu sắc thấu hiểu được tính cách Lâm Tự Sâm tiên sinh. Rõ ràng anh không hề ôn hòa dễ gần như người ta tưởng tượng.

Thế nhưng điều tôi không ngờ được rằng, mấy hôm sau, chính tôi cũng bị điều đi.

Tôi đứng trong phòng làm việc của Lâm Tự Sâm, hoang mang nhìn cảnh tượng trước mặt: giám đốc Trương, phó giám đốc Lâm, trưởng phòng tài vụ.

Họ tới đây đông đủ làm gì???

Giám đốc Trương vừa thấy tôi tới liền ha hả cười: “Tiểu Nhiếp, cô làm việc ở phòng quản lý cũng lâu rồi, thế nào, có muốn quay lại phòng tài vụ không?” Nói rồi, anh ta quay sang vỗ vai trưởng phòng tài vụ, “Anh Ngô vừa mới than trách tôi lấy người phòng anh ấy đi mà không thay người mới.”

Trưởng phòng Ngô nhìn qua cũng có vẻ ngơ ngác ngắc ngắc nhưng vẫn rất thức thời mà lên tiếng phụ họa: “À đúng thế, phòng tài vụ chúng tôi đang thiếu người trầm trọng.”

Thế này là thế nào?

Tôi nghi hoặc nhìn Lâm Tự Sâm.

Anh ấy mỉm cười: “Tiểu Nhiếp tới đây cũng chỉ là tạm thời, bây giờ quay lại phòng tài vụ cũng là lẽ thường. Đương nhiên...”

Tôi bỗng tức giận, cắt ngang lời anh: “Chuyện này không phải là nên hỏi ý kiến tôi sao?”

“Tắm vôi hoa sen” (**) chợt bật cười. Anh ấy cười đến mức khiến tôi ù ù cạc cạc không hiểu chuyện gì.

(*) “tắm vôi hoa sen” (linyuse) gần âm với “Lâm Tự Sâm” (linyusen)

Sau đó, anh ấy nhìn giám đốc Trương: “Anh Trương, chuyện này đợi tôi bàn bạc với Tiểu Nhiếp trước đã vậy nhé, không thể thiếu tôn trọng ý kiến của nhân viên được.”

“À được được. Hai người trẻ cô cậu cứ tâm sự trước đi!” Giám đốc Trương đứng dậy, sâu xa nói, “Thật ra tôi già cả rồi, chuyện công ty, chuyện nhân sự tôi cũng không quản nhiều nữa.”

Nói xong, giám đốc Trương kéo trưởng phòng Ngô mơ màng rời khỏi phòng.

Lâm Tự Sâm đứng dậy khách khí tiễn hai người họ, rồi đóng cửa lại.

Tôi hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Hôm nay giám đốc Trương bỗng nhiên nói với anh, muốn em quay về phòng tài vụ. Anh còn tưởng em...” Anh do dự một lát rồi nói, “Hóa ra là ý của tổng giám đốc Nhiếp.”

Tôi kinh hãi: “Anh đang nói... cha em?”

Anh gật đầu: “Ngụ ý của giám đốc Trương như vậy thì chắc là đúng rồi.”

“Nhưng mà chẳng phải cha em không quản lý hoạt động ở đây sao?”

“À, là anh đã quá lơ là rồi.” Lâm Tự Sâm tỏ ra trầm tư, sau đó nói tiếp, “Hi Quang, tối nay anh mời em đi ăn.”

Choáng!

Tôi còn tưởng anh đang định nói cái gì, không ngờ anh trầm mặc cân nhắc một hồi rồi cuối cùng lại nói mời tôi đi ăn!?

Tôi xám xịt mặt nói: “Mạch suy nghĩ của anh sao tự nhiên lại chuyển sang vấn đề cơm nước thế?”

“Giám đốc Nhiếp có lẽ là... hiểu lầm anh một vài chuyện. Anh đoán chắc chắn chú ấy sẽ nhanh chóng tới tìm em, nói em cần phải tránh xa anh. Anh muốn nắm lấy cơ hội...Ừm, nói theo cách của em chính là – “tranh thủ gia tăng cảm tình”.”

“Anh... sao lại đắc tội với cha em?”

Lâm Tự Sâm cười bất đắc dĩ: “Trước đây ở tổng công ty, anh từng có ý kiến bất đồng với mọi người về việc hợp tác với nhà họ Nhiếp, rốt cuộc gây cản trở tới đường làm ăn của giám đốc Nhiếp. Đắc tội rất lớn đấy!”

Tôi kinh ngạc nhìn anh: “Hóa ra anh thật sự có thù oán với nhà em...”

“Chuyện thương trường mà thôi!”

“Cho nên anh không có ấn tượng tốt đẹp với cha em?”

“Cũng không đến mức.” Anh thành thật trả lời, nghiêm túc suy nghĩ rồi nói, “Giám đốc Nhiếp từng khen ngợi anh trong nụ cười ẩn chứa lưỡi dao.”

Tôi bật cười!

“Anh tưởng em dốt thành ngữ lắm sao? Câu này mà là khen à?”

“Bác sĩ ngoại khoa bình thường lúc cầm dao nếu không cười thì sẽ khiến bệnh nhân lo sợ. Giám đốc Nhiếp nói vậy chẳng phải là khen ngợi ý đức của anh sao?”

“Ồ!!!”

Anh Lâm à, anh nghiêm túc quả nhỉ!

“Thật ra em quay về phòng tài vụ cũng đúng.” Lâm Tự Sâm tỏ ra như vừa trút được gánh nặng, “Nảy sinh tình cảm với cấp dưới trực thuộc, anh cũng có phần ngại. Giám đốc Nhiếp làm vậy cũng coi như giúp đỡ anh!” ._.”)

!!!

Đoạn đối thoại này đến đây rõ ràng là đã không thể tiếp tục được rồi.

“Thôi được rồi, em đi trước đây!” Tôi nhanh chóng lao ra khỏi phòng, tới cửa thì quay đầu lại nói: “Phó giám đốc, lúc đi làm không nên nói việc tư! Lần sau không được như thế nữa!”

Lâm Tự Sâm đoán không sai, cuối tuần đó cha triệu kiến tôi về Tô Châu.

Tôi vừa ngồi xuống, cha liền mở miệng: “Con và Lâm Tự Sâm có chuyện gì?”

Giọng điệu của cha tôi không được hòa nhã cho lắm, giống như đang chất vấn thì đúng hơn. Tôi không thoải mái, không lên tiếng trả lời.

“Hai đứa hẹn hò?” Sắc mặt cha tôi khá khó coi, không đợi tôi đáp đã dùng dưng nổi giận: “Không được! Con phải chia tay nó, cha sẽ lập tức chuyển con tới nơi khác làm việc.”

Tôi chẳng còn biết nói gì, rõ ràng cha tôi còn chưa nắm rõ nguồn cơn. Thật ra tôi với Lâm Tự Sâm còn chưa có cái gì rõ ràng, nhưng tôi không thích bị người khác ép buộc như thế. Chẳng mấy khi thấy cha tức giận như thế, tôi quyết định để mặc cha hiểu lầm. Lâu lắm rồi cha mới phải đụng tay đụng chân vào mấy cái chuyện vụn vặt này, tôi cũng coi như xả giận giúp mẹ.

“Cha, đây là chuyện riêng của con.”

“Cái gì mà chuyện riêng với chả tư? Con là con gái cha, là con gái một của cha!”

“À, quyền nuôi con thuộc về mẹ con rồi.”

Sắc mặt cha đông cứng lại, bắt đầu giảng đạo lý: “Cha biết con giận cha, gần đây cha quá bận không kịp tới giải quyết mọi việc. Nhưng mà con là con gái cha, chẳng lẽ cha lại hại con? Con còn trẻ, không biết được lòng người hiểm ác thế nào, bao nhiêu người chỉ nhắm nhắm nhìn vào tài sản của con, con biết không?”

“Nhà họ cũng giàu có!”

“Nhưng nó không có quyền thừa kế!”

Tuy rằng là cha tôi, nhưng tôi cũng không kìm được lòng mà khinh bỉ lên tiếng: “Cha, anh ấy trước đây là bác sĩ ngoại khoa có tiếng. Hiện tại cũng là giám đốc, không có quyền thừa kế thì sao chứ? Đủ tiền tiêu là tốt rồi. Lâm Tự Sâm cũng không phải người có dã tâm như thế.”

“Không phải người có dã tâm?” Giọng điệu cha vô cùng không thiện cảm, “Nhà họ Thịnh làm gì có ai không có dã tâm? Chỉ là không có năng lực, không có tư cách.”

Cha lại nặng lời: “Lâm Tự Sâm không có tư cách, nhưng con thì có!”

“Nó làm việc ở tổng công ty Thịnh Viễn hơn một năm đã gây ra không biết bao nhiêu cản trở cho cha, mấy đứa thanh niên như nó còn khiến cha lao tâm khổ tứ thì sao con có thể đấu nổi với nó chứ? Chỉ tạo cơ hội cho nó được lợi mà thôi.”

Cha càng nói càng kích động: “Cha lẫn lộn ở thương trường nhiều năm rồi chẳng lẽ còn nhìn nhầm người? Những người lãnh khốc như thế thì lại càng nham hiểm. Mươi đứa như con cũng không phải đối thủ của nó. Con cho rằng nó cam tâm tình nguyện tới Tô Châu làm việc sao? Nó chỉ đang thả con săn sắt bắt con cá rô thôi. Là cha quá sơ suất, biết nó rời khỏi tổng công ty nhưng lại không để ý xem nó chuyển tới đâu.” Chợt nhớ tới cái gì, bố thốt lên: “Không đúng! Căn bản là nó cố ý đánh lạc hướng cha! Hi Quang, nó vốn dĩ muốn tiếp cận con.”

“Đủ rồi!”

Trong lòng cha vốn dĩ không cho rằng Lâm Tự Sâm coi trọng tôi, mà là coi trọng tài sản của cha.

Tôi cố ý chọc giận cha: “Nếu anh ấy thật sự coi trọng con vì tài sản, thì cũng có khác gì coi trọng con vì vẻ ngoài, vì tính cách hay những thứ khác đâu? Càng thêm bền vững chứ sao ạ! Dù sao thì tiền trong ngân hàng của cha cũng vô vàn không phải sao?”

Hừm! Hơn nữa, tôi cũng chưa tới mức tự hạ thấp bản thân như thế. Chẳng lẽ tôi chỉ vì tôi là con gái Nhiếp Trình Viễn nên mới được người ta để ý? Tôi thật sự không rõ cha đang chờ đợi Lâm Tự Sâm hay là đã kích tôi nữa!

Có điều, tôi vẫn có chút hoang mang, không ngờ bản thân tôi lại tin tưởng Lâm Tự Sâm đến vậy.

Cha bực tức mà không làm gì được, quần bách nhìn tôi, môi mấp máy mãi mà không nói được gì, cuối cùng mới lên tiếng: “Cha vốn không muốn nói ra, cha không muốn làm con tổn thương.”

“...”

“Nó từng theo đuổi Niệm Viên.” (Con gái riêng của người tình Nhiếp Trình Viễn)

Tôi ngẩng đầu nhìn cha.

“Năm ngoái, à không, là năm kia, ở buổi tiệc của mẹ nuôi con, con cũng tới dự, sau đó còn tức giận bỏ đi. con còn nhớ không? Hôm ấy Lâm Tự Sâm cũng tới dự cùng với Thịnh Tiên Dân. Niệm Viên có cảm tình với nó, nên kết thúc yến tiệc đã mời nó tới Vô Tích ngắm hoa mai. Kết quả, trên đường tới Vô Tích nó đã gặp tai nạn.”

Tôi chết lặng người mà nghe, trong lòng vừa sợ hãi vừa tức giận, thậm chí còn có chút xấu hổ không biết nên phản ứng thế nào.

“Việc này nếu không phải Niệm Viên nói với cha thì cha cũng không biết.” Cha nhìn tôi bằng ánh mắt đau đớn, “Hi Quang, con còn không rõ sao? Trong mắt nó chỉ có những lợi ích mà nhà chúng ta có thể mang tới cho nó. Niệm Viên chỉ là... bề con cháu cha quen biết qua loa mà nó còn theo đuổi như thế, huống chi con là con ruột của cha.”

Tôi lặng người nhìn cha, sắc mặt cha không hề có một chút giả dối.

Bầu không khí trầm mặc bao trùm hai cha con tôi.

Một lúc lâu sau, tôi đứng dậy, chậm chạp thốt lên ba chữ: “Con không tin.”

37. Chương 37

Dịch: Sahara

“Cô gái, tới rồi.”

“Cô gái à?! Tôi nơi rồi!”

Bác tài lớn tiếng gọi hai lần tôi mới lấy lại tỉnh thần, nhanh chóng rút ví ra trả tiền rồi xuống xe.

Trước mắt tôi là chung cư Lâm Tự Sâm ở.

Sau khi tạm biệt cha, tôi quả thực không chút do dự nào mà lập tức bắt xe tới đây. Nhưng khi vừa vào chung cư, đứng trước cửa phòng anh, tôi lại không dám ấn chuông mà chỉ chăm chăm nhìn vào cánh cửa gỗ.

Đứng nửa tiếng đồng hồ!

Tôi sợ cái gì?

Sợ chân tướng khó mà tiếp nhận được ư?

Không không! Tôi tin tưởng anh ấy! Chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra với Lâm Tự Sâm. Dù tôi không tin nhân phẩm của Lâm Tự Sâm, cũng phải tin vào IQ của anh.

Nhưng tại sao cha lại nói với giọng đầy tự tin như thế?

Tôi hít sâu, quyết định không miên man suy nghĩ tiếp nữa. Tôi đưa tay lên ấn chuông cửa, nhưng chưa kịp làm gì thì “rầm” một cái cửa đã mở. Một người ở bên trong cùng nhau đi ra. Người đi đằng trước còn đang mãi nói chuyện.

“Này! Mượn mạnh đánh mạnh, lần này nhất định không được để cho bọn họ nuốt trôi...”

Vừa nhìn thấy tôi, anh ta lập tức lấp bắp. Mọi người thoáng cái đều nhìn về phía tôi. Lâm Tự Sâm đi sau cùng, cũng nhìn tôi bằng ánh mắt ngạc nhiên. Rất nhanh sau đó anh liền mỉm cười, đi lên trước nói: “Hi Quang! Sao em lại tới đây?”

Ánh mắt tôi rơi lên áo anh: “Có việc cần hỏi anh.”

Im lặng mấy giây, anh “ừm” một tiếng.

Đám người kia thấy vậy liền vội vã chào rồi ra về. Lâm Tự Sâm tiễn họ vài bước rồi quay về, quan sát tôi một lúc rồi chột thổ dài.

“Gặp giám đốc Nhiếp rồi?”

Tôi không trả lời anh, nói luôn: “Lâm Tự Sâm, anh quen Niệm Viên?”

Tôi không hỏi “anh theo đuổi Niệm Viên” vì tôi thật sự không tin có khả năng này xảy ra, cho nên ngay cả nói ra cũng không muốn.

Anh nhú mày: “Đó là ai?”

Lòng tôi chợt nhẹ nhõm hẳn ra, nụ cười thấp thoáng trên mặt. Nhưng lại cảm thấy có gì đó không ổn, cha đâu cần dùng cái chiêu bài lừa gạt này để đối phó với tôi? Lâm Tự Sâm cũng không cần phải dùng tới cái trò dối trá mèo này.

Vậy thì, rốt cuộc là sai lệch ở đâu? Dù nhắc tới hai mẹ con kia tôi thật sự buồn nôn, nhưng vẫn phải chịu đựng để giải thích với Lâm Tự Sâm một chút: “Chuyện nhà em, anh rõ không?”

Lâm Tự Sâm gật đầu: “Có nghe qua!”

“Mã Niệm Viên là ... có thể coi là con gái nuôi của cha em. Cha em nói hai năm trước ở bữa tiệc mẹ nuôi của em, anh và Niệm Viên quen nhau, sau đó cô ấy mời anh đi Vô Tích ngắm hoa mai...”

Sắc mặt Lâm Tự Sâm đột nhiên sa sầm lại khiến tôi sợ hãi.

Tôi hoảng đến nỗi không kịp nói hết.

Bỗng nhiên, anh bám lấy hai vai tôi: “Em nói cái gì?”

Tôi giật mình, lắp ba lắp bắp không nói ra lời. Anh vẫn nhìn tôi chăm chăm, từng chữ từng chữ một thốt ra miệng anh: “Mời anh đi Vô Tích không phải em sao?”

Tôi kinh ngạc: “Sao cơ? Sao lại là em? Lúc ấy em đâu có quen anh!”

Ánh mắt Lâm Tự Sâm xẹt qua một tia thăm dò, rồi sau đó xác định cái gì, chậm rãi rời lỏng tay trên vai tôi. Có lẽ mọi chuyện đã quá rõ ràng rồi, nhưng anh vẫn còn hỏi tôi với một hi vọng mong manh: “Hai năm trước, chúng ta đã gặp nhau trong bữa tiệc đó, anh đi cùng ông ngoại. Em cẩn thận nhớ lại xem. Chẳng lẽ không có chút ấn tượng nào?”

Có, có sao?

Bữa tiệc của mẹ nuôi lần nào cũng mời rất đông khách, rất náo nhiệt. Người đông như kiến, tôi quả thật không có ấn tượng chút nào.

“Uhm.” Có lẽ anh đã nhận được đáp án từ vẻ mặt của tôi. Anh hoàn toàn buông tay khỏi vai tôi.

Hai bàn tay anh nắm chặt, giống như đang cố gắng kiềm chế tâm trạng, nhưng rồi không kiềm chế nổi, anh dấm mạnh lên tường một cú. Từ miệng anh, chậm rãi thốt ra bốn chữ:

“Vô cùng nhục nhã!”

(Oái!!! Đến đoạn này thực ra mình thấy... thương anh Lâm >___<)

Ánh mắt anh chợt lạnh lẽo, hít thở mấy hơi, anh lấy di động ra, bấm một dãy số.

Không biết anh gọi ai, tôi chỉ nghe thấy giọng nói đáng sợ của anh: “Đang ở đâu?”

...

“Tôi qua ngay.”

Cúp máy, anh đi tới nắm tay tôi: “Theo anh.”

Về mặt anh kiên quyết không cho người khác chống cự, bước chân anh rất nhanh, tôi thất tha thất thểu đi theo, rồi bị anh kéo lên ô tô. Mọi chuyện đều vượt quá sức tưởng tượng của tôi. Ô tô đi được một đoạn, tôi mới định thần lại hỏi anh: “Chúng ta đi đâu?”

“Sắp tới rồi.”

Anh không nói gì thêm, chẳng mấy chốc đã chạy xe tới đường cao tốc. Tôi căn cứ vào mấy cột mốc ven đường, đoán chắc đang đi Thượng Hải. Hơn một giờ sau, sắc trời đã tối lại, xe dừng lại trước một căn biệt thự. Lâm Tự Sâm lại lấy điện thoại ra gọi, lạnh lùng phun ra hai chữ: “Đi ra!”

Chẳng mấy chốc một người đàn ông trẻ tuổi quần áo xộc xệch, vừa cài khuy áo vừa vội vã chạy ra.

“Vincent, anh về mà không báo trước để tôi sai người dọn dẹp nhà cửa chào đón?”

Tôi cảm thấy người đàn ông này khá quen mắt, nhìn kĩ mới nhận ra là Thiệu Gia Kỳ, con trai nuôi của mẹ nuôi tôi. Từ nhỏ anh ta đã ở nước ngoài nên sau khi anh ta về nước chúng tôi cũng không quá quen thân.

“Gia Kỳ?”

“Hi Quang?” Anh ta cũng kinh ngạc, “Sao cô...”

Anh ta nhìn tôi, rồi lại nhìn Lâm Tự Sâm, mơ màng không hiểu.

Lâm Tự Sâm lên tiếng: “Thiệu Gia Kỳ, hai năm trước, trước khi tôi xảy ra tai nạn xe cộ, có phải chính cậu gọi điện cho tôi bảo tôi đi Vô Tích?”

Thiệu Gia Kỳ tỏ ra đau khổ: “Hả? Sao lại nói chuyện này. Tôi có lỗi với cậu, cả đời này tôi đều không quên.”

“Hôm đó cậu nói với tôi những gì qua điện thoại, mau nói lại lần nữa.”

“Trời ạ, người anh em, tôi biết tôi sai rồi! Tôi mà sớm biết cô gái đó là món hàng, căn bản sẽ không giật dây cô ta! Tôi đã đoạn tuyệt với cô ta rồi. Mẹ nó! Tôi nói với cô ta cậu xảy ra tai nạn mà cô ta còn không thèm liếc nhìn tới một cái.”

“Thôi đi, cậu chỉ cần nói những lời đã nói với tôi hôm đó là được. Không được sót một chữ!”

Gia Kỳ ảo não gãi đầu: “Tôi làm sao nhớ rõ.”

Lâm Tự Sâm lạnh băng nhìn anh ta: “Được! Vậy tôi thuật lại cho cậu, cậu nghe xem đúng hay sai.”

“...”

“Cậu nói: Người anh em, diễm phúc của cậu lớn thật đấy, hôm trước ở bữa tiệc mẹ nuôi tôi, có một người đẹp nhìn trúng cậu, muốn mời cậu tới Vô Tích ngắm hoa mai, thứ bảy cậu rảnh thì tới tìm tôi nhé, chúng ta đi gặp cô ấy.”

Giọng anh lạnh lùng vang lên, thuật lại những lời đầy ong bướm. Nhất thời, bầu không khí kì lạ bao trùm tất cả.

“Tôi nói: Không hứng thú, thứ bảy có cuộc phẫu thuật quan trọng.”

“Có đúng thế không?”

Thiệu Gia Kỳ gật đầu liên tục: “Người anh em, trí nhớ của cậu thật kinh dị! Đúng như thế, không sai.”

“Không phải trí nhớ tôi tốt mà là sau khi bị tai nạn, nằm trên giường bệnh không nhúc nhích, nên đã suy nghĩ vô số lần những lời ấy.” Lâm Tự Sâm nói tiếp: “Sau đó, chính miệng cậu bổ sung, người đẹp kia là con gái Nhiếp Trình Viễn.”

Tôi ngẩng đầu, phóng ánh mắt kinh ngạc về phía Thiệu Gia Kỳ. Anh ta nhìn thoáng qua tôi, ừ ừ nói: “Đúng, chẳng phải lúc đó tôi mới về nước sao? Cô ta giả bộ đáng thương như vậy, khiến tôi bị nhầm lẫn, tôi còn tưởng cô ta là con gái riêng của Nhiếp Trình Viễn.”

Nói tới đây, anh ta lại xin lỗi tôi, rồi bỗng nhiên như tỉnh ngủ, anh ta chợt biến đổi sắc mặt: “Chết tiệt! Sao hai người lại cùng tới đây? Không phải cậu cho rằng người hẹn cậu là Hi Quang chứ? Trời ạ! Không phải! Cậu đang trả thù người ta sao?”

Tôi lúc này đã không còn biết nói gì nữa rồi. Tôi nhìn Lâm Tự Sâm, anh cũng nhìn về phía tôi, ánh mắt toát lên sự đau đớn.

Có lẽ bị tâm trạng chúng tôi làm ảnh hưởng, Thiệu Gia Kỳ cũng im lặng không nói.

Một lúc lâu sau, Lâm Tự Sâm mới khởi động xe, nói: “Anh đưa em về.”

38. Chương 38

Dịch: Sahara

Tôi không biết nên nói gì cho phải. Có lẽ anh cũng vậy

Trong lòng hỗn loạn bao nhiêu suy nghĩ, anh đưa tôi về tới kí túc, dọc đường chúng tôi không nói một câu. Thậm chí lúc xuống xe, anh cũng chỉ gật đầu.

Tôi nhìn anh lái xe rời đi, mãi tới khi bóng đánh chiếc xe biến mất.

Hôm sau, tôi vác hai vành mắt thâm quầng đi làm.

Trước khi chuông báo bắt đầu giờ làm việc vang lên, tôi không tự chủ được mà nhìn về phía phòng làm việc của anh mấy lần. Đến giờ làm mà vẫn chưa thấy anh đâu.

Đúng lúc ấy giám đốc Trương gọi tôi vào phòng làm việc: “Tiểu Nhiếp, phó giám đốc Lâm có liên lạc với cô không?”

Tôi lắc đầu.

“Tôi gọi điện thì cậu ta tắt máy.” Giám đốc Trương có vẻ sốt ruột, nhưng chỉ nhìn tôi mà không nói gì. Sau đó ông ấy hàn huyên với tôi vài câu về cha tôi, rồi khách khí tiễn tôi ra ngoài.

Đến trưa, tôi nhìn di động nhưng cuối cùng vẫn không gọi.

Buổi chiều, giám đốc Trương triệu tập cuộc họp ngắn, thông báo công việc thời gian tới sẽ do ông ấy phụ trách, phó giám đốc Lâm xin nghỉ mấy ngày đi du lịch.

Chỉ là đi du lịch...

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Nhưng không hiểu sao lại cảm thấy phiền muộn trong lòng.

Tôi gọi điện cho cha, bình thản kể lại toàn bộ sự việc cho cha. Vốn tưởng rằng sẽ không để lộ ra bất cứ tâm tư nào, nhưng không ngờ đến phút cuối lại không nhịn được châm chọc cha tôi một câu: “Cha, thế này có được coi là “mẹ nào con đấy” không?”

Mẹ của Mã Niệm Viên chê bai người chồng của bà ta nghèo khổ, bám víu lấy một người ở vị trí cao hơn. Còn Mã Niệm Viên, cô ta vừa nghe tin Lâm Tự Sâm bị tai nạn liền thờ ơ ngay cả đến thăm cũng không. Cô ta lại còn chủ động nói với cha tôi, có lẽ cũng là muốn tranh thủ một chút lòng thương cảm của cha tôi. Thật là... chẳng lẽ Lâm Tự Sâm còn phải cần tới sự chịu trách nhiệm của cô ta sao?

Lẽ độ tới mức nực cười! Thật đáng hận!

Mấy ngày sau vẫn chưa thấy Lâm Tự Sâm xuất hiện. Tôi không tìm được suy nghĩ lung tung, rốt cuộc anh đi đâu? Đi một mình hay đi với ai?

Anh có thể đi xa lắm không? Có dứt khoát quên tôi không?

Không đúng không đúng!!! Tôi đang nghĩ vớ vẩn cái gì thế này? >_<

Nhưng tôi quả thật không kiềm chế được. Tôi lên mạng tìm hiểu vài ý kiến về du lịch.

Trưa thứ sáu, tôi với Ân Khiết tới nhà ăn, vừa ra khỏi khu nhà thì chúng tôi bị nhân viên lễ tân gọi lại.

“Nhiếp Hi Quang! Cô có thư.”

Từ khi email thịnh hành tới nay, tôi chẳng mấy khi nhận được thư. Cầm phong thư dày bịch trên tay, tôi có một cảm xúc kì lạ.

Ân Khiết tò mò: “Thư gì thế? Thư tình à?”

Tôi bất giác nhét vào trong túi, thuận miệng đáp: “Giấy tờ của ngân hàng.”

Ân Khiết lập tức không còn hứng thú, bắt đầu suy nghĩ xem hôm nay ăn gì. Tôi đối phó xong, liền nắm chặt lấy thư trong túi áo.

Lúc xếp hàng trong nhà ăn, tôi lén lôi thư ra một góc ngồi xem.

Là bút tích như mây trôi nước chảy của Lâm Tự Sâm.

Tôi cố gắng nhẫn nhịn đợi đến tan ca mới đọc.

Hôm nay là cuối tuần, tôi đã hẹn với mẹ sẽ về nhà, vì thế tan ca tôi liền thu dọn đồ đạc tới bến xe.

Tôi quyết định bắt xe khách về nhà.

Xe ô tô chạy trên đường cao tốc từ Tô Châu tới Vô Tích, tôi nhìn mặt đường bên ngoài qua ô cửa sổ, không tìm được suy nghĩ, liệu Lâm Tự Sâm có phải tại chỗ này xảy ra tai nạn hay không? Lần trước lái xe đưa tôi về, trong lòng anh ấy nghĩ thế nào?

Lúc ấy anh vẫn còn cho rằng người mời anh về Vô Tích là tôi, lại anh bị hồng tay không thể cầm được dao phẫu thuật.

Nghĩ tới đây, tôi không nín nhịn được nữa. Lấy phong thư trong túi áo ra, cẩn thận mở.

Phong thư rất dày, nhưng chủ yếu là bưu thiếp, chỉ có một lá thư duy nhất.

“Hi Quang, lần đầu thấy em là ở bữa tiệc của mẹ nuôi em. Thực ra anh không muốn tới dự, rất nhàm chán, không bằng ngồi đọc tạp chí y học còn hơn! Mãi tới khi anh phát hiện ra em.

Khi ấy, em đang nổi giận với một cô gái nào đó, mọi người ai cũng nhìn về phía em. Lẽ ra anh cũng nên giống họ, đồng tình với cô gái bị em mắng đến phát khóc kia, nhưng anh lại hoàn toàn bị em thu hút. Anh cảm thấy đáng về em lúc ấy rất chói mắt.”

Tôi cũng có lúc như vậy ư? Lúc nổi nóng hóa ra là khác hẳn người thường? Lần đó khi thấy cha đưa hai mẹ con Mã Niệm Viên tới dự sinh nhật mẹ nuôi, tôi tức điên người. Cha đưa họ tới thì mẹ tôi chịu đựng thế nào cho kham? Đã vậy, cô ta còn giả vờ tỏ ra đáng thương, tôi còn chưa nói gì cô ta đã bày ra cái bộ dạng bị bắt nạt.

“...Anh nghĩ, anh nhất định phải tìm cách làm quen với cô gái này. Vừa đúng lúc Thiệu Gia Kỳ giới thiệu với anh bạn bè cậu ta, trong đó có cả em. Hiện giờ thì anh đã hoàn toàn có thể khẳng định, lúc đó em không hề chú ý tới anh nên mới không có ấn tượng. Anh cố gắng tiếp cận em nhưng em thoát cái đã biến mất khỏi buổi tiệc. Anh nghĩ, thôi thì không cần gấp gáp như thế, anh có thể nghĩ một phương án hoàn thiện hơn.

Thế nên, mấy ngày sau khi nhận được lời mời tới Vô Tích của em, anh vô cùng mừng rỡ.

Hôm ấy anh đã hoàn thành cuộc phẫu thuật một cách thành công. Xong việc anh lập tức lái xe tới Vô Tích. Anh hoàn toàn không ngờ, cuộc phẫu thuật ấy lại là cuộc phẫu thuật cuối cùng của anh.

Trên đường cao tốc, anh gặp phải tai nạn.

Tính mạng không nguy hiểm, nhưng không thể nào thực hiện được ước mơ bác sĩ ngoại khoa hàng đầu nữa. Ngoài tay ra, cả mắt của anh cũng bị tổn thương, khoảng thời gian phải che băng nằm trên giường bệnh, anh đã nghĩ, chẳng lẽ đây là cái giá anh phải trả để gặp được cô gái kia? Anh sẽ không giận cá chém thớt mà tìm cô ấy trả thù, thậm chí cũng sẽ không nói với ai rằng vì đi gặp cô ấy mà anh bị tai nạn. Thế nhưng, anh vẫn luôn thắc mắc, vì sao cô ấy không tới thăm anh?

Không nhìn thấy, nhưng em đã trở thành cái bóng ám ảnh trong trái tim anh,.

Thà rằng đừng bao giờ gặp.

Bởi vậy sau khi nghe người khác nói em thực tập tại đây, anh đã rời khỏi tổng công ty, chuyển tới công ty con ở Tô Châu. Thật không ngờ, em hoàn toàn không nhận ra anh.

Phải rồi, làm sao em nhận ra anh được chưa? Người mời anh đi Vô Tích đâu phải là em...

Nhưng Hi Quang, từ trước tới giờ, anh vẫn luôn là vì em mà đến.”

Em đã trở thành cái bóng ám ảnh trong trái tim anh...

Tôi chờ người ra đọc bức thư. Không ngờ người khiến anh thất vọng này lại là Mã Niệm Viên. Như vậy, người trở thành cái bóng ám ảnh trong trái tim anh ấy lẽ ra phải là Mã Niệm Viên chứ, sao lại là tôi được.

Không không, cái suy nghĩ này vừa mới nhen nhóm trong đầu tôi đã lập tức bị tôi xóa sạch.

Làm sao có thể là người khác? Trong lòng Lâm Tự Sâm, từ trước tới giờ chỉ là....

... Là tôi.

“...từ trước tới giờ, anh vẫn luôn là vì em mà đến.”

Rõ ràng chỉ là một câu nói trên giấy nhưng trong đầu tôi lại xuất hiện hình ảnh Lâm Tự Sâm ôn tồn đứng trước mặt tôi nói ra câu ấy, tôi dường như có thể nghe được giọng nói dịu dàng của anh.

Bỗng nhiên, một cơn kích động khiến tôi cầm lấy di động, tìm số của anh, ngón tay không chần chừ bấm nút gọi. Đầu dây bên kia cũng không cho tôi một giây do dự, đã có người nhận máy rất nhanh.

Mãi mà chúng tôi vẫn im lặng. Cuối cùng tôi đành mở lời trước: “Lâm Tự Sâm.”

Có lẽ lúc bấy giờ anh mới xác định được tôi là ai: “Hi Quang.”

“Em nhận được thư của anh rồi.”

“Ừm.”

“Bưu thiếp đẹp lắm.”

“Em thích là được rồi.”

“Anh đi nơi khác du lịch à? Bao giờ quay về?”

Bên kia ngừng một chút mới đáp: “Giờ anh đang ở ga tàu hỏa, sáng sớm mai sẽ tới Tô Châu.”

“Ừm, quay về Tô Châu có đi qua Vô Tích không? Nếu có, hay anh xuống Vô Tích đi.”

Không hiểu vì sao tôi lại nói ra những lời này. Nói xong, cả hai đều im lặng.

Một lúc sau, tôi mới nghe được giọng anh vang lên: “Hi Quang, em xác định chứ?”

“...Ừm, khoảng mấy giờ anh tới Vô Tích. Em đón anh.”

===

Thật sự có thể cảm nhận được chị Dưa Hấu đang... thương hại anh Lâm...

39. Chương 39

Dịch: Sahara

Thế là, một sáng mùa đông lạnh lẽo, mới hơn sáu giờ, tôi đã đứng đợi ở sân ga Vô Tích, trong tay cầm món đặc sản mà bất cứ người dân Vô Tích nào cũng biết rõ, bất cứ du khách nào tới cũng luôn ấn tượng, bánh bao ngọt nhân thịt.

Hơn mười ngày nữa là đến Tết âm lịch, nhà ga rất đông, người qua người lại nhón nháo. Tôi len lỏi trong đoàn người nhìn về hướng xe về ga, trong lòng thấp thỏm.

Khi Lâm Tự Sâm thấy tôi đang đứng ở đây chờ anh, liệu anh có thấy kì lạ không? Đón người bình thường chỉ cần đứng ở cửa, nhưng tôi lại chạy đến tận sân ga, hình như đã quá long trọng rồi?

Hay là... tôi đi ra ngoài cửa vậy nhỉ?

Tôi còn đang do dự thì xe lửa đã vào trạm. Đoàn tàu sắt màu trắng gào thét lướt qua bên cạnh tôi, từ từ giảm tốc, từ từ dừng lại.

Tôi có thể nhìn thấy hành khách qua mấy ô cửa sổ.

Cũng đã thấy Lâm Tự Sâm.

Tôi không rõ vì sao chỉ đảo mắt một cái mà đã xác định được vị trí của anh, dù chỉ là gương mặt thoáng qua thôi.

Vậy mà, tôi đã không tìm được lòng mà chạy theo toa tàu ấy.

Tốc độ của tàu đã rất chậm, nên bóng dáng người đàn ông ấy vẫn nằm trọn vẹn trong tầm mắt của tôi. Tôi thấy anh đứng lên, lấy chiếc va li màu đen từ trên gác để hành lí phía trên đầu. Một cô gái mặc áo bành tô màu lam nói với anh gì đó, anh gật đầu rồi lại ngẩng lên lấy một cái va li màu hồng xuống.

Đoàn tàu đã dừng hẳn.

Cửa toa đều mở ra, hành khách lần lượt xuống tàu. Khi bóng dáng dong dỏng cao quen thuộc kia đi ra, tôi trốn vào sau một cây cột.

Đến khi tôi ý thức được chỗ mình đứng không phải hướng ra cửa ga thì Lâm Tự Sâm đã đi được khá xa. Tôi không đuổi theo ngay, chỉ lặng lẽ đi sau anh. . .

Rốt cuộc tôi đang bối rối cái gì?

Chợt có người đuổi theo anh, lại là cô gái mặc áo xanh ban nãy. Tôi loáng thoáng nghe thấy cô ấy nói cảm ơn.

“Cảm ơn anh lấy giúp tôi lấy hành lý, nếu không mình tôi chắc không lấy xuống được, nặng quá.”

Lâm Tự Sâm chỉ gật đầu, không nói gì.

Tôi nghe như thế, chẳng hiểu sao trong lòng đột nhiên lại đầy hân diện.

Anh ấy vì tôi mà đến đây, nếu không, anh cũng sẽ chẳng dừng ở đây mà giúp cô lấy hành lý đâu!

Thế nhưng sự kiêu hãnh lập tức bị thay thế bởi cảm giác xấu hổ.

Cô gái kia còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng thái độ lạnh lùng của Lâm Tự Sâm khiến cô ta cảm thấy ngượng ngùng mà đi về hướng khác.

Tôi vẫn theo sau anh, thấy anh chẳng cần phí lời mà đã đuổi khéo được người ta, tự nhiên cảm thấy vui vui, bước chân cũng nhanh hẳn lên.

Tôi chợt cảm thấy lén lút đi theo anh như thế này thật thú vị, vì vậy tôi quyết định không gọi anh, cứ lặng lẽ đi đằng sau.

Vậy mà, vừa quyết định xong thì người phía trước bỗng dừng lại.

Anh quay người, ánh mắt rơi trên người tôi.

Một lát sau, anh mới hấp tấp bước về phía tôi, vẻ mặt như muốn xác định rõ, anh chăm chú nhìn tôi, “Nhiếp Hi Quang?”

...

Sao anh lại phát hiện ra?

Tôi ngẩng đầu nhìn anh: “Uhm.”

“Sao em lại ở đây?”

Tôi cố ý tránh ánh mắt anh, nhìn xung quanh: “Ồ, anh không biết là ở ngoài cửa lạnh lắm à? Em sắp lạnh đông cứng người rồi nên mua vé xe lửa rồi vào đây đợi, ở đây có hệ thống sưởi mà, sau khi soát vé xong em sẽ xuống khỏi xe luôn, nếu không thì thiếu một vé xe lửa xe không chạy đâu.”

Tôi cứ tưởng anh sẽ phì cười mà nói xe lửa không đợi người như máy bay, không ngờ anh lại tỏ ra đồng tình: “Nói cũng đúng. Vé của cô Nhiếp quan trọng như vậy, không soát vé của em, xe làm sao dám chạy.”

“... Anh!”

Anh bật cười: “Chẳng phải anh nói với em là tám giờ ư?”

Tôi ừ hừ hai tiếng. Anh lại còn dám nhắc tới nữa à?

“Anh nói với em là tám giờ nhưng em xem thời gian biểu xe chạy thì lại thấy một chuyến đến lúc sáu giờ, một chuyến đến lúc mười giờ, làm gì có chuyến nào là tám giờ. Sao lại lừa em?”

Thật ra khi hỏi anh chuyện này, trong đầu tôi đã đoán ra được đáp án, ví dụ như, anh sợ em dậy sớm sẽ mệt.

Không ngờ anh lại thở dài nói: “Anh sợ em kêu: Quên đi, Lâm Tự Sâm! Sớm thế em không dậy được đâu, anh cứ về thẳng Tô Châu đi.”

Tôi vừa bực vừa buồn cười: “Còn lâu em mới như vậy!”

“Ừ, giờ thì anh biết rồi.” Anh nghiêm túc nhìn tôi.

Tôi cứ tưởng gặp lại anh sẽ rất gượng gạo, nhưng hoàn toàn không, chúng tôi vẫn thoải mái như trước đây. Lúc này đối diện với anh mắt của anh, tôi đột nhiên cảm thấy lúng túng đến nỗi tay chân cũng thừa thãi.

Tôi né tránh ánh mắt của anh, giả vờ trêu chọc: “À, lợi hại quá nhỉ?”

“Cái gì?”

“Em thấy hết cả rồi. Cô gái áo xanh kia ấy.”

Anh cười: “Thế thì được cộng điểm hay bị trừ điểm đây?”

Tôi ngây ra một lúc mới hiểu ý của của anh, nhất thời bối rối: “Cái gì mà cộng với trừ? Em học toán dốt lắm.”

Không đợi anh kịp nói, tôi cuống quýt nhét cái hộp vào tay anh: “Mua cho anh bánh bao đây này.”

Bánh bao nóng hôi hổi khi nãy giờ đã tỏa hết nhiệt mà đông cứng lại. Mùa đông thế này mà đi mua bánh bao nóng thì đúng là ngốc thật, nhưng mà chắc là tôi nhất thời bị... “hâm” mất rồi!

“Bên cạnh cổng ga có một quán cà phê, ra đó ăn gì đã.”

“Được.”

Thấy anh trả lời nhanh vậy, tôi không kìm được phải nhắc nhở anh: “Ngọt lắm đấy.”

Anh cười: “Vậy à? Thế thì lại càng thích hợp để ăn lúc này.”

Tôi cúi đầu, sợ khoe miệng bất giác đã cong lên sẽ làm lộ ra cảm xúc thật lòng: “Đi thôi!”

Tôi đi trước.

Có lẽ do còn sớm, quán cà phê vắng khách, rất yên tĩnh.

Bồi bàn nhiệt tình giúp chúng tôi hấp lại bánh bao, rồi còn mang ra một ít nước chấm, khiến tôi không khỏi ngạc nhiên. Ăn xong, chúng tôi đi về bãi đỗ xe.

“Anh muốn đi đâu chơi? Vô Tích thật ra cũng không có nhiều cảnh đẹp. Thái Hồ giờ cũng lạnh lắm.” Tôi ngẫm nghĩ: “Hay đi chùa Linh Sơn? Ít ra thì nóc chùa cũng rất đẹp. Hay là đi Thành Tam Quốc? Thành Thủy Hử?”

Tôi đang thao thao bất tuyệt giới thiệu thì anh lên tiếng ngăn lại.

“Anh vẫn luôn muốn em đưa anh đi ngắm hoa mai.”

Tôi khựng lại.

Nhớ đến những điều trong thư anh nói, nhận được lời mời đi ngắm hoa mai của tôi nên anh mới mừng rỡ như thế. Một cảm giác chua xót dâng trào trong lòng. Tôi hít sâu một hơi mới có thể bình thần nói: “Được, chúng ta đi thăm vườn mai nhé. Về vào cửa vườn mai rất rẻ, coi như anh tiết kiệm tiền cho em.”

Lúc đến đây tôi tự lái xe tới. Tôi đã ngồi xe Lâm Tự Sâm nhiều lần nhưng từ khi đọc thư anh viết, đột nhiên tôi thấy lo lắng, không muốn anh lái xe nữa. Thế nên khi đến bãi đỗ xe, tôi nhanh chóng giành vị trí ghế lái.

Lâm Tự Sâm không ngồi vào ghế bên cạnh, mà đứng ngoài gõ gõ vào cửa kính xe.

Tôi mở cửa sổ.

“Ngoài đường tuyết dày lắm, để anh lái.”

“Không phải là em không tin tay lái của anh...” Vốn định tùy tiện mượn cớ để anh bỏ đi ý định nhưng chợt nghĩ đến, sau này chúng tôi cần ra ngoài rất nhiều, không thể lần nào cũng mượn cớ này cớ kia được, vì vậy tôi nghiêm giọng nói, “Là vì thật ra em chưa từng tin tay lái của anh!” =))

Có lẽ đã chạm đến tự ái của anh, anh á khẩu một lúc, nhìn tôi, muốn cười mà không cười nổi, sau đó chợt thở dài.

Tôi giục anh: “Lên xe mau đi, không thì hoa tàn hết đấy.”

Tôi vốn dĩ biết đường xá ở Vô Tích ngoằn ngoèo khó đi, nên rất tập trung nhìn đường. Nhưng cứ đi cứ đi, tôi chợt thấy là lạ, sao trước mắt là Thái Hồ? Sao tôi lại xe tới đây?

Tôi chậm rãi lái xe vào lề đường, lấy điện thoại ra nhưng còn chưa kịp mở phần mềm bản đồ lên thì anh đã bình thản nói: “Lúc này qua giao lộ, em đi nhầm đường rồi.”

Tôi yên lặng nhìn anh.

“Bảng chỉ dẫn ghi rẽ phải, nhưng em lại đi thẳng.”

“... Sao anh không nói sớm...”

“À.” Anh tỏ ra nghiêm túc nói, “Anh tưởng người bị khinh thường thì không có tư cách chỉ đường?”

Tôi buồn bực vặn tay lái định quay xe lại thì bị Lâm Tự Sâm ngăn cản.

“Đừng quay lại nữa, ở đây cũng được.”

“Hử?”

Anh nói: “Em nhìn kia.”

Tôi nhìn về hướng anh chỉ.

Một mảng hồng rực ủa vào tầm mắt, nhìn từ xa thật giống rừng hoa mai.

Tôi lái xe đến gần, dừng ở con đường mòn. Quả nhiên có một vườn mai lớn.

Không ngờ bên cạnh Thái Hồ bây giờ lại có nhiều mai thế. Thời điểm này cũng là lúc mai nở. Những bông mai còn vương lại tuyết trắng, quanh bờ hồ đầy dấu chân in lại. Không gian yên tĩnh và trong lành.

Mặt hồ gợn sóng lăn tăn.

Tôi và Lâm Tự Sâm lặng lẽ đi vào rừng mai, chúng tôi đều im lặng, chỉ còn nghe thấy tiếng bước chân.

“Suốt hai năm qua, anh vẫn tưởng người mời anh đi ngắm hoa là em? Nên lúc tới công ty, anh mới đối xử như thế với em?”

Lâm Tự Sâm mãi mới trả lời: “Ừ.”

“Vậy sau đó vì sao...”, tôi ngừng lại, “Rõ ràng trong lòng anh cho rằng em bỏ mặc anh.”

“Không tự chủ được bản thân.”

Tôi dừng lại, nhìn anh.

“Anh đã từng tìm rất nhiều lí do để thuyết phục bản thân. rằng có thể Gia Kỳ chưa nói rõ, có thể khi ấy em còn trẻ con, không dám đối diện với chuyện nghiêm trọng như thế, nên mới quyết định quên đi. Vấn đề này y học cũng từng có tiền lệ. Hoặc là, em không biết tên tiếng Trung của anh vì lúc ấy, Gia Kỳ giới thiệu anh là Vincent. Hoặc là, em đã quên mặt mũi anh trông thế nào nên không biết anh và người hai năm trước là một... Anh đã nghĩ rất nhiều lí do, nhưng chẳng có cái nào hợp lí. Vậy mà anh vẫn cố thuyết phục bản thân phải tin. Nếu không, sao anh lại có thể quên đi mọi chuyện để theo đuổi em lần nữa?”

“Vô vị!” Tôi thật rất muốn ném một quả cầu tuyết vào người anh, “Anh hỏi cũng chẳng hỏi, chưa gì đã đổ oan lên đầu. Em là người như thế hả?”

“Không phải.” Anh thở dài, “Nhưng Hi Quang, trừ em ra, anh chưa bao giờ nghĩ người ấy là ai khác. Từ đầu tới cuối, anh đều cho rằng người hẹn anh là em.”

“Xin lỗi.” Anh nói.

“Nếu không phải là cha em vạch trần, chẳng lẽ anh định cả đời này không cho em biết?”

Lâm Tự Sâm không đáp, rõ ràng là đã đồng tình.

Tôi không khỏi thấy bực. Nhưng ngoài mặt giận giữ còn trong lòng lại chua xót.

Không ngờ lại có một người, sẵn sàng vì tôi mà một mình chịu đau khổ, sẵn sàng một lòng với tôi dù anh cho rằng tôi đã từng phụ bạc anh.

Một cơn gió lạnh ủa tới, hoa mai và tuyết rào rào rơi xuống.

“Sao mấy hôm nay anh bỏ đi xa thế mà không nói một lời?”

Khiến em... rất lo.

“Anh làm sao đối diện với em đây?” Giọng anh buồn bã: “Anh vốn cho rằng, vì em mà anh không thể tiếp tục cầm dao phẫu thuật, nhưng là anh cam tâm tình nguyện. Không ngờ cuối cùng lại là vì một người không liên quan, vì một sai lầm.”

Anh cười tự giễu, “Anh thậm chí còn không biết đối diện với bản thân thế nào.”

“Cuộc đời của anh chẳng khác nào trò cười cho người khác xem.”

Lòng tôi từng cơn đau đốn quặn thắt.

Nhất thời tôi chẳng biết phải nói gì để an ủi anh. Có lẽ lời nói đã trở nên vô dụng rồi.

“Nhiếp Hi Quang, em quen biết cậu ta khi nào?”

Tôi ngạc nhiên, một lúc mới ý thức được người anh nói là Trang Tự. Vì sao anh lại hỏi?

Nhưng tôi vẫn trả lời: “Kì nghỉ hè cuối năm ba.”

“Một năm rưỡi.” Khóe miệng anh cong lên, “Mấy hôm nay anh vẫn nghĩ đến câu nói kia của em.”

“... Câu nào?”

“Em nói: Nếu em quen anh trước thì tốt biết mấy. Nhưng, hiện tại anh tình nguyện làm người đến sau, như vậy anh sẽ không oán hận, chúng ta cũng sẽ không lệch đường mà sớm đã ở bên nhau. Nhưng mà rõ ràng, là anh quen em trước.”

Tôi không ngờ được mấy câu nói ấy lại có nhiều ma lực đến thế, lời lẽ bình thản mà khiến tôi đau đốn. Kể cả câu “Cuộc đời của anh chẳng khác nào trò cười cho người khác xem.” cũng khiến tôi khổ sở. Đột nhiên tôi thốt lên: “Từ nay chúng ta ở bên nhau là được.”

Anh kinh ngạc, ngây người chốc lát, ánh mắt anh như bị đốt cháy, nóng bỏng đến mức khiến con tim tôi đập dồn dập. Nhưng ánh mắt ấy nhanh chóng biến mất.

“Hi Quang, anh hi vọng chúng ta có thể ở bên nhau. Nhưng không phải là vì em nhất thời kích động.”

Tôi kiên định nói: “Em đang nhất thời kích động đấy, tóm lại anh có đồng ý không?”

Anh yên lặng nhìn tôi, bất lực đầu hàng, rồi anh đột ngột kéo tôi vào trong lòng anh, nhẹ nhàng ôm lấy tôi.

Áo khoác của anh hơi lạnh, nhưng chẳng mấy chốc lại ấm lên vì cái ôm này. Tôi có thể nghe thấy nhịp tim đập mạnh của mình, nhưng không hề muốn trốn tránh.

Một lúc lâu sau, tôi nghe thấy lời khẳng định vang lên bên tai mình: “Anh đồng ý.”

Rồi anh lặp lại, giọng nói có chút rã rời: “Anh đồng ý.”

40. Chương 40

Dịch: Sahara

Tôi đưa ra một quyết định khó khăn.

Tôi phải quay về phòng tài vụ.

“Lý do?”

Phó giám đốc Lâm nhìn đơn xin điều chuyển công tác của tôi, không hề ngẩng đầu lên đã hỏi.

“Trên đó có viết đấy.”

“Không đúng chuyên ngành dẫn đến hiệu quả công việc thấp?” Anh gật đầu, vô tư cầm tờ đơn và kí vào,
“... Anh không thềm nói một câu giữ lại?”

“Trời muốn mưa, bạn gái muốn đổi công tác, anh không còn cách nào khác.” Anh cười, đưa tờ đơn đã kí cho tôi: “Vây đi thôi, giao nhận công tác, ngày mai làm việc hiệu quả nhé.”

Tôi cầm đơn ra khỏi cửa thì nghe thấy phía sau truyền tới giọng nói: “À đúng rồi, năm nay phần thưởng cho phòng quản lý không theo đúng tiêu chuẩn nữa, dựa vào thành tích mà làm.”

Tôi bỗng có cảm giác lạ thường: “Phòng quản lý và phòng tài vụ bên nào nhiều hơn?”

“Em vừa mới rời khỏi phòng quản lý.”

“... Em hiện giờ là người phòng nào?”

“À, không được xem là người của anh nữa rồi.” Phó giám đốc Lâm thần nhiên nói.

“...”

Vì sao hẹn hò chưa được một tuần mà tôi đã có cảm giác không thuộc về mình thế này?

Ân Khiết tỏ ra hoàn toàn không hiểu nổi chuyện chuyển phòng của tôi, lúc ăn trưa suýt nữa thì gõ đầu tôi: “Cậu có não không thế hả? Ngay trước lúc sắp phát thưởng cuối năm lại đổi phòng. Nay, có phải cậu chịu không nổi bị phó giám đốc quấy rầy? Mặc dù phó giám đốc đẹp trai ngồi ngồi như thế nhưng nếu cậu không thích thì đúng là rất phiền phức.”

“Phụt!” Tôi được một trận cười sặc sụa.

Một lúc sau, tranh thủ Ân Khiết không chú ý, tôi lấy di động ra gửi tin nhắn cho Lâm Tự Sâm: “Có người bảo tại em không chịu nổi sự quấy rầy của anh nên mới đổi phòng.”

Lâm Tự Sâm nhanh chóng nhắn lại: “Ân Khiết?”

Toi rồi! Hình như tôi vừa bán đứng bạn bè? Tôi chợt dạ liếc Ân Khiết đang ăn cơm, vội vã nhắn tin: “Không phải, tin vừa hề.”

Một lúc sau, anh đáp lại: “À!”

Hic! Thế này là ý gì?

Chẳng lẽ anh thật sự chú ý?

Tôi khổ não. Lần đầu tiên yêu đương thật sự, lắm lúc chẳng biết cái gì nên nói cái gì không nên nói.

Đến giờ làm chiều, tôi trộm nhìn anh mấy lần! Thấy không thấy không, tôi đã bảo mà, làm việc cùng chỗ với bạn trai, công việc hiệu quả rất thấp, hình như thật sự bị phân tâm rồi.

Đáng tiếc tôi không nhìn thấy gì, vì có khách hàng tới làm việc nên cửa chớp phòng phó giám đốc đã kéo xuống. Nhìn trộm không thành công, tôi đành nghiêm túc bàn giao công việc với người mới.

Sau khi Tưởng Á đi, phòng tôi có thêm hai người mới. Họ đều đã quen với công việc rồi, hơn nữa, tôi cũng chỉ là đổi bộ phận chứ không phải không làm việc nữa nên công việc bàn giao cũng không quá nhiều.

Tan tã, tôi tìm một cái cớ chạy tới phòng anh.

Lâm Tự Sâm đang đứng cạnh giá sách đọc tài liệu.

“Anh không tức giận đấy chứ?”

“Tức giận cái gì?”

Lâm Tự Sâm ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn tôi.

Không có thì tốt rồi. Tôi lảng sang chuyện khác: “À, chính là chuyện em đổi bộ phận.”

“Chuyển em đi vốn dĩ cũng là ý của anh, tức giận cái gì chứ.” Anh cười, lại nhìn tập tài liệu, “Lại đây!”

“Hả?”

Nhìn bộ dạng chăm chú đọc của anh, tôi không kìm được bước lại gần.

“Hôm nay là ngày cuối cùng em ở lại phòng quản lý.”

“Ừm.”

Anh gật đầu, sau đó bất ngờ gấp tập tài liệu lại, khẽ khom người cúi xuống hôn lên môi tôi.

Cảm giác ấm áp qua đi, anh mỉm cười nhìn tôi: “Được rồi, thế này cũng coi như anh không phải gánh hư danh nữa.”

Tôi có cảm giác mình vừa bị sét đánh, chỉ biết ngây người ra đấy, không ngờ còn dám hỏi anh: “Hư danh gì?”

“Quấy rầy em!”

Lâm Tự Sâm cười, giúp tôi gạt mấy sợi tóc ra sau mang tai, sau đó dịu dàng nhắc nhở tôi: “Mai tới phòng tài vụ rồi, tối nay không bắt em tăng ca nữa. Về nghỉ ngơi đi.”

Vô lại!!! >_<

Tôi nghĩ, ánh mắt tôi nhìn anh nhất định là đầy bi phẫn, thế nên anh mới không nhìn được mà bật cười: “Sao thế? Về mặt của em hình như... muốn đánh anh?”

Tôi âm ỉ nói: “Mối tình đầu bị cướp đi ở nơi làm việc, đương nhiên đều sẽ muốn đánh người, anh đẹp trai thì có tác dụng gì chứ.”

“Dù không ngoài dự liệu lắm nhưng anh vẫn rất vui.” Ánh mắt anh rơi trên môi tôi, dường như hoàn toàn không hiểu rõ tôi đang nói gì, anh duỗi tay ra ôm lấy eo tôi, lại... cúi đầu.

Lần này không còn cảm giác mềm mại chạm qua nữa, mà rất mạnh mẽ, cánh tay rắn chắc của anh kéo tôi sát lại vào người anh, mùi vị nam tính khiến sự kháng cự của tôi mất đi tác dụng. Anh lưu luyến trên môi tôi, chậm rãi và kiên trì, không hề vội vàng, rốt cuộc tôi hô hấp khó khăn, bất lực để anh càn quét...

Lần trước, tôi còn không kịp suy nghĩ anh đã dừng, lần này, tôi nghĩ, nghĩ rất lâu, nhưng đầu óc hoàn toàn rối bời, ngay cả cánh tay dường như cũng không nghe lời tôi nữa.

Tới lúc anh rời khỏi bờ môi tôi, tôi mới phát hiện đã bị anh dồn tới giá sách từ khi nào, còn cánh tay tôi thì đang vịn lấy áo của anh.

Tôi ngăn cản bàn tay không buông ra, đầu anh nghiêng bên gáy tôi, sợi tóc của anh chọc vào mặt khiến tôi ngứa ngáy.

“Không được rồi!” Một lúc sau, anh điều hòa lại nhịp hô hấp rồi dịu dàng nói: “Lần thứ hai cũng là bị cấp trên quấy rối trong phòng làm việc, làm sao đây?”

Đệ nhất cảm thú của học viện Y, anh Phương đúng là không hề gạt tôi!

À, trên đây là kết luận tôi rút ra vào buổi sáng hôm sau khi ngủ dậy.

Nguyên nhân khiến tôi mất ngủ là vì lo lắng tới việc chuyển toàn bộ đồ đạc của tôi từ phòng quản lý tới phòng tài vụ trước khi Lâm Tự Sâm đi làm. Bấy giờ sáng tôi gọi điện cho Ân Khiết, lời cô ấy tới phòng làm việc giúp tôi thu dọn đồ đạc.

Ân Khiết ngái ngủ nói thì thào: “Cậu đúng là đồ không có não! Sắp đến tết rồi mà lại chuyển bộ phận.”

Tôi thở dài: “Nội tâm phức tạp của mình cậu không hiểu nổi đâu.”

“Mình chỉ cần biết – tiền thưởng của cậu sẽ giảm đi rất nhiều thôi!”

Rồi sẽ được bồi thường lại thôi, yên tâm! = =

Bỗng nhiên Ân Khiết sáng rực hai mắt: “Cậu đổi di động lúc nào thế?”

Tôi khựng lại một chút, mãi mới đáp: “À... mấy hôm trước.”

“Sao lại đổi? Cái cũ hỏng à?”

“Ừ, rôi.”

Ân Khiết bắt mắt nhìn tôi: “Thế sao cậu vẫn còn số của mình?”

“...”

Phòng tài vụ bắt đầu có người tới, tôi cũng không muốn dây dưa vấn đề này với Ân Khiết nữa: “Được rồi được rồi, về phòng làm việc của cậu đi. trưa nay mình mời cơm.”

“Tiệc lớn nhé!”

“Căng-tin!”

Tôi chuyển về phòng tài vụ quá đột ngột, đồng nghiệp vừa thấy tôi liền giật mình, ánh mắt đầy vẻ hiếu kỳ. Tôi nghĩ, có lẽ họ cũng như Ân Khiết, muốn được chuyển sang phòng quản lý.

Quả nhiên, lúc vào phòng trà lấy nước, Kỳ Kỳ liền an ủi tôi: “Cậu về cũng tốt, bọn mình làm ở đây vốn dĩ đã quen rồi, an phận làm việc cũng tốt.”

Tôi mỉm cười gật đầu với cô ấy.

Đi ra khỏi phòng trà, tôi nhắn tin cho Lâm Tự Sâm: “Phó giám đốc anh nên chú ý hình tượng, mọi người ai cũng nghĩ em né tránh móng vuốt của anh nên mới đổi bộ phận.”

Sau đó tôi đảo qua tình hình công việc hôm qua, yên tâm làm việc tiếp.

Một ngày bận rộn nhanh chóng trôi qua. chuông báo tan ca vang lên, tôi đột nhiên ý thức được Lâm Tự Sâm chưa trả lời tin nhắn của mình.

Tôi cúi đầu tìm di động trong túi xách. Đồng nghiệp đều đã thu dọn xong xuôi chuẩn bị ra về. Tôi ngồi lại một mình, cố gắng tỏ ra đang chăm chú làm việc.

Rốt cuộc là có chuyện gì?

Tôi cầm di động, ngẩng đầu lơ đãng nhìn ra cửa, Lâm Tự Sâm đang bước tới phòng làm việc của tôi.

Anh hoàn toàn không để ý tới bầu không khí quỷ dị trong này, vô cùng tự nhiên đi tới bên cạnh tôi: “Tan ca rồi, hôm nay chúng ta đi ăn với anh Phương.”

Mười phút sau, tôi ngồi trên xe Lâm Tự Sâm, bắt đầu nghiêm khắc phê bình: “Sao anh lại chạy tới phòng làm việc của em?”

“Vừa nãy anh gặp Tiểu Trương của bên nhà máy, anh ta không ở cương vị của mình làm việc, tội em còn ở phòng làm việc làm gì nữa?”

Anh cao giọng hỏi, tôi lập tức lên tiếng giải thích thay đồng nghiệp: “Anh ta đi đón Kỳ Kỳ tan ca mà, với cả cũng đã hết giờ làm rồi, đâu có vấn đề gì.”

“Đương nhiên”, Lâm Tự Sâm đắc ý, “Vậy vì sao anh không thể đón em tan ca?”

(ẹc. Anh Lâm giỏi gài bẫy >_<)

Sau đó, Lâm Tự Sâm trầm ngâm: “Bây giờ bọn họ hẳn là sẽ không cho rằng em trốn tránh anh vì bị anh quấy rầy nữa đâu nhỉ?”

...

Đúng quá đi chứ! >_<

Bây giờ anh là đang danh chính ngôn thuận!!! = =

Haizz.... BẠN TRAI, ĐỀU KHÓ CHIỀU VẬY SAO? HAY ĐÂY CHỈ LÀ CẢM GIÁC CỦA RIÊNG TÔI?

Cứ như vậy...

Ngày đầu tiên làm việc ở phòng tài vụ của tôi trôi qua trong yên bình, xuôi chèo mát mái.

Nhưng tôi nhanh chóng phát hiện, dù đổi nơi làm việc nhưng mà hiệu suất làm việc hình như cũng... không cao lên chút nào! Hòm thư công sở có thể làm chứng!

Về vấn đề này thì phó giám đốc Lâm là một tấm gương xấu!

Một ngày nọ tôi tới phòng tài vụ, hòm thư cá nhân của tôi bị anh nhét đầy chặt mấy thứ linh tinh.

Đó là toàn bộ sơ yếu lý lịch của anh, à không, là tự truyện của anh thì đúng hơn! = = Nào là sinh nhật, nào là quê quán gốc gác, nào là trường học nơi làm việc, lại còn có cả ảnh chụp các giai đoạn nữa chứ. >_<

Tôi háo hức xem hết số “tự truyện” ấy sau đó gọi điện tới phòng làm việc của anh, nhỏ giọng nói: “Anh gửi em cái gì thế hả? Em lấy mấy thứ này làm gì?”

“À, em nói bản “hướng dẫn sử dụng” ấy hả? Gửi cho em để giúp em hiểu rõ công dụng chức năng của bạn trai em một chút.”

“... Nhưng mà anh cần gì phải khoe cả việc anh biết sửa bóng đèn ra như thế?”

“À, thì đó là một ví dụ cụ thể chứng minh tính năng biết sửa chữa đồ dùng gia đình mà! Đúng rồi, anh khâu vá cũng không tệ lắm đâu.”

“... Vậy anh viết cả kinh nghiệm tình trường là để nói cho em biết anh là hàng bị trả lại à?”

“Cô Nhiếp à, năng lực hiểu tiếng Trung của cô có phải là có vấn đề rồi không? Đó mà là kinh nghiệm tình trường à?”

Ai bảo anh còn viết cả chuyện bị thầy giáo gọi đi xem mắt vào chứ?! >_<

Tôi nhin cười, cố gắng nghiêm túc nói: “Đương nhiên có thể xem là như thế.”

“Đó không phải là khách hàng mục tiêu, nên bản sản phẩm đây phải chủ động rút lui khỏi thị trường. Với cả, xin được nhắc nhở tới quý khách hàng, trước đây toàn bộ chức năng của sản phẩm chưa được khám phá hết, đề nghị cô Nhiếp từ từ khai phá và sử dụng triệt để.”

Ảo giác ư? Sao tôi lại cảm thấy mấy chữ “sử dụng triệt để” anh nói ra lại sực mùi... đùa giỡn như thế? Tôi chẳng buồn đánh trống lảng, vờ nghiêm túc hỏi anh: “Anh đừng có mà lừa bịp em, mau khai hết đoạn quá khứ đen tối của anh ra đi!”

Anh dở khóc dở cười: “Quá khứ đen tối nào chứ? Trong sáng còn không hết nữa là. Đợi chút!”

Tiếng gõ cửa bên kia truyền qua điện thoại, chắc là có người tới tìm anh. Anh cũng không vội cúp máy, vẫn vừa cầm ống nghe, vừa kí giấy tờ.”

Tiếng nói chuyện của anh với người kia vang lên, một lúc sau, tôi lại nghe thấy giọng anh: “Hồi học y ở Mỹ, anh có quen biết một giáo sư người Hoa, bỗng nhiên có một lần ông ấy mời anh đi ăn.”

Anh vừa nói dứt lời tôi liền nghĩ tới anh nói trước đây bận rộn đến mức không có thời gian yêu đương. Tôi tò mò hỏi: “Anh học y bạn lắm hả?”

Lâm Tự Sâm khẽ cười: “Không bạn như bây giờ.”

Á? Người ta nói người đang yêu thì chỉ số thông minh về mo, nhưng tôi lại cảm thấy mình hình như còn thông minh hơn. Lúc này, tôi thừa sức hiểu ra ý tứ của anh.

Nhưng mà tôi cố tình tỏ ra không hiểu: “À, anh bạn thế thì thôi em không nói chuyện với anh nữa.”

Nói rồi, tôi vội vàng cúp máy. Tôi ngẫm nghĩ một lúc, rồi tủm tủm mở usb ra tìm một hồ sơ xin việc của mình, gửi cho anh. Kết quả, anh gửi lại một câu: “Xem ra cô Nhiếp không học tập chăm chỉ rồi?”

“...” Học bạ không đẹp sao?

Tôi xấu hổ quá, tức giận hỏi: “Chỉ để anh hiểu thêm một chút đặc điểm của khách hàng mục tiêu thôi!”

“Ồ, vậy cảm ơn ý tốt của em. Nhưng mà anh không cần cái này, anh hiểu khách hàng mục tiêu của mình rất rõ.”

“Vậy sao? Ví dụ?”

“Ví dụ như, anh biết khách hàng mục tiêu của anh tối nay muốn đi ăn đồ ăn Đông Bắc.”

Ngài Lâm à, anh nên đi mua sổ xố thì hơn! Thật đấy!

“Lâm Tự Sâm, em phát hiện tên của anh có rất nhiều chữ “mộc”, chẳng lẽ ngũ hành của anh thiếu “mộc”?

Một lát sau tôi nhận được tin nhắn hồi âm.

“Mộc nhiều, chỉ vì thiếu ánh mặt trời.”

Tôi mỉm cười, nghĩ một chút rồi hỏi: “Nhiều mộc (cây) như thế, ánh mặt trời vừa xuất hiện thì không thể chiếu sáng đủ được..”

Hi Quang, vốn dĩ là ánh ban mai mà, nhất định là ánh sáng rất yếu.

Lần này không nhận được hồi đáp ngay, tôi đợi một lúc, tìm chuyện này chuyện nọ kiếm cớ để chạy tới phòng làm việc của họ. Qua lớp cửa kính, thấy anh đang bàn bạc công việc với khách hàng, tôi yên tâm quay lại bàn làm việc, vui đầu vào làm việc. Chẳng hiểu sao lại vô thức cầm vào di động, mở hộp thư đến. Quả nhiên thấy tin nhắn của anh đã tới từ bao giờ.

Tôi mở ra, anh nói: “Anh chờ em mang đến bên anh một tia nắng rực rỡ.”

=====HẾT=====

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nang-gat>